

Giới thiệu Hơn Cả Một Tình Bạn

Ngòi bút của tác giả Vê gửi đến độc giả câu chuyện Hơn Cả Một Tình Bạn, một tác phẩm truyện teen hay nói về nhân vật Ghe.

Mọi người hay gọi tôi thế, mà tôi chẳng biết ý nghĩa nó là gì cả... nghe cứ như con nhỏ du côn. Tôi hay chơi với thằng Bin và con Nhím cách nhà tôi hai nhà.

Tôi rất ganh tị với hai đứa, mặc dù có thể câu chuyện hay về cuộc sống của tôi đủ đầy hơn chúng nó chỉ vì cái tên. Tôi luôn thắc mắc, tại sao tên chúng nó hay thế, mà sao tên tôi rõ buồn cười. Ghe! Nghe kỹ hơn thì giống con trai thế không biết.

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi là Ghe, mọi người hay gọi tôi thế, mà tôi chẳng biết ý nghĩa nó là gì cả. Tôi hay chơi với thằng Bin và con Nhím cách nhà tôi hai nhà.

Tôi rất ganh tị với hai đứa, mặc dù có thể cuộc sống của tôi đủ đầy hơn chúng nó chỉ vì cái tên. Tôi luôn thắc mắc, tại sao tên chúng nó hay thế, mà sao tên tôi rõ buồn cười. Ghe! Nghe giống con trai thế không biết.

Một hôm, tôi với hai đứa chúng nó đang chơi trò gia đình, tôi bị đẩy xuống làm con vì thằng Bin nó bảo:

- Tên mày xấu lắm, Bin Ghe không hay bằng Bin Nhím.

Tôi không thích, không thích điều đấy tí nào, tôi thích ngồi khoáy khoáy cái chảo như con Nhím ấy, rồi thích xưng hô anh em như nó nói với thằng Bin cơ. Thế rồi, tôi mới mần mê con búp bê mà con Nhím đưa tôi, bần thần hỏi:

- Tại sao con tên là Ghe?

Hình như câu hỏi băng quơ của tôi có ảnh hưởng đến chúng nó, khiến con Nhím ngừng rửa bát, thằng Bin thôi không gõ liên tục lên quyển vở mà nó dựng lên kêu đấy là máy tính.

- Ồ nhỉ! Sao con Ghe tên buồn cười thế?

- Tao cũng không biết nữa, hay mày chạy về hỏi mẹ mày đi.

Tôi thấy đấy cũng là ý hay, liền chạy một mạch về nhà hỏi mẹ. Mẹ cũng đang bận xào trứng cho tôi ăn, tay đảo đều trên cái chảo rồi bảo với tôi:

- Tại ngày xưa có bầu con, mẹ ăn rất nhiều ghe.

Tôi có được câu trả lời thì thích lắm, chạy một mạch sang nhà con Nhím khoe. Thế mà chúng nó phá lên cười:

- Ngày xưa mày tham ăn thế, bảo sao tên xấu.

- Ghe! Há há, tao buồn cười chết mất.

Chúng nó nhìn nhau cười như nắc nẻ, đập xô cả "cái bếp" và "máy tính". Tôi tức lắm, bỏ về luôn, không thèm chơi với chúng nó nữa. Thấy tôi phụng phịu chạy vào nhà, mẹ tôi liền hỏi. Tôi tu vội cốc nước rồi dơ hai ngón tay lên trời, thề độc:

- Con thề con không thèm chơi với Bin với Nhím nữa, dám chề tên con xấu con không chơi nữa.

Một lần nữa tôi bị mọi người đem ra làm trò cười, được cả bà chị hơn tôi tám tuổi trêu:

- Tên Ghe xấu thật đấy, chắc con nuôi ba mẹ mới đặt như thế ba mẹ nhỉ?

- Thì ngày xưa ba mẹ đi chơi gặp ông thuyền đáy định mua cho chị con ghe về ăn, ông ấy cho luôn cả cái Ghe nên mới có tên như thế.

Tôi ghét nhất là bị trêu là con nuôi, tôi không thích, chính xác là cực kì ghét. Đặc biệt là bà Mít cứ động tí khích tôi là con nuôi, tôi liền hét ầm nhà lên, liên tục gào:

- Không phải, không phải! Em không phải con nuôi, mẹ đẻ ra em chứ chị đẻ ra em đâu mà chị biết. Rồi tôi gào lên khóc rất to, mỗi lần mọi người bảo tôi là con nuôi tôi đều lần ra nhà ăn vạ cho đến khi nào mẹ hay ba ra bế tôi lên dỗ mới chịu nín. Mà thật ra chỉ có ba mẹ ra dỗ thôi chứ bà chị tôi chỉ có trêu thêm ấy.

Sau này, mỗi lần mẹ hỏi ai đáng ghét nhất nhà là tôi chỉ tay ngay về phía bà chị đang nhăn nhó nhở nhở.

Nói là thể độc thể thô, chứ lúc ăn cơm xong, thằng Bin đã sang nhà tôi í ới gọi đi chơi, làm tôi lừa vội bát cơm, rửa mặt rồi tốt đi, ra đến cổng mới vọng vào:

- Con chào ba mẹ con sang nhà Nhím chơi với Bin.

Mặc dù biết là vẫn bị bắt làm con nhưng tôi vẫn muốn chơi với hai chúng nó, vì nếu không tôi cũng chẳng có ai chơi cùng.

Có một lần, lúc thằng Bin qua nhà tôi rủ sang nhà Nhím, tôi kéo nó lại thủ thỉ:

- Hôm nay mày cho tao làm vợ nhé, mai đi học tao "về" sổ cho mày.

Thằng Bin viết sổ xấu lắm, suốt ngày bị cô ghè vào tay, nhưng nó lì, không bao giờ khóc. Chẳng bù cho con Nhím mới bị cô giáo quát đã khóc ầm lên báo hại tôi với thằng Bin phải ngồi dỗ. Còn riêng tôi, dưới sự góm xác của bà chị, tôi biết nhiều thứ hơn so với tuổi của tôi hiện tại.

Thằng Bin được thỏa thuận như thể sướng lắm, nhưng nó vẫn tham lam đòi thêm:

- Mày cho tao thêm hai cái bánh nhà mày nữa thì tao đồng ý.

Tôi biết như thế tôi thiệt đi nhiều nhưng cảm giác được nấu nấu, đun đun, xúc xúc nó đang dần lấn át bản thân tôi, và thực sự thích cái cảm giác ấy nên tôi gạt cái rụp.

Hôm đấy con Nhím bị đẩy xuống làm con, nó chơi được nửa chừng thì dỗi thằng Bin vì cứ bắt nó ngồi yên, ra điều:

- Con còn bé, phải ngồi yên một chỗ, cấm được nghịch ngợm. Không ba phát đấy.

Nhưng con Nhím nó làm vai mẹ quen rồi, cứ đi linh tinh, táy máy, làm thằng Bin cáu quá cầm cái cây nhựa phết vào mông nó ba phát. Nó giận, gào ầm mồm lên rồi đuổi bọn tôi về nhà.

Tôi với thằng Bin lại kéo nhau về nhà tôi, nhà tôi nhiều đồ chơi nấu ăn hơn nhà con Nhím nhưng tại bà chị la sát mà bọn bạn tôi khiếp vía chẳng bao giờ vào chơi. Tính ra tôi ghét bà đấy lắm, tiếng là em nhưng bà ấy chẳng bao giờ nhường nhịn tôi lấy một cái.

Tôi với thằng Bin vẫn chơi trò gia đình nhưng đành lấy tạm con búp bê làm em bé. Tôi liền hỏi nó:

- Bây giờ làm gì cho con Nhím hết giận đây, tại ông hết đấy, nó đang mặc váy lại đánh mông nó.

Thằng Bin chắc chắn cũng đang rất băn khoăn vì điều đấy, tôi thấy trong thái độ của nó khi chơi cùng nhưng nó lại phẩy tay:

- Kệ xác nó, mình không chơi với nó, cho nó chơi một mình.

Tôi cũng kệ, không quan tâm đến con Nhím nữa, vì tính ra, tôi thích chơi với thằng Bin hơn. Mỗi lần có con Nhím vào là tôi như bị ra rìa.

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tôi ngủ rất hay bị tè dầm, mặc dù trước khi đi ngủ tôi đã đi vệ sinh nên bà Mít suốt ngày điếc mồm tôi. Tôi cũng có muốn thế đâu, cho dù lúc ngủ tôi chẳng mơ thấy bụi chuối hay nhà vệ sinh nhưng tôi vẫn tè trong vô thức.

Sáng hôm đấy, tôi đang ngủ ngon, mơ thấy tôi với Bin chơi trò gia đình, con Nhím làm con hư quá bị Bin phạt úp mặt vào tường, còn tôi với Bin đang ngồi nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ thì tôi nghe thấy tiếng hét cảm tưởng như long trời lở đất:

- Ba mẹ ơi cái Ghệ nó đái ướt hết người con rồi!!!

Tôi giật mình tỉnh dậy, thấy bà chị đang ngồi nhìn mình với ánh mắt tóe lửa hận. Bình thường thì nếu tôi đái dầm đêm, tôi sẽ tụt quần ra, vắt xuống chân giường và tìm chỗ nào khô ráo ngủ tiếp. Nhưng chắc đêm qua mơ phôn quá lại vắt vào đúng chỗ quần của bà Mít, làm ướt hết người bà ấy. Tự dưng tôi thấy hoang mang khủng khiếp, nhờ bà cầu quá bà đánh mình thì sao liền la ầm lên:

- Á hu hu ba mẹ ơi! Á ba mẹ ơi ba mẹ ơi!

Tôi kêu lên trước khi bà chị kịp đánh tôi khiến ba mẹ vội vàng chạy sang. Thấy cảnh tượng dưới móng tôi ướt còn bà chị tôi thì lại ướt mỗi quần mà vừa buồn cười vừa giận.

Hôm đấy, tôi bị phạt úp mặt vào tường một tiếng, nghe ba mẹ vừa lau gầm giường vừa mắng. Lẽ ra bà Mít không bị phạt nhưng ba mẹ vẫn bắt bà cọ nhà vệ sinh một tuần vì cái tội không gọi em dậy đi vệ sinh.

Dù sao tôi không bị đánh nát móng là may rồi. Điều tôi lo sợ nhất là bà Mít đi khoe với thằng Bìn con Nhím.

Thật đấy, tôi sợ người khác bêu riếu tật xấu của tôi lắm.

Ăn sáng xong, tôi lon ton ra chỗ bà chị, nịnh đầm:

- Chị Mít xinh đẹp, chị đừng khoe em tè dầm với thằng Bìn con Nhím nhé.

Bà ấy lườm tôi, nguyệt một cái rồ sâu rồ ngọt:

- Chẳng có lý gì mà tao phải làm vậy cả!

Bà ấy toàn xưng mày tao với tôi, bị ba mẹ quát suốt nhưng mãi không chừa. Nhưng như thế để phân biệt lúc nào bà đang bình thường và lúc nào bà đang nhờ vả.

- Chị mà khoe, em mách mẹ chị bị 6 điểm môn Toán.

Tôi cứng giọng đe dọa bà ấy. Tôi tình cờ biết khi thấy bài kiểm tra có số 6 to đùng màu đỏ và ở dưới toàn số là số, nên tôi đoán mò. Tự dưng thấy bà chị mình dốt kinh, dạy mình viết mình đọc để có khi mình phản lại bà ấy.- Á à mày lại còn đe dọa tao à, nhưng xin lỗi mẹ biết rồi nhé, cọ vệ sinh là phạt gấp hai tội thôi.

Tôi cũng ngây thơ tin thật vì bà ấy nói biểu cảm lắm.

Lúc này tôi hơi rỗi, cả buổi sáng đi học, tôi cứ giật thót nếu ai nhắc đến vấn đề nhạy cảm như "tè", "đái", "dầm". Hôm đấy, lúc tôi đang hí hoáy "vẽ" hộ cho thằng Bìn số 8, cái số này viết khó lắm, nó cứ khoanh hai cái cục tròn tròn rồi bảo đấy là số tám, trong khi vờ đã có đường in mờ sẵn.

Đang cúi vẽ cho nó thì cô giáo đập cái thỉnh một cái lên bàn và quát:

- Ghe, tại sao em lại viết hộ bạn Bìn.

Tôi giật hết cả mình, nhưng không bằng thằng Bìn, không hiểu nó đang bận làm gì, tôi đã dẫn nó ngồi trả vờ viết đi, tôi làm xong tráo vờ lại ngay. Thế mà nó lại để cô giáo phát hiện, cô câu cô đập bàn thì lại giật mình... vãi hết cả ra quần, báo hại cô lại phải cúi húi dọn dẹp tiếp.

Lúc này, cả lớp với xúm vào trêu thằng Bìn:

- Êu ơi lớp năm tuổi mà còn đái dầm.

- Ông Bìn tránh xa tôi ra nhé, ông hôi lắm.

Còn có mình tôi và con Nhím ngồi bên cạnh thằng Bìn, nạt lại bọn học cùng lớp vì dám trêu bạn thân nhất của bọn tôi. Con Nhím tưởng sẽ giận lâu ai ngờ thấy thằng Bìn như thế hết dỗi luôn. Thật ra thì chuyện thằng Bìn đái dầm nó không kinh khủng bằng chuyện thằng Bìn mặc váy của con Nhím. Mấy đứa con trai trong lớp thì chẳng bao giờ mang quần áo dự phòng, tôi tính cho thằng Bìn mượn cơ nhưng người tôi bé hơn người nó, có con Nhím là vừa vặn. Thằng Bìn vừa ngồi phụng phịu, mặt đỏ như cà chua được vùi, lấy cái chăn che lên đùi vì sợ "hớ hênh chim bay mất".

Nhưng đến lúc về thì quần nó khô rồi nên nó thay váy con Nhím ra. Tôi hơn hơn hơn hơn khoe mẹ nhưng ai ngờ bà chị nghe thấy:

- Mẹ ơi hôm nay thằng Bìn tè dầm ở lớp nhé! Bây giờ chị có khoe chúng nó con cũng không sợ đâu.

Bà chị tôi là chúa hóng hót, bà biết thằng Bìn mặc váy con Nhím, bà sẽ đi khoe cả nhà, cả làng, cả tổng biết, nên tôi giấu nhem chuyện đấy.

Thế mà thằng Bìn nó biết chuyện tôi hót với chị, nó rủ con Nhím "kẹt xít" tôi rồi sang nhà nó chơi đồ hàng. Tôi cũng giận, chạy về nhà ầm ức, rom róm nước mắt. Cả xóm có mỗi mình chúng nó bằng tuổi tôi, chịu chơi với tôi. Chúng nó mà kẹt xít tôi thì chẳng nhẽ tôi lại về chơi với bà chị la sát chuyện đi ton hót à.

Thế là tôi nghĩ ra một cách, trả thù lại bà chị xấu xa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nói là trả thù thôi chứ hiện tại, tôi chẳng biết bắt đầu từ đâu cả. Tôi bắt đầu căng não ra suy nghĩ, thứ bà Mít quý giá nhất chính là cái xe đạp mà ba mẹ mua để đi học, mà tôi nay mẹ phải đi học thêm. Thế là tôi lén lút ra sau nhà rồi xì lốp xe của mẹ. Cứ nghĩ đến cảnh mẹ phải đi bộ đi học mà tôi lại thấy sung sướng hết cả lên.

Nhưng mà đòi vốn dĩ không như là mơ, bình thường xe đạp xì lốp nó sẽ có tiếng xì rất nhỏ, đằng này xe bà Mít tác quái y như mẹ ấy đấy, kêu cái "đụp" một cái rồi mới xì hơi.

Làm tôi giật bắn hết cả mình, nhảy vội ra cách xe hai mét cho đến khi hoàn hồn thì mới gào mồm lên ăn vạ. Đây đúng kiểu vừa ăn cắp vừa la làng. Ba chạy ra đỡ, mẹ chạy ra đỡ, bà Mít thì cứ đứng cười khăng khặc hỏi "làm sao, làm sao".

- Con... ra nghịch... van xe chị Mít... nhưng tự dưng nó nổ. Huhu... mẹ ra đánh í cái xe đi. Xe chị Mít hư như chị Mít ấy... Huhu...

Bây giờ thì ba mẹ cười lăn cười bò còn bà Mít thì tôi cảm thấy trên đầu bà đang đội một cái bếp than đang hùng hực cháy.

- Ghe, đi vào đây. Hôm nay tao thay trời hành đạo.

- Huhu không chịu đâu, nó tự nổ chứ em không có xịt lốp xe chị mà.

Hôm đấy tôi bị ăn hai roi chổi lông gà liền, một cái vì tôi xịt lốp xe chị, một cái vì... bà Mít bảo bà tiện tay quất thêm cái nữa cho đều hai mông.

Tôi sụt sịt lau nước mắt rồi chạy sang nhà thằng Bin. Nó đang nằm vắt vẻo trên giường đọc truyện, thấy tôi sang định ngó lơ nhưng chắc thấy mắt mũi tôi đỏ ửng hết lên liền hỏi thăm:

- Mà sao thế, bị ba đánh à?

Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

- Thế bà Mít đánh mày chứ gì, làm sao bà đánh mày.

Lúc này tôi mới òa lên khóc, làm thằng Bin hoảng, cứ ngồi vỗ vỗ lưng tôi, dỗ tôi nín. May là ba mẹ nó đi làm muộn chưa về.

- Mày ghét bà ấy quá, tức bà ấy quá thì sang nhà tao ở.

Nó nói làm tôi ngưng khóc luôn, hỏi lại:

- Thế ai nuôi tao?

- Bố mẹ tao nuôi.

Bố mẹ nó vẫn thường hay trêu tôi là sang bác ỏ, bác nuôi, đừng ở nhà cho cái Mít bắt nạt mỗi khi thấy bà chị sai tôi làm hết việc này đến việc kia. Thấy tôi còn ngần ngại nó bảo tiếp:

- Bây giờ mày về nhà lấy mấy thứ quan trọng của mày sang đấy, hôm nay mày ở nhà tao luôn.

Thế là tôi phóng vèo về nhà, rón rén mở cổng, đi vào nhà, lấy hết những đồ "quan trọng nhất" với tôi rồi ù té sang nhà Bin.

Tôi thấy rõ sự ngạc nhiên hiển hiện trên mặt nó:

- Đây là tất cả những thứ quan trọng với mày đấy hả?

- Ủ! - Tôi gật đầu quả quyết.

- Những thứ quan trọng nhất với mày...là đồ ăn à?

- Ồ thế quan trọng nhất với mày là gì? Với tao là đồ ăn đấy! Không có đồ ăn sống sao được. Đây nhé, bím bím nhé, có cả Poca vị rong biển, có cả kẹo Oishi vị ôi, có cả socola nhé...

Tôi cứ huyền thuyên chỉ từng món đồ tôi sắp sẵn trong cái túi bóng, thằng Bin đã ngo ngắc lại càng ngo ngắc hơn.

- Thế quần áo, sách vở không quan trọng với mày à?

- Có quan trọng, nhưng mày bảo lấy đồ quan trọng nhất mà, quan trọng nhất của tao đây.

- Thế mày lấy đồ đâu mày dùng?

- Tao lấy đồ mày cũng được.

Tôi phẩy tay làm ngơ y như lần thăng Bin phẩy tay kêu con Nhím đổi thi kệ nó. Thật sự thì tôi có sợ bị ba mẹ tóm về cho ăn đòn thay cơm, rồi sợ bà Mít bà diếc móc tôi. Nhưng cái tương lai mù mịt lúc đấy tôi nghĩ không thông, chỉ thấy đơn giản là tôi không còn bị bà Mít bắt nạt là thấy vui vui rồi.

Hôm đấy, chúng tôi ăn hết những thứ "quan trọng nhất" rồi lăn ra xem hoạt hình. Cho đến khi bà Mít cất cao giọng nói véo von gọi:

- Ghẹ ơi!

Tôi nghe thấy, theo phản xạ thì định thưa. Nhưng chợt nhận ra, mình vô hình chung đã nhập hộ khẩu trái phép vào nhà Bin rồi nên tôi quyết định: giữ im lặng. Thế mà bà ấy vẫn không tha:

- Ghẹ! Vác cái mặt về đây, đừng để phải vác cây đi tìm.

Lúc này tôi hoảng quá, chui tọt vào gầm giường, dấn dò kĩ thằng Bin cảm được hé răng. May là nó không tè dầm đêm nên không kinh khủng như giường của tôi.

Ai ngờ bà chị thấy dép của tôi trước cửa nhà Bin, liền đi vào, hỏi nó:

- Bin có thấy Ghẹ đâu không?!

- Em...em...không thấy...chị ạ.

Tôi nằm trong gầm giường mà còn nghe rõ sự run rẩy trong câu nói của nó. Hầy, tôi đã bảo mà, đối diện với con thịnh nộ của bà ấy nó còn khủng khiếp hơn thiên tai.

- Thế tại sao dép nó lại còn ở trước nhà em?

Tôi không nghe thấy tiếng gì nữa ngoài sự im lặng kéo dài. Thi thoảng bị phá tan bởi tiếng "cách...cách" của cái gậy bà đang cầm nện xuống sàn nhà.

Khỏi phải nói thì ai cũng biết tôi bị lôi về ngay sau đó. Nhưng tôi không bị ăn đòn, chắc tại bà chị tôi bất lực rồi. Bỏ nhà đi là một tội rất to, người lớn gọi không thưa là tội hơi nhỏ, nhưng lại cả gan chui vào gầm giường trốn là không thể chấp nhận. Và một tội vô cùng quan trọng đó chính là tôi đã mang hết đồ ăn mà bà Mít mua về cây phim sang liên hoan tiệc "bỏ nhà" đi.

Nghe chị tôi tố cáo tội mà ba mẹ cười một trận chán chê rồi mới mắng nhẹ, nạt lần sau không được làm như thế nữa. Đây là điều may mắn với tôi nhưng lại vô tình lại mang họa cho Bin.

Mẹ tôi mang câu chuyện ấy ra làm truyện cười, đi khoe khắp xóm. Và hiển nhiên Bin cũng bị phạt úp mặt vào tường vì tội đồng lõa với tội phạm.

Từ hôm ấy, tôi và Bin có chung một nỗi phần nộ là bà chị thần thánh của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Mùa hè năm ấy, chúng tôi lên lớp một. Cả ba gia đình quyết định đi du lịch một chuyến để động viên tinh thần học tập. Người lớn thuê một chiếc xe ô tô to lắm, đi chơi hân hân hôm trên Hà Nội.

Đây là lần đầu tiên tôi được đặt chân lên Thủ Đô, còn mọi người ai cũng được đi rồi nên mặt tôi hào hứng thấy rõ.

Bọn tôi được đi Lăng Hồ Chủ tịch, Văn Miếu Quốc Tử Giám, ra hồ Hoàn Kiếm, ăn kem Tràng Tiền, tắm suối ở Ao Vua.

Mụ Mít cứ đòi đi "Rô-gian Xi-ti". Tôi thấy cái đấy chẳng có gì hay ho cả, cái gì cũng đắt, toàn mùi điều hòa, đồ ăn cũng không hợp với tôi. Bà ấy cứ bảo đi một lần cho biết. Chẳng hiểu biết cái gì nữa, tôi chỉ thấy vừa mới chân vừa đói.

Sau chuyến du lịch đấy thì mở ra trước mắt ba đứa chúng tôi là những ngày tháng đèn sách, học hành. Buổi sáng và buổi chiều đi học thêm trên nhà cô giáo, còn buổi tối là thằng Bin với con Nhím cấp sách sang nhà tôi học.

Ba đưa ba cái bàn con, ngồi xếp ngay ngắn trong cái phòng nhỏ tí của chị em tôi. Và tất nhiên cô giáo là bà Mít. Đầu tiên ba mẹ tôi không yên tâm để cho chị tôi dạy, nhưng bà ấy biến thành người hoàn toàn khác. Rất dịu dàng, nhỏ nhẹ, giảng chỉ tiết từng li từng tí.

- Đây nhé, chữ "hờ" này lưng nó rất cao, nó đứng nhiều rất mỏi lưng, nên Bin phải dựa lưng nó vào dòng kẻ xấp nhé.

- Chữ "o" viết rất đơn giản, nó tròn như quả trứng gà ấy, nên em chỉ viết trong hai ly vở thôi. Như thế nhìn chữ mới cân, mới đẹp.

Bà ấy nói năng rất nhỏ nhẹ, ngọt như mía lùi, còn ngọt hơn cô giáo dạy bọn tôi. Nhưng bản chất bà là con người rất kiểm soát. Cho dù bà có đang gõ gõ liên tục lên bàn phím thì bà vẫn biết tôi đang loay hoay với cái tẩy hay thẳng Bin đang nghịch cái bút chì. Chỉ cần một cái lừ mắt hay đập bàn của mẹ cũng khiến cho bọn tôi vờ mồ hôi hột.

Ngày nhập học cuối cùng cũng đến, ba bọn tôi "được" bà chị thần thánh dắt đi chứ không phải ba mẹ dắt. Một phần vì người lớn "bận đi làm kiếm tiền mua thịt cá", một phần vì trường của bà Mít nhập học muộn hơn trường tôi. Trước khi đứng xếp hàng nhận lớp, bà Mít như hóa thành thiên thần, dặn dò chúng tôi:

- Mấy đứa tí xếp hàng ngoan nhé, không phải khóc. Đi vào nhận lớp bình thường như khi ba đứa đi học thêm ấy. Chị đứng ở gốc cây kia, khi nào xong chị lại mấy đứa về với ba mẹ nhé!

Con Nhím nghe xong òa lên khóc luôn, làm tôi cũng tủi thân rom rớm nước mắt. Thằng Bin cứ mạnh miệng đứng đờ, mồm liên tục "không sao đâu, không sao đâu" nhưng mắt cũng đỏ hoe.

Đến lúc nhận lớp thì chỉ có tôi với Bin học cùng lớp với nhau, còn cái Nhím học khác lớp. Được òa, cái Nhím nó càng gào mồm lên khóc to hơn, tôi với Bin chỉ dám nhấp nhòm ở chỗ ngồi mà không dám ra dỗ. Và qua khung cửa sổ ấy, tôi thấy bà chị chạy ra dỗ nó. Mà hay lắm nhé, chị tôi nói cái gì mà một tí nó đã nín khóc theo cô giáo vào lớp rồi, không như tôi với thằng Bin mỗi lần dỗ nó là mất hàng nửa tiếng mới nín.

Cô giáo tôi cũng không còn trẻ nữa, và khá nghiêm khắc. Tôi có thể nhận ra qua ánh mắt của cô mà tôi hay thấy điều đấy ở bà chị tôi. Nhưng cô nhắc nhở bọn tôi rất nhỏ nhẹ, giọng rất thanh và ấm nữa.

Lúc về, bà chị tôi lại ba đứa trên chiếc xe đạp. Tôi với Nhím ngồi sau, còn Bin thì đứng trên cang xe. Trên đường, bà hỏi bao thứ chuyện làm tôi và hai đứa nó trả lời mỗi cả mồm, thì thoảng lại nhắc:

- Dạng chân xa xa ra!

Về đến nhà chúng tôi mệt muốn chết, vậy mà bà Mít đạp xe cả quãng đường giữa trời nắng chẳng biết mệt gì cả, còn pha cho mỗi đứa một cốc nước cam. Đúng là người lớn khỏe thật đấy.

Đến chiều, bà chị dắt tôi đi mua sách vở. Vì bố mẹ hai đứa kia mãi làm mãi ăn nên cũng đưa tiền cho mẹ Mít mua cả. Chúng nó là con một chẳng chịu sự kìm kẹp của ai sướng thật đấy. Chứ như tôi, làm cái gì cũng phải xin phép chị, bà lừ mắt cho một cái là sợ xanh mặt mèo. Tự dưng tôi thấy bà Mít giống y bảo mẫu, xách bao nhiêu sách vở về, rồi bọc vở, rồi dán nhãn cho ba đứa nữa.

Lúc tôi đang đứng đu lên cái bàn hóng chị viết nhãn vở, thì nghe thấy bà Mít lầm nhảm:

- Võ Ngọc Văn Anh.

Tôi ngo ngác, mình tên là Ghẹ mà, liền hỏi luôn:

- Chị Mít viết sai rồi, em tên là Ghẹ, Văn Anh nào mà Văn Anh.

- Hâm à, tên ở nhà là Ghẹ thôi, tên đi học là Văn Anh.

Lúc đấy tôi vui lắm, hỏi lại luôn:

- Ở thế chị Mít có tên đi học không?

- Có, chị tên là Võ Ngọc Huyền Anh.

- Thế thằng Bin con Nhím có không chị.

Bà đẩy gọng kính lên, neho mắt đọc cái tên trên nhãn vở:

- Thằng Bin tên là Vũ Hoàng Mạnh Phong, còn cái Nhím tên là Hán Minh Nguyệt.²

Tôi vui như tết, tên tôi hay hơn chúng nó. Tôi chạy ra chỗ hai đứa đang loay hoay xếp sách vào cặp, reo lên:

- Này nhé, tên tao là Văn Anh đấy, Võ Ngọc Văn Anh đấy. Hay chưa, không phải là Ghẹ đâu nhé.

Thằng Bìn liền phản pháo:

- Ở thế tên tao cũng có phải Bìn đâu, tao tên Phong cơ, Vũ Phong đấy.

- Tên Nhím hay hơn, tên là Minh Nguyệt đấy, ba Nhím bảo có nghĩa là trắng sáng, sáng như rằm Trung Thu luôn.

Ba bọn tôi cứ chỉ chớ xem đứa nào tên hay hơn, làm bà Mít bực mình, đập bàn một cái rồi lừ mắt. Làm tôi với hai đứa nó giật cả mình rồi lẳng lặng xếp sách vở, ra ngoài chơi đồ hàng.

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Hôm "buổi học cuối cùng" với mẹ Mít, bà ấy đã dặn đi dặn lại chúng tôi rằng:

- Trên lớp mấy đứa phải tập làm quen gọi nhau bằng tên thật. Không được gọi bằng Ghẹ, bằng Bìn nữa. Khi nào về xóm chơi với nhau thì mới gọi như thế.

Bọn tôi nhớ lời bà ấy dặn, nhưng chẳng thể sửa thói quen đã thành của miệng suốt năm năm trời. Đặc biệt, tên tôi rất dài, gọi rất bất tiện nên chúng nó chỉ gọi tôi là Vân.

Cuối cùng, ba đứa quyết định chỉ gọi tên thật khi nào có mặt bà Mít.

Sáng hôm khai giảng, bà Mít lái bọn tôi trên xe đạp điện ấy. Nhưng tôi được đứng đầu, vì bà Mít bảo thằng Bìn nặng sợ đi "đập gầm".

Đường có biết bao nhiêu khẩu hiệu màu đỏ chữ vàng được treo lên, từ cây cột điện này sang cây cột điện kia.

Thằng Bìn cất giọng ê a đánh vần:

- Chào... mờ.... mừng... nờ...

- Bìn... à nhảm, Phong đánh vần lâu thế. Chào mừng năm học mới. - Tôi lên tiếng phá ngang giọng đọc chậm rề ấy.

Trong bọn, chị Mít bảo tôi đánh vần giỏi hơn hai bọn nó. Cũng phải thôi, những buổi trời mưa chúng nó ở nhà nhưng tôi vẫn phải học. Bọn tôi biết đánh vần là nhờ công lớn của bà Mít, trong khi mấy đứa cùng trang lứa chưa học đến.

Đến trường, mẹ Mít quay xe để lên trường dự khai giảng, không quên mua cho bọn tôi mỗi đứa một lá cờ. Tôi thích lắm, chỉ mong mau mau khai mạc buổi lễ.

Và tôi nhớ mãi mãi khoảnh khắc ấy, tôi và Bìn nắm tay nhau, vẫy đuôi lá cờ dưới sân trường trong lần khai giảng đầu tiên ấy.

Buổi lễ kết thúc, các lớp đều về hết ngoại trừ lớp của Nhím. Thế nên bọn tôi đứng đợi để về cùng. Tôi chỉ tay lên cành phượng, bảo với Bìn:

- Bìn mày hái cho tao mấy quả phượng đi.

- Hái làm gì?

- Hái bọn mình chơi chơi phượng.

Nó đứng suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Tao hái cho mày, nhưng mà bọn mình chơi có luật cơ.

- Luật gì?

- Đứa nào chơi thua thì phải trả lời một câu hỏi, mà phải trả lời thật lòng đấy. Tôi ham vui lắm, nghe đến trò chơi đã thích rồi nên là gật đầu luôn.

Nó trèo lên cây nhanh như thoát, mặc dù người nó béo hơn cả tôi, lại toàn chơi với con gái.

Thằng Bìn nhanh chóng mang xuống cho tôi một cành phượng to đùng, có biết bao nhiêu là quả. Tôi ngắm nghía một lúc rồi vặt một quả to nhất. Dưới tán phượng vĩ ấy, tôi và Bìn ngồi chơi chơi phượng, thỉnh thoảng vang lên một tiếng cười.

Vì thắng Bin nhanh ầu đoảng, không khéo nên thua tôi mấy lần liền. Nhưng tôi toàn hỏi mấy câu vớ vẩn như: "Bin ghét chị Mít không?", "Bin có quý tớ không?", "Bin thấy tớ tết tóc đẹp không?". Câu trả lời đa số là "có".

Bin thua tôi nhiều nên có vẻ rất quyết tâm lắm. Mãi nó mới thắng một lần mà nó vui như đạt huy chương vàng Olympic mở rộng, lĩnh vực chơi phượng ấy. Sau khi ăn mừng chiến thắng xong, Bin ngồi bình tĩnh lại và hỏi một cách vô cùng nghiêm túc:

- Vẫn có thích Phong không?

Thích á? Thích chứ, tôi rất thích chơi với Bin. Vì sao thì tôi cũng chẳng biết nữa. Vô hình chung, tôi thấy chơi với Bin nó quá đỗi quen thuộc như việc tôi bị bà Mít sai vặt ấy.

- Có!

Tôi trả lời mà mắt Bin sáng lên, vui thấy rõ. Tôi thích nó thật mà, thích chơi với nó, thích đi học với nó, thích ngồi học nhóm cùng nó. Như tôi thích chơi với Nhím vậy, à không, chắc là "thích" nhiều hơn một chút.

- Thế mình đi về đi, đừng đợi Nhím nữa.

- Thôi, lớp Nhím đứng dậy chào cô rồi. Đợi nó thêm một tí nữa.

Đúng là lúc đấy lớp Nhím chuẩn bị tan. Nhím chạy rất nhanh đến chỗ bọn tôi đứng:

- Bin đợi Nhím lâu không?

Ồ tôi cũng đợi mà, nhưng tôi không quan tâm lắm:

- Lâu nhưng về đi. Chị Mít chắc pha nước chanh rồi đấy.

Ba bọn tôi đi bộ dưới trời nắng chang chang ấy nhưng chẳng thấy mệt mỏi. Quãng đường về nhà, bọn tôi nói chuyện rất nhiều. Nhưng mỗi lần tôi định khoe tôi với Bin đã chơi chơi phượng với nhau thì Bin lại lái sang chuyện khác. Cứ như thể nó muốn giữ niềm vui này cho riêng nó thôi, và chẳng muốn chia sẻ với ai khác.

Nếu đi từ đầu ngõ vào thì Nhím về nhà trước, rồi đến Bin và nhà tôi ở ngay bên cạnh đấy. Nhưng lúc tôi đang thay quần áo thì đã thấy Bin mở cổng ngõ chạy vào rồi. Vì lễ khai giảng kết thúc sớm hơn những ngày mà bọn tôi đi học nên hai đứa ngồi chơi đồ hàng. Vẫn là trò chơi gia đình ấy, nhưng không có Nhím, mà chỉ có con búp bê Barbie làm em bé.

Lúc tôi đang "rán cá", chợt Bin hỏi:

- Mà muốn dọa bà Mít một trận không?

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Dọa bà Mít là cái ước mơ nhỏ nhoi của tôi. Từ khi tôi sinh ra, luôn luôn bị mẹ trêu, mẹ hù cho đúng tim hết vụ này sang vụ khác. Mới đây thôi, tôi sợ ma nên nhờ bà Mít dắt đi đánh răng. Vào đến phòng vệ sinh điện sáng trưng rồi nên tôi cũng bớt sợ. Vừa rửa mặt vừa ngân nga một điệu nhạc không tên. Đang định đi ngủ, nhưng bước ra khỏi nhà tắm thì hơi ối. Trước mắt tôi là cái thứ gì đấy vô cùng kinh khủng. Một con ma mặc váy trắng toát từ trên xuống dưới, tóc tai rũ rượi chẳng nhìn thấy mặt mũi đâu. Tôi cảm tưởng như tìm mình như nhảy ra khỏi lồng ngực, miệng ứ ứ chẳng nói lên câu. Tôi đứng hình trong vài giây, cảm giác như thời gian bị đóng băng luôn. Nhưng khi nghe thấy tiếng cười đang được cố nén lại từ con ma ấy. Tôi chợt nhận thấy con gấu Pooh trước ngực váy giống hệt của bà Mít thì mới ngộ ra mình bị dọa.

Bị dọa tôi còn không khóc mà khi biết mình bị lừa tôi phi một mạch lên nhà hét ầm hét lên. Bỏ lại đằng sau là "con ma" cứ đứng cười khăng khặc không ngớt.

Và hôm đấy không ai dỗ tôi cả, vì ba mẹ tôi cũng bật cười.

Hôm nay thắng Bin nhắc lại làm tôi muốn chung tay góp sức dọa cùng nó, cho bỏ những ngày tháng bà ấy làm tôi như chết đứng tim.

Và hình như, tôi biết cách phải hù mẹ Mít như thế nào rồi.

Bọn tôi vừa chuẩn bị xong thì nghe thấy tiếng vít ga của xe đạp điện đi thẳng vào trong sân.

Ba đưa tôi hơn hớn chạy ra, reo lên:

- Chị Mít về rồi à!
- Chị Mít đi học mệt không?

Thấy thái độ vồn vã của bọn tôi bà ấy sinh nghi:

- Nịnh có ý nhờ vả gì hả?
- Không bọn em làm gì nhờ vả gì. Mẹ em với mẹ Nhím bảo mang hộp này sang tặng chị để cảm ơn chị đã dạy bọn em học.

Tự dưng tôi thấy người lớn có cái uy khủng khiếp luôn. Nghe thấy bảo mẹ Bin với Nhím tặng thì mặt bà ấy tươi như bắt được vàng:

- Thế á! Mẹ gửi tặng cho chị cái gì?

Lúc này tôi biết bà ấy mắc mưu rồi, liền đưa vội "hộp quà" ra:

- Em cũng không biết nữa, mẹ bảo mang sang tặng chị.

Bà ấy đón lấy luôn, còn bọn tôi thì bụm miệng nín cười, vừa chạy vừa nói vọng vào:

- Chị mở quà đi, bọn em sang nhà Nhím nhé!

Nói là sang nhà nó thôi chứ bọn tôi đứng nhòm từ cửa sổ vào. Khoảnh khắc ngàn năm có một ấy nên được chiêm ngưỡng.

Qua khung cửa sổ ấy, tôi thấy bà chị tôi mân mê hộp màu hồng thất nơ xinh xinh.

Và cũng qua khung cửa sổ ấy, tôi thấy bà chị tôi hét ầm lên rồi hất tung cái hộp quà lên rồi chạy mất hút. Để lại đằng sau chú gián, à không, mấy chú gián sau khi rơi tự do thì bò lồm ngồm thật "đáng thương".

Ba đưa tôi nín cười rồi chạy tít ra đầu hồi nhà cái Nhím mới đứng lại cười sằng sặc như được vụ.

- Bin thông minh thật, nghĩ ra cả trò này.

Cái Nhím cất tiếng đầu tiên, khiến thằng Bin cũng khách sáo đáp lại:

- Cũng có nhờ công cái hộp của Nhím nữa mà.
- Mỗi Ghẹ là chẳng làm cái gì nhĩ?!

Ồ, đừng nói thế chứ, tôi có làm mà.

- Hâm à, con Ghẹ nó nghĩ ra bà Mít sợ con gì nhất đấy. Nó đầu tư chất xám, hơi bị quan trọng luôn. Đừng có mà coi thường.

Tôi còn chưa kịp phản pháo thì thằng Bin đã nói trước, tôi cũng hòa vào luôn:

- Tao "hi sinh" bà chị tao ra làm trò cười mà. Công tao to nhất.
- Ủ đúng rồi, công cái Ghẹ to nhất luôn.

Con Nhím thấy chúng tôi hòa vào nhau thì chỉ cười:

- Ủ, thế mà Nhím quên mất.

Cái Nhím xinh lắm, các đường nét trên mặt nó rất hài hòa. Trông cứ như búp bê ấy. Nhưng khi nó cười, tôi luôn cảm thấy nụ cười ấy thiếu thiếu cái gì đó. Chỉ một cái khuyết rất nhỏ thôi.

Lần mà tôi thấy cái Nhím cười tươi nhất là khi sinh nhật nó năm lớp hai. Ba mẹ Nhím gác lại hết công việc để tổ chức cho nó. Tiệc to lắm nhé, có đến hai cái bánh xếp tầng trên cái giá lốc. Trên đây bao nhiêu là hoa, là con vật sặc sỡ. Còn có cả chú chụp ảnh đứng tách tách. Từng động tác thổi nến, cắt bánh của nó đều được ghi lại. Đây là cả cái ước mơ của tôi, à không, tôi chỉ cần một nửa của Nhím thôi là tôi vui lắm rồi.

Nhưng cái Nhím nó có nhiều quà nhưng nó không thích, nó chỉ quần lấy bố mẹ nó. Phải rồi, hai cô chú làm kinh doanh bận bù đầu, đi đây đi đó công tác. Nó toàn ở nhà với bác giúp việc là nhiều, không chơi đồ hàng với bọn tôi thì cũng chỉ biết cầm cái máy gì đấy to đùng. Nó toàn dùng để bật siêu nhân với búp bê Barbie lên cho bọn tôi xem.

Và cũng trong năm lớp hai đấy, mẹ thằng Bin đẻ em bé.

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Mẹ thằng Bin đẻ em gái, còn bé tí. Thấy mọi người bảo em ấy giống chú Thắng ba Bin. Nhưng tôi chẳng thấy giống, em còn tí tẹo, đường nét chưa có gì nhiều.

Từ đấy tôi hay sang nhà Bin chơi lắm, tại tôi thích em bé. Nhiều lần bảo mẹ sai con cò mang em bé xuống chơi cùng với tôi mà mẹ không chịu. Tôi thích ngắm em ấy ngủ, rồi khi em khóc thì gọi cô Hà vào cho tu ti. Tôi thích ngồi quạt xua muỗi cho em, vì khi mẹ Bin khen tôi thấy mình có công rất lớn.

- Có Ghẹ sang đây thằng Bin mới chịu ở nhà đấy!

Cô Hà vẫn hay nói với tôi như thế. Nhưng mỗi lần bà chỉ tôi lên con hắp, lại réo ầm tôi về. Bà Mít lấy lí do là tay chân tôi đầy mực, chơi với em sợ dị ứng.

Đúng là bọn tôi đi học mực ra bản thật, nhưng tay thằng Bin còn kinh hơn cả tay tôi. Với lại tôi chơi với em suốt, có bao giờ dị ứng đâu.

Chẳng qua là bà ấy bực chuyện gì trên lớp rồi về nặng lên với tôi thôi.

Nhưng cũng chẳng sao, tôi về thì thằng Bin cũng leo đèo sang nhà tôi, nó bảo ở nhà chán lắm.

- Thế nhờ mẹ mày có việc nhờ mày thì sao.

- Ngày xưa đẻ tao mẹ tao vẫn nuôi tao mập ú u như này đây. Có sao đâu, bây giờ không có tao mẹ vẫn chăm em đình luôn.

Tôi thấy cũng đúng, chú Thắng toàn đi làm ăn xa, không có nhiều thời gian chăm sóc gia đình. Mọi việc là một tay cô Hà làm hết. Nên chắc chắn là mọi việc vẫn ổn nếu không có tôi và Bin.

Đạo này, cái Nhím không chơi với bọn tôi nhiều. Nó bận làm cái gì ấy, à bận làm bánh "vi-da" để đi máy bay. Thấy bảo phải biết ăn bánh đấy mới đi được máy bay. Nó ích kỉ thật đấy, có đồ ăn không chịu cho tôi với Bin ăn, mặc dù có bánh Choco-Pie tôi vẫn hay cho nó mà.

Mẹ nó thuê hẳn một gia sư từ trên thành phố về để dạy nó môn Tiếng Anh. Tôi thấy thật buồn cười, trên lớp bọn tôi cũng học mà, cũng "oắt do nôm", "hau a diu" mà, không nhất thiết phải bắt nó học như vậy đâu.

Có một lần tôi hỏi Nhím:

- Mày học vậy mà không?

Mặt nó buồn xo, đây là lần hiếm hoi tôi và Bin được chơi với nó, vì cô giáo không về kịp để dạy. Mọi buổi nó rảnh đều dành để học bài, đèn nhà Nhím luôn bật đến muộn.

- Mệt lắm, nhưng mẹ tớ bắt học. Mẹ bảo phải học mới theo ba mẹ qua Mỹ được.

Ồ, Mỹ là ở đâu nhì. Tôi chưa nghe thấy bao giờ, nên hỏi lại luôn:

- Mỹ là ở đâu, sao lại đi ra đấy, mày ra mấy hôm mày về?

- Mày bị hâm à, Mỹ là nước có cái tháp "Ép phen" ấy, cái tháp to ời là to hôm nọ thấy trên tivi ấy.

Thằng Bin nhanh nhẩu nói trước, làm con Nhím phì cười:

- Tháp Eiffel không ở Mỹ, tháp đấy ở Pháp cơ. Biểu tượng của Mỹ là Tượng Nữ Thần Tự Do. Minh qua đấy chẳng biết bao giờ mình về luôn. Mẹ bảo... cũng có thể... là ở luôn.

Tôi nghe thế sốc lắm, gì mà ở luôn:

- Ở hâm à. Mày phải về chơi với bọn tao chứ, mày phải về đi học nữa cơ mà. Mày không đi học cô giáo đánh đít đấy. Mày chỉ được đi ba ngày thôi, à không hai ngày thôi. Mày phải về chứ...

Tôi cứ ngồi luyên thuyên giữa hàng ngàn câu hỏi, mà vô tình, điều đấy làm trùng đi không khí vui vẻ vốn có. Đến mãi mãi về sau này, tôi vẫn cảm thấy hồi

hận, vì tôi gần như đã phá hỏng nửa buổi chơi cuối cùng giữa ba chúng tôi khi còn ngây thơ ấy.

Hôm đấy, tôi về hỏi bà Mít:

- Chị ơi Mỹ có xa mình không?
- Có, cách mình nửa vòng Trái Đất.
- Ở thế mà xa á, một vòng Trái Đất mới xa chứ. Thế đi từ đây đến đấy lâu không chị?
- Nhanh nhất là một ngày ngồi máy bay.
- Thế cái Nhím nó đi bao giờ hả chị.

Có những lúc mình biết câu trả lời rồi, nhưng lại vẫn muốn nghe một lần nữa. Cái thời ngây ngốc ấy, mãi tôi chẳng chịu tin ba đưa bọn tôi phải xa cách chỉ vì một cái gì đấy.

- Haha nó đi ở luôn chứ nó không về đâu. Nó về chắc là công ty ba nó phá sản thôi.

Tôi không hiểu hai chữ "phá sản" có nghĩa là gì, nhưng theo thư bà Mít thì nếu ba Nhím phá sản thì Nhím ở lại với bọn tôi. Thế nên tôi hỏi lại luôn:

- Thật hả chị? Vậy chỉ cần ba nó phá sản thì nó ở lại với bọn em?

Bà ấy phá lên cười, rồi "ừ" một câu chắc nịch. Bà ấy đâu biết rằng, câu nói ấy, vô hình chung đã nhen nhóm trong tôi một hi vọng.

Ngày hôm sau, cô chú Cường Ngọc tổ chức tiệc chia tay mọi người, cũng như cảm ơn hàng xóm đã sang giúp đỡ vận chuyển đồ. Tiệc to, mà nỗi buồn trong ba đứa bọn tôi cũng to. Tôi chẳng hiểu tại sao người lớn cứ chia rẽ trẻ con chúng tôi, họ không thấy bọn tôi còn quá bé để đón nhận khoảnh khắc chia ly à. Bạn từ tám bé, được sinh ra cùng một năm, biết đi cùng một năm, biết nói cùng một năm. Nhớ cái ngày xưa ấy lười ăn ba bà mẹ phải dắt đi đút ăn dong khắp xóm. Nhớ cái ngày xưa Bin với Nhím ket xít tôi vì tôi hay tè dầm. Nhớ cái ngày xưa ấy, mà cả đời này, tôi chẳng thể quên.

Chẳng hiểu Bin với nó như nào, nhưng tôi thì buồn lắm. Dường như, trong tâm trí non nớt của tôi lúc đấy đã nhận thức được rằng: Nhím đi, chưa chắc Nhím đã về.

Trước khi đi, Nhím tặng cho tôi một bộ búp bê Barbie có khớp, và cũng nhường lại hết đám đồ chơi cũ của nó cho tôi và Bin. Nó bảo giữ làm kỉ niệm, nó chỉ cầm con gấu Teddy của nó thôi. Thăng Bin cũng được tặng quà, hộp lọ thủy tinh đựng đầy sao, nhiều màu đẹp lắm.

Được tặng quà, trẻ con ai chẳng vui. Nhưng chắc sẽ vui hơn nếu nó vẫn ở lại với bọn tôi.

Khi đi, cả xóm ra tiễn. Nhìn chiếc xe ô tô chở cả gia đình Nhím đi, ai cũng vẫy vẫy tay, nói như thể lần cuối được nói với họ:

- Cô Ngọc chú Cường đi may mắn nhé!
- Sang đấy cố gắng làm ăn thật tốt đấy, đừng quên bà con ở đây!
- Cô gắng học thật giỏi nhé Nhím!

Tôi cũng muốn, muốn nói một lời chúc, tôi đánh liều hét lên thật to:+

- Nhím đi cẩn thận nhé, ba Nhím sớm phá sản để Nhím về với bọn mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Không biết là cô chú có nghe thấy hay không nhưng cô bác hàng xóm nghe thấy hết. Tôi thấy vẻ mặt khó hiểu của mọi người. Ô, mẹ Mít bảo chỉ cần công ty ba Nhím phá sản là Nhím ở lại chơi với mình mà. Mình đâu có nói sai đâu.

Ngày hôm đấy, tôi bị mẹ "phù thủy" vấy đen đánh năm phát vào mông. Vì mẹ phù thủy cũng bị "thiên thần" không có cánh, không có vòng thánh phạt cọ nhà vệ sinh một tháng. Tôi thấy mình cực kì oan ức. Rõ ràng mẹ bảo với tôi là chỉ cần công ty ba Nhím phá sản thì Nhím ở lại với tôi mà.

Còn ba tôi thì cứ liên tục mắng:

- Lớn đầu mà đại!

Mắt còn róm nước, mặt mũi tèm nhem chỉ lau vội, tôi chạy sang nhà Bin. Hôm nay Bin không đi tiễn Nhím, nên quà nó gửi Bin tôi vẫn giữ, lấy có sang đưa hộ để đỡ bị bà chị lườm nguyệt.

Mới mở được cái công, tôi nghe thấy tiếng choang một cái. Tôi giật bắn hết cả mình, và cũng sợ không kém. Nhưng bản tính tò mò trời dấy thúc giục tôi, nó đưa đôi chân tôi gần vào bờ tường, ép cái tai tôi áp sát vào nó. Cái tạt hóng hớt này chắc chắn là thừa hưởng từ bà chị "yêu quái".

Nhưng tôi vẫn không nghe thấy gì, đa số là tiếng va chạm của đồ đạc. Hay là nhà Bin có trộm.

Những âm thanh ấy phát ra từ phòng ngủ của ba mẹ Bin. Phòng có cửa sổ hướng ra sân, nhưng cô chú lấp điều hòa ở phòng này nên kín lắm. Tôi chợt nhớ ra hôm nọ bọn tôi chơi bóng có làm vỡ cửa kính mà bạn bị mấy ngày chia tay nhà Nhím nên cô chú chưa sửa. Tôi khẽ khàng đi đến, ghé mắt qua ô kính vỡ.

Đập vào mắt tôi là một cảnh tượng mãi mãi tôi chẳng có thể quên.

Ba Bin đang trong bộ đồ công sở, áo vest rất lịch lãm. Nhưng bộ quần áo ấy chỉ đẹp những lúc ba Bin đi tiếp đối tác, chứ lúc chú ấy đập phá đồ đạc và quát tháo mẹ con Bin thì lại chẳng tốt chút nào. Tôi đưa mắt về phía mũi cán chổi mà chú ấy đang chĩa vào. Chẳng ai hiểu cảm giác của tôi lúc đấy đâu, đó là hình ảnh cô Hà một tay che cho Bin, một tay bế em bé đỏ hỏn khóc mãi chẳng chịu dứt, trông chừng như lạc hẫng giọng đi. Đồ đạc xung quanh cũng chẳng còn gì là nguyên vẹn, hộp sữa, bình, bình sữa,... chẳng cái nào ở đúng vị trí mà tôi vẫn hay thấy cả.

Lúc này tôi sợ lắm, nhìn cô Hà lấy thân che cho hai con, thằng Bin liên tục cầu xin ba nó cũng không khinh khùng bằng ánh mắt của chú Thắng. Ánh mắt giận dữ mà chẳng ngồi bứt nào tả xiết, giống như chẳng còn là người ba mà Bin hay kể, hay người hàng xóm hay uống rượu với ba tôi. Chú ấy biến thành ác quỷ rồi.

Tôi lùi một bước, rồi hai bước, và chẳng cần màng đến cái gì nữa cả. Tôi chạy một mạch như có người đuổi theo, tôi sợ cái hình ảnh khốc liệt ấy, chẳng quan tâm cô chú có nghe thấy tiếng bước chân của tôi hay không. Tôi chạy về khoe mẹ, lúc ấy tôi chỉ nghĩ rằng, cứ như vậy thì ba mẹ con Bin sẽ đối mặt với thứ gì đó rất kinh khủng.

Mẹ tôi hỏi đi hỏi lại mấy lần như sợ nghe nhầm thành điều gì đấy trong tiếng thờ đút quăng và tiếng khóc hoảng sợ của tôi. Nó có tác dụng đến mức chỉ tôi chạy ra và kéo cả ba tôi sang cùng, không quên gọi mấy bác hàng xóm.

Trong vô thức, lúc tôi chạy theo mọi người, tôi nhận ra cuộc sống Bin không còn ấm êm nữa rồi.

Các bác thì kéo chú Thắng sang nhà tôi, nhất mức khuyên giải, át đi tiếng chửi rủa của chú:

- Các bác bỏ em ra! Để em giết chết con tiện nhân lằng lộn đi! Con điểm rẻ rách, mày ở với tao có thiếu thốn cái gì mà mày làm tao ra nông nổi này. Tao truyền hồn báo danh cho mày biết, mày không sống yên ổn với tao đâu. Cả thằng bỏ mày nữa đấy!

Chú cứ tiếp tục chửi rủa, quát tháo loạn cả lên, toàn những lời lẽ chợ búa, những câu nói tục tĩu mà tôi chưa bao giờ nghe thấy ở chú. Lúc mọi người chưa sang, còn ở trong phòng cách âm, con thịnh nộ của chú chưa bị đẩy đến tột cùng như bây giờ. Chú chỉ muốn thỏa mãn cơn nóng giận của mình mà không quan tâm đến vợ con trong nhà sống chết ra sao.

Lúc mọi người vào giải vây thì cô Hà đã ngất lịm đi. May là chú chỉ sập cửa chứ không chốt, với lại phòng ngủ nên không có quá nhiều đồ nguy hiểm. Nếu không, mọi việc còn phức tạp đến mức nào. Các cô người đỡ em bé cho nín, người bế thằng Bin ra phòng khách. Còn đâu, họ nghe theo lời cô Thùy y tá xã sơ cứu cho mẹ Bin.

Việc đầu tiên tôi làm sau khi lạch bạch chạy theo mọi người là quăng cả dép, đi thật nhanh đến chỗ ghé Bin ngồi và hỏi han. Bin không sao, đây là về thể chất, chắc tại cô Hà che hết cho. Tôi thấy tay cô lằn lên những vết xanh, vết đỏ. Nhưng về mặt tinh thần, tôi chắc chắn nó sốc kinh khủng lắm, tại tôi thấy nó cứ ngồi khóc, đòi vào với mẹ.

Mọi người bôi dầu gió, làm mấy động tác rắc rối nhìn khó hiểu lắm. Nhưng cô Hà cứ nằm yên thôi, chẳng chịu tỉnh dậy. Nó được đà khóc càng to. Cảm tưởng như không ai dỗ được, cứ đòi chui vào tay mẹ nằm. Các bác đành phải dọ:

- Bin để yên mẹ nghỉ, không thì mẹ không bao giờ tỉnh lại đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Thằng Bìn đầu tiên thoáng nét khó hiểu, nhưng vì sau nó nhận ra liền ngoan hẳn. Nó chỉ dám ngồi cuối giường nhìn mẹ với khuôn mặt không thể rầu rĩ hơn.

Do hàng xóm báo tin nên ông bà ngoại Bìn tức tốc từ bên Cát Bà sang, còn ông bà nội thì có mặt từ sớm Bìn, còn có cả cô bác chú dì của Bìn thôi. Nhà Bìn lúc này âm ỉ lắm, người ra người vào, lời qua tiếng lại như sắp cãi nhau đến nơi. Ôn ào đến mức cô Hà cũng tỉnh dậy.

Bìn nghe lời mẹ qua nhà tôi tạm "lánh nạn". Nhìn nó buồn mà tôi chẳng biết phải làm gì, chỉ trực xem bạn có kêu khát nước, hay đói thì chạy đi lấy. Tiếc là nó chỉ ngồi im re rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Chẳng biết cuộc đời nó còn yên bình được mấy giây?

Nó cứ nghi li bì, nhìn đôi mắt còn ngấn nước, cái mũi nhỏ ửng hồng lên vì trận khóc ấy cuộn tròn trong cái chăn mà chẳng ai lỡ đánh thức nó dậy. Mọi người bảo nó hưởng nhiều nét đẹp từ mẹ nó, cái vẻ đẹp thuần mỹ, nhưng nhẹ nhàng. Mụ Mít hay trêu Bìn mà làm con gái thì xinh phải biết.

Bên nhà kia đang bận họp gia đình, nên Bìn ngủ là điều tốt. Chắc mọi người nghĩ nó còn quá bé để hiểu chuyện. Chẳng có ai chơi cùng, tôi theo mẹ đi sang nhà cô Hoàn, theo đúng kiểu "buôn dưa lê, bán dưa chuột". Và vô thức, đầu tôi cứ tiếp nhận những thứ mà tôi không cần phải biết:

- Nghe nói công ty cái Hà nó làm bên sự kiện gặp nhiều đối tác lớn mới gặp cái thằng "bò" này chứ.
- Ủ, công ty to như thế, toàn quảng bá mấy cái như trang sức, rồi điện thoại, nhiều thứ lắm.
- Cái Hà nó "mon mon" thế bảo sao không nhiều người nhòm ngó. Năm ngoái nó còn được đại diện quảng cáo băng vệ sinh nữa bà ợ. Được tài trợ cho tôi mấy bịch liền.
- Nhưng có thành công đâu, nó hai con rồi, còn "tự tin khoe cá tính" cái gì nữa.
- Nhưng cũng tại thằng Thảng đi, đi làm lu bu thế, sát vách đấy mà chạm mặt nhau mấy lần.
- Nó mãi kiếm tiền quá, ít thời gian cho gia đình. Nó ít thời gian nhưng nhiều tiền là được.
- Nhiều tiền nhưng mất vợ thì cũng vất vẹo.
- Thật, cứ như ông Hưng nhà tôi, đi làm đủ ăn, mà trả bài đủ bữa là được rồi. Mấy cô nói nhiều, nhiều đến mức tôi buồn ngủ lắm rồi mà vẫn chưa tàn. Buộc bà chị phải sang công tôi về. Trong lúc ngái ngủ, tôi chỉ nghe thấy tiếng nói nhỏ:
- Số may mắn lắm đấy. Không trân trọng là mất!

Cô Hà chú Thảng quyết định ly hôn, họ bảo giải thoát cho nhau, nhưng thằng Bìn lại là người cần sự ràng buộc. Bìn nghỉ học hẳn hai tuần. Có hai tuần thôi mà dài như hai tháng ấy. Cũng may lúc đấy là cuối năm, kiến thức không còn nhiều. Tôi suốt ngày phải đi học một mình, chơi một mình, phải lấy thêm con gấu Pooh to đùng để tượng trưng cho Bìn nữa. Cứ mỗi lần đi học về, tôi lại qua ngó nhà Bìn xem nó về chưa, nhưng lần nào tôi cũng thấy cửa ngõ đóng im. Ở cửa kính vỡ vẫn vậy, chưa có ai sửa nó cả!

Nhưng cuối cùng thằng Bìn cũng chịu ngừng chơi trò chơi "mất tích" lại với tôi. Hôm đấy, lúc đi học về tôi có liếc qua nhà Bìn thấy đông lắm. Tuy không bằng hôm xảy ra chuyện nhưng đông hơn so với bình thường rồi.

Và cũng vì điều đấy, nên tôi không dám chạy sang, chỉ dám thập thò ngoài ngõ. Có bá nào lạ lắm nhé, già già, nhưng ăn mặc rất giản dị, chất phác. Nhìn từ xa nên tôi cũng không rõ nét mặt lắm, nhưng nhìn dáng rất tháo vát, nhanh nhẹn.

Mãi về sau, khi Bìn đi học, tôi mới biết đấy là bác giúp việc nhà Bìn.

Nhưng lạ là tôi không thấy cô Hà và cái Bo em Bìn đâu cả. Nhưng tôi cũng không để ý cho lắm, vì có một vấn đề khiến tôi bận tâm hơn: Bìn biết đi xe!

Bây giờ Bìn không đi học cùng tôi và chị Mít nữa rồi. Bìn tự đạp xe đạp đi học. Cái chính không phải là Bìn biết đi xe, mà Bìn biết đi từ bao giờ mà tôi không biết!

Hôm khai giảng năm lớp ba là năm bà Mít lên lớp mười một. Tự dưng đợt này bà ấy lại tham gia vào đội văn nghệ "múa may quay cuồng". Sự tích điệu múa sàng gạo hồi mầu giáo của mụ đi vào lịch sử rồi mà vẫn không thừa.

Vì thế nên đợt này tôi đi cùng Bìn, mẹ tôi cũng làm trong ngành giáo dục nên đành phải thế. Tôi lo lắm, chỉ sợ Bìn yếu tay lái, rồi đi không cẩn thận, lại bị ngã ra đấy. Tôi đang mặc váy đồng phục nhà trường nữa nên suốt quãng đường tôi ngồi im re. Đến cả thờ cũng chỉ dám thờ nhẹ nhàng. Nhưng Bìn đi cẩn thận lắm, thi thoảng gặp cái xe "dở hơi" mất mũi để linh tinh mới bóp phanh giật mạnh một cái, làm mặt tôi đập mạnh vào lưng Bìn.

Tôi nhận ra ngày khai giảng không khác gì quốc tế "phơi nắng". Nắng gắt đến mức Bìn phải nhường mũ của nó cho tôi, còn nó lấy áo đội lên đầu như

người theo đạo Hồi giáo ấy. Nó mang đầy đủ, còn tôi đi chẳng mang đồ gì.

Từ bao giờ, thằng Bìn nó trở lên kĩ tính không kém gì bà chị tôi thế?

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Đến lúc về thì nắng đến mức cháy da cháy thịt. Bìn nhường hết mũ lẫn áo cho tôi. Lẽ ra tôi không lấy đâu, nó ngồi trước, là người lái, không chịu nhiều nắng thì thôi. Nhưng Bìn bảo:

- Mày cầm lấy mà đội, tao mặc áo dài tay mà, lo gì?!

Tôi thấy cũng có lí, nên mặc luôn. Trên đường về, tôi loay hoay ngo ngoáy lắm. Chắc tại biết chắc tay lái Bìn không tồi như tôi nghĩ nên sau xe tôi làm đủ trò. Vừa hát, tôi vừa phát phát cái lá cò trong tay. Hát chán, tôi lại quay sang kể chuyện, thực ra, so với hai tuần Bìn nghỉ thì có quá nhiều chuyện để nói.

Nó không đáp lại nhiều, chỉ nói mấy câu như:

- Thế á!

- Vậy à?!

- Rồi sao nữa?

Hay chỉ cười một cái thật nhẹ. Nhưng tôi lại cứ như cái máy phát thanh được sạc no điện, kể chuyện như không có điểm dừng. Tại tôi luôn có cảm giác Bìn đang rất lắng nghe tôi nói, nhiều hơn cả những cái cười nhẹ nhàng ấy. Chẳng hiểu sao cho dù tôi đang đối mặt với lưng của Bìn, nhưng lại có thể dường như ra gương mặt của nó đang ngồi nghe tôi kể chuyện với vẻ mặt chăm chú. Nghĩ đến đây mà tôi thấy phần khích lệ thường.

Đến khúc cua vào ngõ nhà tôi, cũng vì sự "dư âm" của sự hưng phấn đó, tôi nghiêng người theo như mấy tay đua xe máy phân khối lớn điều luyện, miệng còn tự phớt theo âm thanh sống động:

- Ừn..ừn..ừn... Ừn....ừn..ừn..

Cái nghiêng người của tôi làm cho Bìn bị mất cân bằng, tay lái đảo qua, đảo lại mấy lần rồi ngã ngay đầu ngõ. Chắc mọi người nghĩ tôi khóc to lắm đúng không? Sai rồi, tôi không khóc, mà tôi gào lên luôn đấy.

Đau là một chuyện, nhưng lúc tôi ngã, tóc tôi bị dính vào bãi phân chó, mùi thì không thể diễn tả nổi. Thử nghĩ mà xem nhé, lúc chúng ta đi qua bãi "mìn" tự nhiên ấy, đã cảm thấy kinh khủng, đằng này lại còn dính hẳn lên đầu nữa. Bìn phải dỗ mãi tôi mới đi được cái tư thế không giống ai về nhà, nhất quyết không để nó dính ra áo đồng phục mới cứng ấy.

Về sau, bà giúp việc nhà Bìn là người tắm rửa sạch sẽ cho tôi, còn Bìn thì chạy về nhà lấy hộ tôi quần áo. Đúng là con trai có khác, lấy quần áo cộc cạch, áo bộ nọ lấp vào quần bộ kia. Lại còn quên cả lấy quần nhỏ nữa chứ.

Người tôi thơm tho sạch sẽ rồi mà khắp xóm ai cũng biết "tin buồn cười" của tôi. Cứ như kiểu có ai ra giữa xóm dán thông báo: "HÔM NAY BÌN LAI GHE CẮM MẶT VÀO BÃI PHÂN CHÓ."

Tôi tức lắm, về nhà ba mẹ hay mụ chị cứ nhìn thấy tôi lại kêu:

- Ra ba xem tóc còn c*t không nào.

- Ôi dồi ôi con gái mẹ có duyên với chó quá. Năm ba tuổi bị chó cắn thành sẹo trên chân, bây giờ tóc đẹp như công chúa tóc dài cũng bị dính c*t à.- Bà Ghe tránh xa tôi ra nhé, phát phơ cái tóc rồi dính vào người tôi.

Tôi tức lắm, có phải tại tôi đâu. Sao không ai quan tâm đến cái vết trầy ở chân tôi nhỉ? Chẳng hiểu suy đi nghĩ lại thế nào, tôi lại cầm cái kéo chạy một mạch sang nhà Bìn, hùng hổ tuyên bố:

- Mày cắt hết phần hôm nay dính c*t đi!

Thằng Bìn hơi trợn, nó cũng sợ bà chị tôi không kém gì tôi:

- Mày điên à, mẹ Mít đánh chết!

- Không sợ, tao bảo tao tự cắt là được.

Sau một hồi phân vân, thằng Bin cũng chịu cắt cho tôi. Sáng nay tôi buộc tóc đi học, nên dính có một tí đuôi tóc. Nhưng hình như nó bị hoang mang tâm lý, nên là cắt cứ lên dốc xuống đèo, nham nham nhở nhở. Mỗi một lúc sau bà giúp việc phát hiện ra liền chỉnh tóc hộ tôi rồi dắt tôi về nhà để phòng bị ăn đòn. Lúc này mái tóc tôi từ dài chấm ngực bây giờ còn ngắn đến ngang vai.

Cả nhà tôi nhìn, ai cũng hỏi tóc chạy đâu hết rồi, hay con chó đi đòi lại c*t của nó. Khi nghe bác giúp việc kể lại sự việc bằng cách không thể li kì hơn, mọi người lại lăn ra cười, có mỗi bà chị tôi chỉ nói mỗi câu:

- Mấy hôm nữa mày sẽ thấy hậu quả!

Rồi đi thẳng vào trong phòng. Bà ấy là người nuôi tóc cho tôi, luôn luôn bảo mẹ với ba là không được mang tôi đi cắt tóc. Con gái để tóc dài mới đẹp. Tôi cũng kệ, coi như năm nay khai giảng của tôi có nhiều cái mới.

Chẳng cần phải mấy ngày nữa, hai hôm sau tôi đã thấy "hậu quả" lớn lao của nó rồi. Giữa cái trời hè miền Bắc nóng khủng khiếp mà mọi người được buộc tóc, còn tôi phải xoắn mái tóc không đủ khả năng buộc được vô cùng khó chịu.

Duy nhất một người không chê tóc tôi đó chính là Bin. Tất nhiên rồi, nó là người cắt cho tôi mà. Cũng nhờ nó mà tôi không còn hay phàn nàn về mái tóc của mình nữa.

Bây giờ, tôi nào Bin cũng sang nhà tôi học bài. Bà chị tôi không còn thời gian kèm cặp nữa rồi, nên bà ấy chỉ đưa bài tập cho làm, rồi cuối buổi bà ấy kiểm tra thôi. Thật ra là mỗi đứa một góc, vì tôi phải học bằng cửu chương, còn Bin phải học cách làm bài văn.

Nguyên nhân lớn nhất là do Bin có một bài văn tả cây cúc với một trí tưởng tượng và sáng tạo không thể bay cao bay xa hơn nữa:

"Nhàem có trông một cây hoa cúc. Thân cây to, cao, tỏa bóng mát dịu khắp một vùng ban công nhà em. Tán lá màu xanh, lốm đốm làn hồng bông hoa vàng rất đẹp. Em rất yêu cây cúc nhà em, ngày ngày, em với bạn Vân Anh vẫn hay chơi dưới gốc cây cúc."

Theo như nhận xét của bà chị tôi thì bài văn của Bin thua cả bài văn của học sinh lớp một. Và theo như cô giáo tôi thì bài văn này có tính giải trí rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Năm tôi lên lớp bốn, bà Mít là học sinh cuối cấp. Những ngày tháng này, tôi mới thấm được những gì bà ấy đã phải làm.

Mọi việc nhà tôi đều phải dần làm quen. Sáng tôi rửa bát, chiều mẹ tôi rửa. Mỗi sáng phải dậy sớm hơn một chút để quét dọn nhà cửa, lau nhà, ăn sáng. Phải tập dần cách làm cá, nhặt rau, thường xuyên bị mẹ dắt theo đi chợ. Ngày bé bé mẹ rủ đi chợ vui lắm, vì nghĩ sẽ được ăn quà, mua quần áo đẹp. Bây giờ đi chợ theo mẹ là để nhìn cách mẹ mua bán mọi thứ, xách theo cái làn to đùng. Mà lạ lắm, buổi sáng tôi thức dậy cũng thấy mẹ ngồi ở bàn học, buổi tối lúc đi ngủ tôi cũng thấy mẹ ngồi ở bàn học. Mắt mẹ ấy sắp thành quầng đen đến nơi luôn.

Mà tôi thấy mẹ hết giống thiên thần rồi, mẹ hơi giống mẹ Mít rồi. Eo ôi mẹ bắt tôi nhè rửa bát hai lần, đầu tiên rửa bằng cối lười, rồi rửa lại bằng cối xộp. Tráng lại hai lần, khi nào nước trong veo mới được úp bát. Nếu trời nắng, là phải cho bát, đĩa vào rổ, mang ra sân nhà phơi. Kèm theo là mang thớt ra cho nó đỡ mốc, dãi cả hành cả tỏi ra không nó mốc hết. Sau đó phải vào lau bếp và lau kệ bếp, không được để bất cứ nồi niêu hay thức ăn thừa trên bếp, dù chỉ là một chiếc đĩa. Tất cả thức ăn thừa đều bọc cẩn thận, cho vào tủ lạnh. Quét nhà phải chú ý đến từng góc gác. Tiện tay lau đường chổi vào tận gầm giường, tránh trường hợp tổng vệ sinh đồ rác không xuê. Lau nhà phải lau hai lần, một lần dùng nước lau sàn, một lần dùng nước thường. Đã thế sân nhà tôi rộng ời là rộng. Khuôn viên trồng nhiều cây cảnh của ba tôi nên là rụng rất nhiều, quét một nghi luôn. Không những thế, phải bố trí làm sao để nấu cơm xong vào tắm luôn, để cho quần áo vào máy giặt. Sau khi học bài xong, tức là trước khi đi ngủ phải bỏ quần áo trong máy ra phơi.

Nhớ được những điều mà mẹ tôi truyền đạt lại phải là siêu nhân. Bảo sao, ngày xưa mẹ Mít suốt ngày bị mắng. Giờ thì đến lượt tôi kể nghiệp rồi.

Mặc dù có Bin đưa đi học rồi đón về, nhưng mẹ tôi vẫn bảo tôi phải tập xe cho chủ động. Cái sân tập thể nó lấy của tôi bao nhiêu da thịt. Lúc đầu biết đi thì hí hửng, suốt ngày lượn lờ ngoài xóm. Nhưng cả thèm chóng chán, sau này tôi toàn đi cùng với Bin, nhưng bớt nghịch rồi. Tôi sợ lại cắm đầu vào bài phân chó lần nữa.

Dạo này, tôi ít gặp Bin hơn. Cuối tuần là nó lên thành phố chơi với ba nó. Thấy nó bảo ba nó dắt nó đi ra Cung Văn hóa Thiếu Nhi, học đàn các nhạc cụ, rồi dắt nó đi Nhà Trẻ chơi. Mỗi lần về nó mang theo biết bao nhiêu là đồ chơi và bánh kẹo, kèm theo đó là những câu chuyện về. Bọn tôi còn học cấp một nên được nghỉ từ chiều thứ sáu. Bin học về thì đi luôn, đến tận chiều chủ nhật mới về. Hai ngày ấy dài thật dài. Thà cứ là ngày đi học bình thường, tôi

ngồi sau xe Bin đi học, rồi về nhà học bài, chơi đồ hàng với nhau còn hơn. Cũng hơi buồn buồn, lại thêm ngày hè nóng bức mà bây giờ tôi phải tập làm quen biết bao nhiêu thứ việc nữa, nên tinh thần tôi khá mệt mỏi.

- Mày ốm à?!

Tôi trèo lên xe Bin mà ngay lập tức dựa vào lưng nó luôn. Một gần xui. May là có mẹ gánh hộ gần hết. Tôi khẽ lắc đầu.

- Thế sao đầu mày nóng thế? Có phải nghỉ ở nhà không?

- Tao không sao đâu, chỉ hơi ngái ngủ thôi!- Có làm mấy việc nhà thôi mà mày uể oải thế này, như bà Mít chắc mày ngất à?!

Ờ, tôi uể oải luôn, tự dưng bà chị tôi học cuối cấp để làm gì, thi thố làm gì không biết. Cứ như mọi năm có chết ai.

- Mày thấy nhé, mẹ Mít phải tập làm mọi việc nhà từ năm mẹ đẻ mày, tức là năm lớp ba. Thế bây giờ mày đã biết buộc tóc chưa, tao cá là mẹ vừa buộc cho mày này. Tao nhé, không phải có bác giúp việc là tao không phải làm gì đâu. Ba tao nhờ bác dạy tao nhiều thứ lắm, không kém cạnh mày đâu. Nhưng ngày ngày tao vẫn phải lai con lợn như mày đi học đây, tao chẳng làm sao cả.

Cũng đúng, chú Thắng với cô Hà quyết định hướng cho nó cách sống tự lập, nên nhờ bác giúp việc dạy nó làm việc nhà. Nó làm được, mình cũng làm được chứ nhờ. Có một cái là tôi không đồng ý! Tôi đặc biệt gầy, thấp bé nhẹ cân gần như nhất lớp, còn nó thì to oai là to. Nó không lai tôi đi học thì tôi đập tụt vấy cũng chẳng lai nó lên đến trường được. Đang bận bịu lại Bin thì nó huych vai:

- Ồ hay cái con này, không vào lớp đi còn ngồi chinh ỉnh ra đây. Hay tao bế mày vào mày mới chịu?!

Ồ đến trường rồi à, nó nói lắm thế, đến trường lúc nào tôi không biết. Con trai con đũa mà nói nhiều hơn cả tôi.

*

* *

Ra Tết, nhà tôi vỏ lon bia chất thành bao. Nhiều vô kể, tôi với Bin đặc biệt thích giậm vỏ lon. Toàn đặt nó dựng đứng lên rồi nhảy lên kêu cái "Bẹp" một cái. Mỗi tội, giậm xong đau chân kinh khủng.

Mới ra Tết xong, bọn tôi vẫn đi học bình thường, nhưng hôm nay tôi rủ Bin sang nhà tôi giậm lon cùng. Nó giống như một trò chơi mới của bọn tôi ấy. Vừa sướng chân vừa vui tai.

Tôi dựng thẳng lon bia lên, lấy đà rồi nhảy lên vỏ lon cho nó bẹp dí, mỏng lép.

- Áu!!!Tôi nhảy trượt, vì tôi xếp lon không thẳng, ngã sổng soài ra sân. Thằng Bin thấy tôi ngã thì phá lên cười, kiểu chê tôi hậu đậu ấy. Nhưng thấy tôi mãi không đứng dậy được, nó mới đi lại gần:

- Mày... mày đau lắm hả?

- Không đau thì sao, mày thử ngã như tao xem. Đau muốn chết đi ấy!

Tôi quất lên, với cái tiết trời miền Bắc lúc này thì chân tôi buốt kinh khủng. Nó không trắng như lúc tôi ngã xe, chỗ mất cá chân tím bầm và đỏ tấy lên. Nhưng tôi không khóc.

- Mày trèo lên vai tao đi!

- Trèo đi đâu, đau lắm, không trèo nổi luôn đây!

- Mày không đi với tao là chân mày không ai chữa cho đâu. Trèo lên tao cõng sang nhà tao.

Nhà tôi lúc này không có người lớn ở nhà, nên chẳng ai có thể xem chân cho tôi cả.

Đành vậy, nhưng người Bin thì to, người tôi thì bé. Thêm cả cái chân không thể di chuyển được nên tôi bắt Bin nhét cái ghế con dưới mông tôi, loay hoay mãi mới trèo được lên lưng.

Theo như bá giúp việc xem thì tôi bị chệch khớp rồi. Bá lại tôi lên luôn nhà ông thầy lang để nắn lại khớp chân. À không phải, là giật lại khớp chân. Đau đến điên người đi, đau đến mức tôi cố gắng chịu rồi mà vẫn phải bật khóc.

Tạm thời, tôi được miễn việc nhà, hầu hết mẹ tôi làm. Cũng hơi sướng, nhưng uống thuốc nhiều kinh khủng. Đắng ngắt.

Hàng ngày, Bin sang nhà tôi đón tôi đi học, rồi lại cõng tôi từ nhà xe vào đến lớp. Tự dưng thấy vui vui lạ thường. Cứ bảo:

- Bin ê, tao khát nước mà chân tao đau quá!

- Bin ê, tao muốn ăn socola!

- Bìn ê, tao thêm bìm bìm!

Là nó tự mang đến cho tôi. Đau chân một tuần mà tưởng sắp thành bà hoàng luôn.

*

* *

Nhờ có công tôi và mẹ làm việc nhà giúp, bà Mít đạt giải thành phố môn Văn, sau đấy đỗ thẳng vào trường Đại Học Quốc Gia Hà Nội, khoa Khoa học và Xã Hội Nhân Văn. Nhưng sau tất cả, bà ấy lại chọn đi du học theo hướng của mẹ tôi.

Lại một người nữa chọn cách rời xa tôi. Chẳng còn gì để diễn tả nỗi buồn cả.

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Bà Mít nghe lời mẹ, đi du học ở Hàn Quốc, do hai chị họ tôi đang định cư bên đấy.

Bà ấy có đi luôn, như cái Nhím không?

Sao bà ấy không ở nhà học đại học, đi du học làm quái gì?

Thế hóa ra, tôi sắp không bị bắt nạt nữa à?

Bà ấy đi rắc rối bỏ xừ, phải đi xin giấy tờ nọ, giấy tờ kia. Ở nhà học là không có chuyện gì rồi.

Bà ấy đi tốn kém bỏ xừ, mẹ tôi phải mua cho bà ấy cái vali to đùng mới đựng hết đám đồ.

Bà ấy đi... buồn bỏ xừ! Chẳng có ai... bắt nạt tôi nữa cả!

- Ghệ sướng nhé, bây giờ như chim xỏ lồng. Không phải sợ cái Mít nó sai vặt.

Tôi chẳng biết như nào nữa, nhưng lòng cứ gọn gọn:

- Chị đi luôn như Nhím hả mẹ? Mẹ để chị đi như thế mà không sợ à? Nhờ chị ốm đau bệnh tật ra đấy thì sao?

- Ủi giời chị không phải lo xa, có người còn theo gái nhà mình sang tận Hàn kia kia.

Mẹ tôi vừa nói vừa liếc xéo bà Mít. Ôi, có người đại gái à, có người theo đuổi bà la sát nhà tôi mà bỏ tất cả sang Hàn cơ à?!

- Ai thế hả mẹ?

- À thì người ta cũng đẹp trai, à thì nhà giàu. Coi như của nợ nhà ta sắp được hốt.

Nhưng bà chị tôi lại chẳng phản ứng gì, mang đồng đồ ăn rồi đi thẳng lên phòng.

*

* *

Bà ấy có một tháng để chuẩn bị hồ sơ đi mà thấm thoát đã đến lúc bay. Gia đình và bạn bè của chị tôi đi khá nhiều. Nó cũng khiến cho không khí không bị trùng xuống. Chẳng ai khóc như cái cảnh tiễn biệt người thân mà tôi hay thấy trên truyền hình. Thế cũng tốt, ít nhất, bà chị tôi đi học mà không thấy buồn....

Máy bay cất cánh rồi, nó mang mẹ Mít đi thật xa, xa đến mức tôi chỉ thấy một chấn đên đỏ. Máy bay thật độc ác, nó mang người thân của tôi đi rồi!

Tôi biết bà ấy rất khó tính, bà ngủ chưa đủ giấc mà đánh thức dậy là nổi cơn tam bành.

Tôi biết bà ưa sạch sẽ, mọi thứ đều có thể gây khó chịu với mẹ Mít.

Tôi biết nếu tôi bị đe ăn đòn, thì bà ấy là người cổ vũ đầu tiên.

Nhưng, có khi nào tôi nói tôi ghét bà ấy đây. Tôi cũng chẳng muốn xa bà ấy. Căn phòng nhỏ, bây giờ chỉ còn mình tôi. Trống trải thật....

Tôi nặng nề đi đến bên bàn học, chuẩn bị sách vở mai lại chiến đấu với sự nghiệp học hành. Tôi chỉ muốn mai được nghỉ, mới đi một quãng đường dài lên Hà Nội đã rút cạn hết sức lực của tôi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi nghỉ hôm nay là hôm thứ hai rồi. Nghỉ tiếp chắc chạy theo không kịp.

Tôi lấy hết đồng sách vở trong cặp ra thì bỗng nhiên rơi xuống một bì thư. Tự dưng, lòng tôi lại thấy gọn gọn. Xưa nay, có ai gửi thư cho tôi đâu, đằng này lại ngang nhiên nằm trong cặp. Thì ra là của bà Mít, tôi biết điều đó khi nhận thấy nét chữ quen thuộc ấy:

"Mày này!

Lúc mày đọc thư này thì chắc chị cũng đến rồi. Mày ở nhà cố gắng đừng nhớ chị nhé, chị không nhớ mày đâu. Cố gắng học hành ngoan ngoãn, khỉ về nhất định sẽ có quà.

Chín năm vừa rồi, mày sống với bà chị tuổi học sinh, tính như phụ huynh này có thấy mệt không. Chị nhớ mày còn báo sơ chị hơn cả bà mẹ mà nhỉ? !Mày đã bao giờ trách chị chưa? Chắc chắn là có rồi! Chị biết mà.

Sao cũng được! Dù sao bây giờ chị cũng xaga đi rồi, mày chẳng bị chị bắt nạt và saivặt nữa đâu!

Ở nhà ngoan, quan trọng là học giỏi. Vínếu mày thương bà mẹ thì đây là cách báo hiếu duy nhất. Ngoan thì cái gì cũng có, hừ thì về ăn đòn tổng kết nhé!

Huyền Anh xđ và Mít xg "

Bà chị chết tiệt, bà ấy mà có ở đây tôi sẽ cho bà ấy ăn liên hoàn cần. Tôi chưa từng nói tôi không thương bà ấy, tôi chỉ không thích bị sai vặt thôi!

Một mình... kỉ niệm lại ủa về...

Tôi nhớ như in cái ngày quê tôi có bão. Hai chị em tôi ở nhà một mình vì ba mẹ phải đi làm công tác phòng chống lũ lụt ở cơ quan. Bà chị bận học nên sai tôi rán bánh phồng tôm mà cái đen cái trắng, cái chưa chín cái quá lửa. Chẳng có miếng nào ra hồn người mà hai đứa vẫn nhem nhem hết cả rổ bánh to.

Tôi nhớ cả cái ngày tôi bị đuổi ra khỏi nhà. Vì suốt ba tuần mà tôi không học thuộc bảng cửu chương, chị tôi quát thì sợ "són dái" ra quần.

À, cả cái ngày mà tôi ngủ mơ thấy nhà vệ sinh, nằm đè lên laptop của bà ấy mà đái dầm nửa chữ. Nhìn nó bây giờ, sửa hết bao nhiêu tiền mà "sống cũng thành tật".

Tôi nhớ nhiều thứ lắm, chín năm sống với bà ấy, vui buồn kẻ không xuể. Giờ thì mỗi người một nơi, cách nhau mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay và lệch nhau hai giờ đồng hồ.

Nghĩ đến mà lòng cứ nặng trĩu. Chết tiệt, lúc ở sân bay, tôi quên không ôm bà ấy một cái rồi!

Lần đầu tiên tôi thấy nhớ bà ấy như thế này, nhớ hơn cả những ngày tôi đi du lịch với ba xa nhà hẳn một tuần.

Mệt quá nhỉ...

*

* *

Chuông báo thức kêu, mẹ tôi gọi, ba tôi gọi, nhưng thật sự tôi không thể dậy được. Mọi thứ cứ lùng bùng bên tai tôi.

- Ghẹ ê, mày không dậy đi học à?

Là tiếng thằng Bin, tôi nghe rõ rồi, còn cứ tưởng tai mình có vấn đề.

- Mây ê, mày ngủ như chết rồi thế!

Thằng này điếc à. Tôi nghe thấy mà... Chỉ là tôi không cự mình được thôi...

- Vân ê, mày không dậy tao đi trước đây!

Nó lật tung cái chăn của tôi ra. Ánh nắng rọi thẳng vào mặt tôi. Quáng chết đi được.

- Biết rồi, đợi tao tí!

Tôi cất giọng lên mà cũng thấy giật mình, khàn đặc. Giọng ai thế, chắc không phải giọng cái Ghẹ rồi!

Mắt nhắm mắt mở, tôi thật sự không dám chắc là tôi đã mở mắt ra chưa nữa.

Bước xuống dưới đất mà tự dưng tôi thấy rung mình. Bước được mấy bước chân mà tự dưng tôi ngã lăn đùng ra, may là có Bin đỡ. Người tôi nóng cứ như cái lò ấy, con sốt nó hành hạ tôi.

Hôm đấy, tôi nghỉ học.

Bin cũng nghỉ học nốt.

Tôi nằm giường tận năm ngày, chỉ ăn được cháo và uống sữa. Ai cũng bảo là gầy đi mấy cân.

Tôi chẳng sợ gầy đi, tôi chỉ sợ tôi nghỉ một tuần liền không theo kịp các bạn.

Nhưng cũng may, thằng Bin nghe lời tôi đi học nên có gì nó giảng lại cho.

Bây ngày nghỉ, năm ngày nằm giường nhìn Bin chạy lanh quanh thay từng cái băng hạ nhiệt mà thấy ấm lòng lạ lạ.

Không hiểu sao, nhưng tự dưng tôi cảm thấy như thế... vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bà Mít đi, ba mẹ nhắc đến bà ấy nhiều lắm. Trong bữa cơm, câu: "Nhớ ngày xưa không..." luôn luôn là câu mở màn cho biết bao nhiêu câu chuyện từ hồi bé tí. Nhưng cho dù ba mẹ có kể nhiều đến thế nào, tôi vẫn không cảm thấy chán. Thật đấy, tôi lại thấy nó y như một cuốn truyện dài tập vậy!

- Bà nhớ ngày xưa, hồi mới đẻ cái Ghệ không. Nó ị đùn mà cái Mít nó không biết thay khăn lấy chần áp lại rồi đung đưa võng chưa em đỡ khóc.
- Thì đấy, con chị ru con em ngủ quên dưới chân võng nó đái cho ướt hết đầu.
- Tôi còn nhớ cái Ghệ đái dầm xong chuyên đi đổ vạ cho cái Mít.
- Nhớ hồi cái Mít hơn một tuổi, nó chơi đi nấp trốn vào tủ quần áo rồi ngủ quên trong đấy, báo hại cả nhà đi tìm loạn cả lên.
- Ngày xưa, cái Mít ngoan bao nhiêu thì cái Ghệ quấy bấy nhiêu. Con chị thì đặt đâu nằm đấy, còn con em sữa không kịp pha cho nó thì liệu hồn. Nó khóc hai ba tiếng mới chịu ngủ.

Ba mẹ kể nhiều lắm, có những câu chuyện, nghe tủi thân phát khóc, có những câu chuyện, cười đến đau cả bụng.

Bà chị tôi, đã từng có tuổi thơ bá đạo như thế đấy! Chẳng biết bao giờ, bà ấy mới về chơi với tôi nhỉ?

*

* *

- Ghệ ê đi Hải Phòng với tao đi!

Bọn tôi đang trên đường đi học về, thay vì huyền thuyên cười nói như mọi khi thì hôm nay tôi khá oải. Tôi mới ốm dậy mà, đến ăn còn không muốn ăn chứ đừng nói.

- Mà y hâm à, mẹ tao sao cho tao đi một mình.

- Đi một mình đâu mà một mình, đi với tao mà. Mà mới hâm ấy.

- Thôi, tao mệt lắm, không đi đâu. Với lại chắc gì đã được...

- Được, được mà. Tao sang xin phép cho mày là được mà!

Tôi đang mệt mà nghe cũng phải bật cười. Tự tin ghê gớm.

- Chắc không?!

- Chắc!

*

* *

Tôi đẩy nó sang nhà tôi thật. Đi vào nhà như rất tự tin. Ban đầu ba mẹ tưởng sang chơi với tôi, ai ngờ nó đặt vấn đề luôn:

- Cô chú ơi, cô chú cho Ghệ thứ sáu này đi lên Hải Phòng vào cung văn hóa với cháu nhé! Cháu hứa sẽ không để bạn ấy bị nhện đói, bạn ấy ở nhà cùng với cháu, đi như nào về y như thế, không một vết trầy xước.

Ba mẹ tôi bật cười to, có vẻ đồng ý rồi nhưng vẫn trêu nó:

- Thật không, nhờ Bin bán con gái cô đi Trung Quốc thì sao?

Nó như kiểu phải bông, giãy nảy lên:

- Không, cháu không bán Ghệ đi đâu. Bán Ghệ đi cháu chơi với ai. Cháu thề đấy, cháu không bán bạn ấy đi đâu!

- Không có gì chứng minh hả Bin?

Đùa, ba mẹ tôi chơi ác thật, tôi đứng cửa phòng nhòm ra mà không nhìn được cười. Nhìn cái mặt nó kia, đỏ như gấc được vùi, tay chân thì luống cuống hết cả lên. Mới đầu tự tin lắm mà.

- Cháu gọi điện cho bố cháu, bố cháu bảo đảm cho bạn ấy không thành người vô gia cư trên Hải Phòng.

Nó móc luôn cái điện thoại ra, chỉ là máy đen trắng thôi, dù bố Bin làm ăn rất to. Tôi thấy mọi người bảo chú ấy làm công ty lớn lắm. Chắc tại chú sợ Bin tiếp xúc với công nghệ sớm không tốt.

Tưởng nói đùa mà nó gọi điện thật, may là ba Bin hôm nay không bận việc nên có nhắc máy.

Sau một hồi nói chuyện qua lại, tôi được đi cùng Bin. Thật ra tôi thấy ba mẹ tôi không quan trọng vấn đề tôi đi hay không lắm, nói chuyện hết nửa tiếng mà tôi hóng toàn thấy hỏi về vấn đề sức khỏe và công việc.

Sáng nay tôi mệt với không có hi vọng là được đi nhiều lắm nên tôi không có hứng thú. Lúc nghe ba mẹ tôi nói đồng ý tôi nhảy cẫng lên, cả Bin cũng không kém. Hai đứa cứ ôm chầm lấy nhau, miệng liên tục nói:

- Hú hú... được đi rồi... được đi rồi.

Tôi với Bin chạy vào trong phòng, không quên nói vọng lại với ba mẹ:

- Con cảm ơn ba mẹ!

- Cháu cảm ơn cô chú nhiều lắm!

Tôi tính mang mấy bộ quần áo đi, nhưng Bin bảo không cần, mai hai đứa đi ra hàng tạp hóa mua đồ ăn đi thôi.

Sáng hôm sau, đi học về bọn tôi tạt qua đây luôn. Bin mua nhiều thứ lắm, nào là nước khoáng mặn, ô mai, bim bim cay, cả thuốc chống say xe nữa. Chỉ đi qua phà thôi mà, đi phà còn bị say nữa thì đi được đâu.

Nghe lời Bin, tôi mặc mỗi cái váy công chúa với đeo một cái balo chất đầy đồ ăn. Thật ra đầu tiên tôi cũng không có ý định mặc váy, vì sợ đi phà, rồi lên xuống xe máy, nắng nôi lại đen hết da. Nhưng trước hôm đi, mẹ Mít có video call về nói chuyện với ba mẹ. Bà chị tôi bảo, lâu lâu lên phố giải ngố thì ăn mặc điệu vào. Ngoài ra chẳng mang thêm cái gì khác, tung tăng tung tui đi chơi phố với Bin.

Mọi lần Bin hay nhờ ba tôi hoặc chị tôi lái xuống phà. Nhưng lần này Bin bảo không cần, ở nhà tự có người đến đón.

Đúng là có người đến thật, người ta mang cả ô tô đến đón tôi với nó nhé. Ô tô màu trắng, hơi bám bụi tí thôi, chắc tại đường đi bẩn quá, chứ không xe phải soi được gương ấy.

Bin bắt tôi uống thuốc chống say, rồi cho tôi ăn ô mai, ăn bim bim. Nó tài thật đấy, mọi lần đi xa bằng ô tô tôi toàn phải ăn mấy thứ này để đỡ gọi cái Huệ... Thế mà nó cũng biết được, hay thật!

Nhưng chẳng hiểu là do tác dụng của thuốc chống say, hay là do tôi ăn no mà mới lên xe, tôi đã ngủ lịm quay.

*

* *

Bọn tôi có ba ngày để chơi ở trên Hải Phòng, nhưng đầu tiên vẫn về nhà Bin trước đã. Đúng là nhà trên phố có khác, to lắm, cả đẹp nữa. Nhà cao ba

tàng, mà có biết bao nhiêu là phòng. Nội thất không phải là mấy bộ bàn ghế gỗ như ở nhà cũ của Bin. Toàn ghế sofa, bóng loáng. Phòng nào cũng có điều hòa chạy vù vù. Tôi tìm phòng của Bin, nó không có gì nhiều. Tại cuối tuần Bin mới lên thôi mà. Có mỗi cái giường hình Doraemon với cái bàn học toàn truyện là truyện.

Nhưng thật ra, phòng của chú Thắng là đẹp nhất. Cái giường chú to lắm, tôi tưởng tôi với Bin mà chơi trò vật lộn trên đấy chắc chẳng ai bị ngã đâu. Có cả ghế dài để nằm, rồi đèn chùm, tivi, bàn làm việc có máy tính đẹp lắm. Tôi chỉ dám đứng ngoài ngó vào thôi, chứ không vào hẳn trong.

Tối hôm đấy, Bin định bảo ba giúp việc nấu cơm nhưng tôi nhất nhất không chịu. Tôi đòi vào Big C ăn cơm. Thật ra là tôi vẫn nhớ vị socola ở quầy bán bánh, nên tôi nằng nặc bắt Bin dắt vào. Với lại, tôi chưa bao giờ ăn ở đây cả, mẹ không cho ăn vì mẹ kêu nó không an toàn.

Vào ăn cơm xong mà tôi còn đi khuôn một đồng đồ ăn vặt về nữa. Nhiều nhất vẫn là những thanh socola và bim bim.

- Thật ra nuôi mày rất tốn đấy Ghe.

- Cái gì, nuôi tao mà tốn á. Nuôi mẹ Mít mới tốn, mẹ ăn gấp mấy lần tao. Mày đi với mẹ ấy thì ví không còn đồng nào luôn.

- Nhưng mẹ Mít không ham ăn như mày, nhớ có đợt có đứa bỏ nhà đi mà mang mỗi đồ ăn, chẳng mang quần áo gì.

Nó nhắc đến mấy "chiến tích" ngày xưa làm tôi phát ngại. Hồi đấy còn bé biết gì đâu mà không thể. Làm bác lái xe cứ nhìn bọn tôi chỉ chột mà cười.

Mặc dù Big C với nhà sách Tiền Phong khá xa nhau, nhưng từ khi mẹ Mít đi không ai mua truyện Shin cho tôi đọc nữa nên tôi đòi Bin dắt đi. Mọi lần, tôi toàn đi nhà sách Kim Đồng nên bước vào có đôi chút bờ ngỡ.

Nhưng thói xấu không thể bỏ, tôi toàn ngồi luôn trong hiệu sách đọc truyện, đọc say mê đến nỗi lúc ngẩng lên chẳng thấy Bin đâu cả. Hơi hoang mang một chút, tôi liền đứng dậy đi tìm. Tìm quanh khắp các gian truyện rồi mà vẫn không thấy. Quái, thằng Bin chạy đâu thế nhỉ?

Chết, bây giờ là chín giờ năm mươi, mà mười giờ hiệu sách ngưng làm việc rồi.

Nó chạy đâu, định bỏ tôi bơ vơ ngoài này à?

Bin ơi, Bin ở đâu về đi!

Phong ơi, tao lạy mày đấy, tao không nhớ đường về nhà mày đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tôi thấy cô xinh xinh ở quầy thu ngân thông báo sắp đến giờ đóng cửa là tôi bắt đầu hoang mang rồi. Nhưng cố mím môi cho không bật khóc, tôi sợ làm tâm điểm cho mọi người nhìn vào lắm, sợ cả ánh mắt soi mói của mọi người nữa.

Tôi cứ đứng ở cửa ra vào nhà sách, đứng cho đến khi tắt cả các đèn tắt hết rồi vẫn chưa thấy Bin đâu. Đứng cho đến khi bác bảo vệ lấy xe ra về vẫn chẳng thấy nó quay lại:

- Vịt này, sao còn chưa về. Mười giờ hơn rồi đấy!

Trước khi đi, ba mẹ và chị tôi có dặn là lên đây đừng bắt chuyện với người lạ, dễ bị lừa và bán đi Trung Quốc lấy nội tạng. Mặc dù mặt bác trông rất hiền, phúc hậu nhưng tôi vẫn dè chừng:

- Cháu đứng đây đợi bạn cháu, bạn ấy sắp quay lại bây giờ ấy mà.

Cho đến khi nói câu ấy, tôi vẫn có niềm tin vững chãi rằng: Bin chắc chắn sẽ quay lại đón tôi, Bin sẽ không để tôi thành người vô gia cư ở nơi đất khách quê người này đâu.

- Ủ, đứng gọn cho chỗ sáng này cho bạn dễ thấy nhé! Bác về trước đây.

Nhưng càng chờ lại càng chẳng thấy tăm hơi đâu. Niềm tin cứ cạn kiệt dần. Thôi, người ta không đi tìm mình thì mình đi tìm người ta vậy.

Nhưng biết đi đâu mà tìm? Tôi chỉ nhớ ba Bin làm phó giám đốc Công ty sản xuất xi măng Hải Phòng, mà không nhầm thì nó ở gần bến phà.

Hầy, xa chết đi được. Có đi taxi đến đấy mà trả tiền cho, không khéo lại bị bán đi luôn ấy.

Tốt nhất là ngồi ghế đá đợi Bin vậy. Trong kia điều hòa vù vù ra ngoài này vừa oi vừa tức ngực. Khó chịu thật.

Tôi lười hết đám đồ ăn ra. Những lúc như này, chỉ có đồ ăn là trấn an được tinh thần.

Tôi biết thừa là đi quá ra kia là cái hồ Tam... Tam gì nhỉ? À hồ Tam Đảo!

Ra đây đẹp lắm luôn, chủ nhật thường có múa rối nước, có mấy cô diễn giọng ngọt xót. Nhưng hôm nay mới thứ sáu, chẳng có gì đâu. Cùng lắm mà các đôi lại nhau đi chơi thôi.

Tôi có rủ Bin ở lại ngày chủ nhật rồi sáng thứ hai về sớm để được xem rối nước. Nhưng Bin không nghe, Bin bảo để ở lại mấy ngày cũng được.

Mùa hè, người ta bận đi du lịch đây nơi chứ, ai rảnh đâu.

Ngồi đây ngắm phố phường đông đúc mà thấy nó Hải Phòng về đêm cũng đẹp lắm chứ. Hôm nay mới thứ sáu mà nhiều đôi đi chơi ghê. Eo ơi, hai anh chị kia làm gì thế kia. Ở giữa phố xá đông đúc mà cắn nhau kia. Lại còn thấy mình nhìn chăm chăm họ còn lườm lại nữa chứ!

Ngại kinh, tôi liền quay mặt ra chỗ khác. Có phải tôi đang được xem phim tình cảm miễn phí mà ở nhà mẹ với chị vẫn hay cấm không? Đúng kiểu 3D sống động chân thực, có thêm gói bím bím Poca nữa thì tuyệt.

Nhưng, đừng đùa tôi chứ, balo giờ trống trơn. Ở này mua nhiều lắm mà, mua chất đầy balo luôn ấy.

Lúc trong kia, tôi chỉ ăn có một ít, này giờ ngồi đây cũng ăn thêm có một tí, làm gì hết nhanh thế được. Bây giờ tôi phải làm gì trong khi đợi Bin quay về đây. Nước uống còn quên không mua nữa chứ, giờ khát cháy cả cổ.

Nhìn lại mình, eo ôi cả ngày đi chơi chưa tắm rửa gì, người ngòm dính dấp bẩn kinh khủng. Lại còn không mang quần áo nữa.

Đời Mây đến lúc tàn rồi!!!

Tôi chẳng biết xoay xở như nào để về đến nhà và được đặt lưng lên cái giường thân yêu đây. Đen đui, quá đen đui!

"Néu chẳng may bị lạc thì nhớ đến đồn công an nhờ giúp!"

Bỗng dưng, tôi chợt nhớ ra lời dặn của bà Mít. Đúng rồi, tìm đến mấy chú công an là ổn hết, đúng rồi đi tìm mấy chú công an.

Tôi liền bật dậy, cho hết vỏ bánh kẹo vào balo vì xung quanh chẳng có thùng rác nào cả, khoác balo lên và sẵn sàng đi.

Nhưng đường đông thế kia thì sang đường làm sao?

Kệ, hơi vô duyên một tí nhưng nhờ anh chị bên kia dắt qua đường cũng được nhỉ?

Tôi đang định chạy sang thì nghe thấy tiếng gọi:

- Ghẹ ơi! Ghẹ!

Giọng này... nghe quen lắm!

Giọng nói này, hình như đã gắn bó với tôi suốt 10 năm.

Giọng nói này, đã từng vang vọng khắp triền đê, bãi cát mà tôi đã từng đi qua.

Và giọng nói này, tôi đã mong đến từng phút từng giây.

Phải, là Bin đấy. Bin đã quay về tìm tôi đấy!

Tôi tưởng lạc mất nó mãi mãi rồi cơ.

Nó chạy đến bên tôi, nhẹ như một cơn gió, chỉ khẽ ôm và thì thầm:

- Mày đợi tao có lâu không?

Có những lúc, tôi chai lì lắm, bà chị mắng sa sả mà vẫn nhất quyết không khóc.

Thế mà, bây giờ vì một câu nói mà tôi bật khóc nức nở, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Nghĩ cũng hài, vừa nãy một mình một ghế đá chẳng thèm nhỏ một giọt, bây giờ Bin ở đây rồi lại khóc. Làm nó cứ cuống hết lên:

- Tao xin lỗi mà, tại tắc đường làm tao phải chạy bộ đến đây!

- Tao đi mua nước với sữa cho mày mà!

- Tao mua cả váy công chúa nữa, mày nín đi!

Không phải tôi không muốn nín, mà là tôi không nín được, chỉ nói được mấy câu mà chẳng biết nó có hiểu không:

- Mày đi sao không nói với tao?

- Ô, tao có nói mà. Ôi giỏi ham ăn ham ngủ ham cả truyện. Sau này chẳng làm được trò trống gì.

-...

Chính thức đổi, tuyên bố luôn. Ghệ đổi Bin vô thời hạn. Người đầu mà không an ủi được một câu, lại còn...

- Thôi thôi, đi về tắm táp đi ngủ, bày đặt mặt sưng mày xia. Đi về!

Đây, lại còn lớn tiếng quát nạt nữa. Không thể chấp nhận được. Hôm nay theo thằng Bin lên ô tô về nhà chỉ vì túi đồ ăn và váy công chúa thôi.

À, và cả cái giường Doraemon thân yêu nữa. Lần này tôi ngủ với Bin. Tại giường nó ấm ấm lắm luôn, bộ áo ngủ Hello Kitty lại cực cute. Thêm cả tập truyện tranh của nó nữa làm tôi không dứt được ra khỏi giường.

Cả ngày rong ruổi, giờ đặt lưng lên giường ngủ lúc nào không hay...

Tôi chỉ biết, mình đã có giấc mơ thật đẹp trên chăn ấm nệm êm...

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sáng hôm sau, sáng bánh mắt ra, thằng Bin đã eo éo lòi tôi dậy. Đêm qua thức khuya đọc cổ đồng Doraemon của nó, làm giờ đầu tôi cứ quay quay, đâm ra lên con dặm tay dặm chân như con dờ. Thế mà thằng Bin cũng chẳng tức, nó chỉ cười cười đẩy tôi vào phòng tắm, với lên giá lấy cả kem đánh răng vào cái bàn chải hồng hồng, nhét vào tay tôi. Tôi cảm bàn chải, đầu óc vẫn cứ lung bung oặt ẹo, loáng thoáng nghe thằng Bin bảo:

- Hon 8h rồi đây, gật gù cái gì nữa, cho chừa cái thói thức khuya.

Nói chung là nó đang khiển trách móc méo tôi. Cơ mà tôi cũng không quan tâm lắm, cho tới khi nghe nó giục thay quần áo, ba nó chở hai đứa đi ra cung văn hóa sinh hoạt, tôi mới thấy mắt mình sáng hơn hẳn, động tác cũng cố nhanh hơn. Chuyện, đứa nào ngủ mà chối việc đi chơi cơ chứ? Tất nhiên không phải bạn Ghệ rồi, vì Ghệ thông minh vô cùng.

Cái cung văn hóa to rộng, mấy đứa nhóc bằng tuổi tôi nhón nháo cười đùa. Tôi đảo mắt xung quanh, đếm thấy bao nhiêu hoạt động: vẽ, múa, cầu lông, hát, ôi nhiều lắm. Tôi thì không giỏi mấy vụ hoạt động này lắm, ít khi ra chỗ đám đông nên kê cũng ngại, cứ nắm góc áo thằng Bin lúi lúi giật giật, nắm mãi không buông. Hình như thằng Bin cũng biết tôi ngại, nó cứ để yên cho tôi bầu vịu. Tôi bảo tôi thích xem các bạn ý tô tranh màu nước, Bin cũng chiều đưa ra góc mỹ thuật. Trong lúc tôi như bị thôi miên điên cuồng bởi trát nghịch ngợm mấy khay màu nước, Bin nó tranh thủ đi chơi vài hiệp bóng rổ.

Tôi ngừng tay, nhìn nó cứ bỏ xa hết trình độ người khác, rướn mình đẩy bóng vào khung, công nhận, siêu ra phết! Lúc nó chơi xong quay lại, thì mặt mũi tôi đã bị dính ra thành cái khối màu dị hợm loang lổ. Mấy bạn đang yên lặng vẽ tranh quay sang nhìn tôi ái ngại. Tôi hơi cúi mặt lăm lét nhìn thằng Bin, cũng tự thấy ái ngại vì cái trò nghịch ngợm của mình.

Thằng Bin chẳng buồn nói gì nữa, chắc nó cũng quá quen với cái thói lên con của tôi rồi, thế nên chỉ lẳng lặng đi tìm giấy ướt, một tay bóp lấy mặt tôi, một tay cầm giấy lau lau "dọn dọn".

Đúng lúc ấy, từ phía cái đàn piano to đùng, một âm thanh dịu dàng dễ nghe phát ra, tôi mê mẩn nhìn về hướng ấy, thấy một bạn nam đang chăm chú đánh đàn. Nhìn người ta giỏi giang như vậy, đương nhiên ngưỡng mộ vô cùng, tôi cứ nhìn không chớp mắt, tỏ vẻ mình là người rất biết thưởng thức nghệ thuật. Thằng Bin thấy tôi nhìn như muốn lao ra chỗ người ta, chẳng hiểu sao mặt mũi nó hằm hằm như cà thối, xong nó hỏi tôi, bằng cái giọng rõ xác xược:

- Thích à?

Tôi cũng không để ý nó lắm, vô thức gật gật đầu. Thế là thằng này như được thể, ném cái tờ giấy ướt dính đầy màu nước trong tay đi, bước tới chỗ cái đàn. Bạn trai kia cũng vừa kết thúc một bản nhạc, từ từ đứng dậy nhường chỗ cho thằng Bin.

Giây phút nó đặt tay lên phím đàn, là lúc tôi cảm thấy hình như xung quang đang ngưng trệ...

Đơn giản vì nó chơi đàn hay như một nghệ sĩ nổi tiếng! Âm thanh vang ra như cả đồng xanh hoa nắng, làm tôi có cố, vẫn cứ ngẩn ngơ nhìn. Ánh mắt Bin còn chẳng thèm nhìn xuống phím đàn, nó cứ nhìn chăm vào cái mặt đàn thổi của tôi, với đôi mắt đầy tự tin hành diện. Nhưng hình như, tôi cũng thích được nhìn nó như thế, cảm giác... cũng vui vui...

Nó đánh xong bài rồi, tôi vẫn cứ đờ đờ. Thăng Bin cười cười nhìn tôi, nó bảo giờ có muốn đi xem phim không, tôi tình mộng gật lia lịa, cứ đi chơi là tôi thích, cần gì phải biết đi đâu.

Thăng Bin đưa tôi ra cái rạp nào to lắm, dán đầy ảnh trưng bày, à quên, cái đấy người ta gọi là poster, úi giời, đọc tiếng Anh nghe mà sang cả mồm. Tôi nhìn một cái poster loằng ngoằng đỏ lòe đỏ loét, đầy chữ nước ngoài, có một dòng nho nhỏ ở dưới ghi "Âm ảnh kinh hoàng", chắc đấy là tên phim. Và thế là, tôi nằng nặc đòi thăng Bin cho xem cái phim kinh dị ấy. Lúc đầu thăng Bin kiên quyết không cho, chắc vì nó sợ ma nên không dám ấy mà. Tôi phải dùng tới không biết bao nhiêu chiêu nịnh nọt khích bác nó mới chịu đồng ý. Lòng thâm nghĩ, nếu nó sợ, nó có thể trốn sau lưng tôi này, haha.

Vậy mà kết quả, tôi sai lầm lớn rồi...

Cuối cùng đưa nhấm tịt mắt trốn sau lưng người khác lại là tôi. Tôi chẳng cần nhìn đâu, nhưng tôi biết, thăng Bin đang ở phía trước cười đều tôi, cười vào cái thể loại nhát chết mà còn sĩ diện dõm như tôi. Nếu biết trước cái phim này ghê rợn như thế, tôi đã không chọn rồi, và nếu biết thăng Bin nó thần kinh thép thế kia, tôi lại càng nhất quyết không xem đâu. Thật đấy, nhìn nó xem, nó mới lớp 5 thôi, cũng bằng tuổi tôi mà, tại sao nó xem cái thể loại này mà lại không có tí xúc cảm sợ sệt nào thế? Ai giấu đĩa bay của nó thì trả cho nó đi mà!!!

Nhưng đồng thời tôi cũng nhận ra, thăng Bin từ chối xem phim kinh dị, có lẽ là vì nó lo tôi sợ quá mà đá ra quần! Bin à, mày đúng là người đàn ông của năm đấy, nhưng tao thất thủ, tao sẽ không cảm ơn mày đâu, huhu...

Xem xong phim có cảm giác như từ địa ngục trở về mặt đất, tim tôi vẫn còn đập bình bịch, giờ chỉ cần có cái gì rơi xuống trước mặt thôi, trù mưa ra, chắc con tim bé nhỏ của tôi nó nhảy khỏi lồng ngực mất. Tôi cứ tưởng như này là đi về rồi, thế mà thăng Bin vẫn còn kéo tôi đi chỗ khác nữa. Nó bảo cho tôi xem rồi nước. Tôi cố gắng quên đi mấy cảnh kinh dị, vui sướng ton tốt theo nó.

Người ta biểu diễn rồi nước trong nhà, cái nhà to lắm, nhìn vừa cổ vừa đẹp. Người ta đi theo đoàn, thành ra đông lắm. Thăng Bin nắm chặt tay tôi, nó bảo bỏ ra là lạc chết. Ấy thế mà đi giữa đường, nó vẫn bỏ tay tôi ra để nhặt đồ cho một bạn nữ xinh xinh trong dòng người đông đúc, bạn ấy đi phía trước bọn tôi. Tôi cũng không nhìn rõ lắm, chỉ thấy tay thăng Bin thả ra, rồi người người chen chúc, thoáng một cái tôi đã chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả. Tôi bị đưa đẩy, tự nhiên ý thức được mình lại lạc rồi, lần thứ hai đấy.

Làm sao lại xui xẻo tới mức ấy cơ chứ? Người đi xung quanh ai cũng lạ lắm, cũng không biết tôi là con nhà ai, nên chẳng ai quan tâm cả. Tôi tủi thân, cũng chẳng cố mạnh mẽ được như lần trước nữa, mũi tự dưng thấy cay cay, bắt lực đưa tay dụi dụi mắt, miệng méo xệch, lòng tự nhủ: "Bin nhé, hôm nay mày giúp người ta mà để lạc tao, có gặp lại nhau, tao cũng không thèm nói chuyện với mày nữa!"

Mạnh mẽ thế thôi, chứ nếu thật sự không gặp được nó nữa, tôi biết làm sao bây giờ?+

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Lần thứ hai lạc đường, đều do thăng Bin bỏ quên tôi. Lần này, tội nó to hơn gấp mấy lần. Chỉ vì nhặt con búp bê hộ cái đứa xinh xinh ấy mà nó để lỡ mất tôi.

Đã thế, tôi không đứng đợi nó về tìm nữa, tôi đi xem múa rối một mình. Kệ nó!

Tôi tìm được một chỗ đứng gần lan can thật đẹp đủ để xem múa thật rõ. Họ múa đẹp lắm, rất chuyên nghiệp, còn hay hơn lần đầu tiên tôi được xem

Nhưng tôi không thể tập trung vào màn biểu diễn, đôi tai cứ luôn trong trạng thái nghe ngóng. Thật ra, là tôi đang hi vọng một điều gì đó, hi vọng có thể nghe thấy tiếng gọi Mây ơi, hay tiếng loa phát thanh kêu tôi lên phòng chờ có người tìm.

Giữa dòng người đông đúc, ai ai cũng đi cùng người thân mà tôi cảm thấy tủi thân kinh khủng. Tôi khẽ đưa mắt, nhìn xung quanh, bỗng dưng tôi thấy một gia đình hạnh phúc đang vui đùa với nhau.

Nhìn họ, tôi thấy tôi cũng đã từng may mắn được như thế. Tôi cũng từng được ngồi lên cổ ba để xem cho rõ, được mẹ ở dưới liên tục hỏi có khát nước không, và "được" bà chị liên tục cầu nhàu: "Lớn tướng rồi còn bắt ba kiệu!"

Lúc này, tôi nhớ ba mẹ, nhớ chị, nhớ nhà lắm. Không biết cơ này ba mẹ đã ăn cơm chưa nhỉ, tôi đi mấy hôm, chắc là hai người nhớ tôi lắm?! Còn mẹ Mít nữa, sang đây không biết đã kịp thích nghi với thời tiết chưa hay là ốm dặt ốm dẹo?

Giờ tôi cũng muốn có người ở bên, cũng muốn có người công lên cổ, có người cầu nhàu, hay đơn giản là dắt tôi đi khắp nơi như thăng Bin ấy. Tôi khẽ cúi mặt xuống, tránh để người ta thấy mình khóc, mím chặt môi để kìm nén mọi thứ trong lòng. Thật sự, tôi rất tủi thân. Cố dặn mình phải mạnh mẽ mà nước

mắt chỉ trực rơi.

Bỗng dung, có bàn tay của ai đó siết chặt đôi tay của tôi, khẽ hỏi nhỏ:

- Làm sao mà phải khóc?!

Là thằng Bin đấy, nó đi như một con gió, và đến khi về cũng nhẹ nhàng như một con gió. Cổ họng tôi nghẹn ứ lại, mắt nhòa đi. Tôi chẳng nghe thấy gì, chẳng thể nói được gì, tôi chỉ biết đứng khóc. Nó khẽ lau nước mắt cho tôi và thủ thỉ:

- Sau này, lỡ có lạc thì cứ đứng đây đợi tao, chắc chắn tao sẽ quay lại tìm.

- Sao mày giúp con bé đấy mà bỏ tay tao ra?

Tôi nín khóc và dờ giọng trách móc nó, nó sai mà, nó có lỗi với tôi. Nó phải hậu tạ và xin lỗi tôi!

- Thế sao mày dám bỏ đi xem múa một mình mà không đợi tao?

Nó vặn ngược lại tôi làm tôi cứng họng, tại nó trước mà. Nó mà không nhặt con búp bê hộ cái đĩa xinh xinh ấy thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Tao đứng sau mày nửa tiếng mà mày ngó ngang ngó dọc, rốt cuộc vẫn không nhìn thấy tao!

Tôi giật mình quay sang hỏi:

- Ô, có à? Sao không bảo tao?

- Tao chỉ muốn xem xem không có tao mày làm được trò trống gì mà dám bỏ đi xem múa một mình!

Nó vừa nói vừa lườm lườm với cái mặt rất vênh. Nó cứ làm như nó quan trọng lắm ấy, tôi khóc chỉ vì... tôi nhớ mẹ thôi. Nó dắt tay tôi đi dạo bờ hồ Tam Bạc. Bây giờ tôi mới biết đây không phải hồ Tam Đảo, thằng Bin trêu cho quê cả mặt.

Nó mua cho tôi cây kẹo bông, tôi vừa đi vừa ăn, thi thoảng lại dừng lại khi tôi vùi ăn món quà vật nào đấy.

Cứ loanh quanh như này lại càng khiến tôi nhớ về ngày xưa hơn. Cái ngày mà tôi đi dạo bờ hồ với ba mẹ, với mẹ Mít.

Nhớ cả những tháng ngày bà chị còn ở nhà và bị bắt nạt nữa. Nhớ lần tôi không học thuộc bảng cửu chương bị bà ấy dọa đuổi ra khỏi nhà. Nhớ lần tôi tập rửa bát trượt chân làm vỡ mấy cái liễn bị mắng te tua. Nhớ cả lúc tôi trốn ngủ trưa đi chơi nữa.

Bỗng dung, thằng Bin hỏi nhỏ:

- Mày nhớ mẹ Mít không?

Tôi khẽ bật cười, nhớ chứ sao không. Bin thấy tôi im lặng nó liền nói tiếp:

- Chị Vê sắp ra truyện nói về mẹ Mít đấy.

- Thật á, sao lại viết về bà ấy, bà ấy có gì đặc biệt à?

Tôi nghe thế mà tự dưng thấy vui kinh khủng, cứ liên tục hỏi nó lia lịa. Chị Vê là chị hàng xóm cũng là bạn thân của bà chị tôi, thấy bảo hồi tôi mới đẻ bà ấy suốt ngày sang bế. Nhưng đến khi tôi bốn tuổi thì nhà chị ấy chuyển nhà, nhưng vẫn chơi thân với mẹ Mít lắm.

Thằng Bin thấy mắt tôi sáng lên thì chỉ biết cười, nó bảo chỉ dự định thôi, chứ không chắc chắn. Chỉ là dự định thôi tôi cũng thấy vui rồi.

Sáng hôm chủ nhật tôi và Bin về quê. Thật ra tôi chỉ tỉnh dậy để đánh răng chứ tôi vẫn mặc nguyên bộ màu hồng và quên không mang theo cả đồ để có giấc ngủ ngon. Thế mà lúc tỉnh dậy tôi thấy tôi đang gối lên chân thằng Bin mới lạ chứ.

Về đến nhà, ba mẹ tôi cười thối cả mũi, kêu con gái con đứa đi "xi phỏ" mà mặc bộ quần áo màu hồng với đôi dép trong nhà hình con Doraemon to đùng.

*

* *

Năm nay là năm cuối cấp nên ba mẹ tổ chức sinh nhật cho tôi. Thật ra mọi năm đều tổ chức nhưng chỉ ăn mặn với gia đình và rủ cả thằng Bin sang thôi. Mẹ bảo năm nay tổ chức sạ sang năm chuyển cấp không được học với nhau nữa.

Tôi với Bin đi chọn bánh, tôi thích ăn chocolate lắm nên chọn một cái bánh hai tầng phủ đặc chocolate luôn. Còn có cả dòng chữ uốn lượn "Chúc mừng sinh nhật Mây xinh đẹp".

Lần đầu tiên sinh nhật tôi tổ chức mà không có bà chị. Mọi người có gọi điện video sang cho bà ấy. Đạo này mụ ấy béo lên hơn hẳn, và rõ ràng, tôi thấy loáng thoáng bóng con trai.

Bà chị tôi có người yêu rồi!

Mọi người vừa ăn sinh nhật, vừa kể chuyện từ ngày xưa ngày xưa. Tự dưng tôi thấy tiệc sinh nhật tôi không khác gì lễ nói xấu.

- Tao chẳng biết như nào, nhưng mày khéo chọn ngày chui ra quá Ghệ ạ. Ba trăm sáu mươi năm ngày trong năm, mày không chọn ngày nào đẹp trời mày chui ra, mày chọn ngay cái ngày 1/4. Làm tao tưởng mẹ mày trên tao nhất quyết không chịu về, bị mẹ mày giận một tháng liền.

- Ai bảo mẹ suốt ngày lừa ba, làm ba không tin nữa chứ làm sao.

Bà Mít phản bác lại qua cái màn hình vi tính làm mọi người cười ầm lên. Hôm đấy, thực sự rất vui. Tôi vui vì được nhận bao nhiêu là quà, vui vì được trò chuyện vui vẻ với những người mình yêu quý, và vui vì gia đình tôi có cách xa nhau ngàn cây số nhưng vẫn vô cùng ấm áp...

Và tôi vui vì tôi thấy tôi, thực sự may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Cuối lớp năm, bọn tôi phải thi chuyển cấp. Tiếng là thi nhưng thị trấn tôi chỉ có đúng một trường nên mọi thứ khá dễ dàng. Tôi và Bin được vào lớp chọn nhờ giạt giải Toán tuổi thơ.

Mới lên, phải làm quen với môi trường học tập mới, thầy cô mới, bạn bè cũng mới. Và đặc biệt, cách học khác hẳn so với cấp một. Tôi phải mất một thời gian mới kịp thích nghi với môi trường hoàn toàn khác này.

Bản thân vốn dĩ là một đứa ngại phải thay đổi môi trường, ngại phải làm quen với một thứ mới lạ. Và lên lớp sáu, tôi phải đối mặt với nhiều thứ cùng một lúc, phải mất một thời gian mới có thể cân bằng được mọi thứ.

Không thể không nói, việc học hành thi cử ngày càng khó khăn. Muốn đạt được điểm cao chẳng phải là điều dễ dàng như trước, mọi gánh nặng ngày càng dồn lên đôi vai lẽ ra chỉ cần gánh vác vài quyển sách, vài quyển vở. Mọi thứ thực sự áp lực.

Và tôi, lại bị hành hạ bởi một thứ từ trên trời rơi xuống, như một con đĩa đói tháng nào cũng "hút máu".

Tôi đã quá quen với điều này, vì từ hồi tôi học tiểu học đã thấy những "ngày dẫu" của bà chị. Tôi biết cách đóng làm sao cho đúng cách, biết chọn loại nào tốt nhất và hiệu quả nhất. Nhưng chẳng biết ai dạy tôi, mà tôi luôn luôn nghĩ rằng, những ngày "đen đỏ" như này, nhất nhất không được ngồi gần con trai. Nếu không sẽ có em bé vì tình trùng bò sang. Có lẽ đây là những mảnh chấp và kiến thức nghe lỏm một cách thất bại nhất mà tôi từng bị.

Tôi bắt đầu xa lánh với tất cả mọi người con trai, kể cả Bin, vì tôi đang tin vào điều "siêu nhiên" đó. Tôi luôn luôn tự nhủ, chỉ có vài ngày thôi, hết chu kỳ mọi chuyện sẽ tự ổn. Tôi sẽ được chơi lại với Bin, khoác tay nó đi khắp tất cả các con phố, ngồi sau yên xe nó cười đùa thoải mái mà không lo sợ điều gì.

Có lẽ, thằng Bin nó bắt đầu nhận ra thái độ lạ lạ trong mỗi hành động của tôi. Tôi tránh những cái nắm tay lôi tôi đi về phía nhà xe. Lo sợ đến mức nhờ mẹ lai đi học, không đi với Bin nữa. Ngay cả cái đập vai khi tôi đang nằm gục xuống bàn khi đau bụng cũng khiến tôi giật mình. Hay cả những lời ca than khóc mặt đang lên chỉ chút những mụn.

Hôm nay, mẹ bận việc không đến đón tôi được. Tôi phải lấy cớ là tôi đau lưng ngồi xe với Bin không được mẹ mới lai tôi đi đấy! Tôi đang lang thang trên đường về, vừa đi tay vừa mân mê mấy cục mụn mới mọc trên trán, miệng vừa lầu bầu khó chịu. Bây giờ tôi là con xấu xí nhất lớp, da mặt dứa nào cũng mịn màng trắng trẻo da tôi lại trắng xanh những mụn là mụn. Đứa nào đi qua nhìn thấy tôi cũng bảo:

- Vân Anh, sao mặt mày lấm mụn thế!

Lúc đấy chỉ muốn xông lên cãi nhau với chúng nó vì... chẳng biết vì gì nữa, nhưng mọi thứ đều khiến tôi thấy oái.

Bỗng dưng có ai đập nhẹ vào vai tôi làm tôi giật cả mình quay lại, vội vàng phui phui cái chỗ nó vừa đập vào. Thằng Bin chứ ai, nó vừa nhìn thái độ cau cau có có của tôi vừa ngơ ngác hỏi:

- Mày không có xe về thì lên tao lai, sao phải đi bộ làm gì?

Tôi cũng muốn leo phất lên xe nó đi về nhà nằm cho đỡ đau lưng nhưng mà... Ngồi xe đập điện chung một yên, nhờ nó bò sang thì chết. Nên tôi từ chối một cách không thể nhẹ nhàng hơn:- Có chân có tay chứ có què đâu mà không đi được?!

Nó càng ngờ ngạc hơn, nhưng giọng hơi sượng sượng:

- Mà làm gì... mà gắt kinh thế!

- Làm gì kệ tao, tóm lại là mày về đi, kệ tao!

Tôi bực mình xua tay. Không hiểu sao dạo này tôi nóng tính lắm, cái gì cũng khiến cho tôi chau mày, bực mình, khó chịu, nhưng thật sự là rất khó kiềm chế.

Nó nghe xong thì quay đầu xe lại và đi, nhưng tôi không biết là đi đâu cả. Tự dưng, nhìn theo bóng nó mà thấy hụt hẫng lắm. Rõ ràng kêu nó đi mà bây giờ lại thấy buồn, con người mâu thuẫn nhau thật đấy.

Mà nó chơi với tôi bao nhiêu năm, chơi từ bé đến lớn phải biết tính tôi chứ. Cứ thế mà bỏ đi, đi không suy nghĩ gì cả. Đừng nói là nó giận tôi nhé, tôi còn chưa giận nó để lạc tôi hai lần trên đất Hải Phòng xa lạ đâu!

Cứ mãi suy nghĩ, cuối cùng cũng về đến nhà. Nhưng tôi chưa kịp ngã lưng lên giường thì phát hiện ra mình bị "rớt dâu". Chán, chán cái cảnh cứ đi đâu, ngồi đâu cũng phải nhòm xuống đít quần xem có gì bất ổn, rồi còn phải xa lánh bọn con trai, đặc biệt là thằng Bin nữa chứ. Rồi đi ngủ cũng chẳng được thoải mái, đau lưng đau bụng thì chớ, lại còn phải nằm nghiêng đi cho đỡ bị tràn. Tự dưng, tôi thấy nản kinh khủng, vùi đầu luôn vào chăn và nhờ mẹ nấu com hộ.

Có trốn được nấu com, trốn được rửa bát nhưng không thể nào trốn học bài được. Tôi lại lê lét tắm thân héo mòn ra bàn học. Đang ngồi làm bài tập Sinh thì thằng Bin nó xuất hiện lù lù bên cạnh bàn học và hỏi bằng giọng áp úng:

- Mày... mày... đến tháng à!

Tôi giật mình, một phần vì sự hiện diện bất ngờ của nó, một phần vì câu hỏi hóc búa ấy. Mặt tôi đỏ hết lên, mấy cái mụn tưởng như nóng quá mà bung hết ra.

- Mày nói cái gì vậy Bin?!

Lần này nó bật lại hăng hơn, nói chắc như đinh đóng cột:

- Mày đừng có chối, hôm nay tao đi sau mày... thấy váy mày... dính màu đỏ.... nên... nên tao về hỏi bà giúp việc rồi!

Tôi cứng họng, không nói được gì nữa luôn. Con trai con đưa gì không biết ý tứ gì hết.

- Nhưng như thế thì làm sao mày phải xa lánh tao, tao thấy mày lên con khó tính quen rồi mà.

Tôi lúc này bối rối kinh khủng, vì không biết nói gì, và còn rất ngại nữa.

- Mày mà cứ như thế... sau này, tao với mày không còn cơ hội gặp nhau nữa đâu!

Thôi xong, lần này không giải thích rõ ràng thằng Bin sẽ giận, sẽ cách mặt tôi, sẽ không chơi với tôi nữa. Nên tôi vầy vẩy nó lại gần hơn, một tí thôi, không để người Bin và người tôi chạm vào nhau là được:

- Tao thấy người ta bảo, trong khi chu kì kinh nguyệt đang diễn ra.... thì không được... gần con trai. Nếu không sẽ có em bé đấy... Tao chưa muốn có em bé đâu, như mẹ này ngày xưa làm cái gì cũng bất tiện khó khăn... chán lắm!

Thằng Bin nghe xong thì ngờ ngạc chẳng hiểu gì, nó hỏi lại tôi mà tôi vẫn chắc như đinh đóng cột, nói rõ to: "Thật!"

Nhưng sau khi suy đi tính lại, tôi lại để thêm:

- Hình như là thế, nhưng phòng còn hơn chữa!

Nó chạy ù về nhà, không quên nói vọng lại kêu tôi đợi nó.

Tôi cố gắng làm thật nhanh đám bài tập rồi leo lên giường cẩn thận, nằm đọc cuốn truyện Conan mới mua. Đang đọc đến đoạn tìm ra hung thủ thì tự dưng mẹ mở cửa đi vào, hùng dũng như một vị thần:

- Ghe, ai dạy con cái suy nghĩ đấy thế!

Suy nghĩ gì cơ, suy nghĩ về hung thủ trong truyện á? Tôi có suy nghĩ đâu, tác giả suy nghĩ mà! Tôi chỉ đọc thôi, tôi liền hỏi lại mẹ:

- Dạ?

- Ai dạy con cái suy nghĩ đến tháng thì không được gần con trai, nếu không sẽ mang bầu hả?

Tôi bối rối kinh khủng, mà ai nói cho mẹ biết thế?

- Bác giúp việc nhà Bin mà không sang nói thì con còn mang suy nghĩ ấy đến bao giờ?

Tối hôm đấy, mẹ giáo huấn tôi nhiều thứ lắm. Có một số chỗ hơi khó hiểu, nhưng tôi nhớ rồi, tình trờng bỏ sang còn do một số tác động khác chứ nó hoàn toàn không thể tự đi được.

Thế là cho dù có đến tháng, tôi cũng không cần phải lo, cứ vô tư mà đi chơi với Bin, chẳng phải sợ!

Cái tôi lo nhất là mỗi lần bà Mít video call về nhà kiểu gì tôi cũng thấy gương mặt cười sặc sụa và trêu tôi.

Tại tôi còn bé thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hết nửa học kì đầu là tôi đã dần thích nghi với guồng quay mới. Đúng là khó hơn thật, nhưng vẫn phải cố gắng. Mẹ Mít bảo cuối năm nay mẹ về ăn Tết sẽ mua cho thật nhiều chocolate nếu tôi đạt học sinh giỏi. Tôi nghiện nó lắm.

Hết học kì I, tôi và Bin đều đạt đúng nguyện vọng. Tôi phẩy cao hơn nó có 0,1 thôi. Mà thằng Bin nhiều bạn thích lắm, nó giỏi Toán mà. Cứ đến giờ ra chơi là cái Ngọc mới chuyển về cứ sáp sáp vào hỏi lia lịa:

- Phong ơi Phong, bài Hình này khó quá, giúp tớ với!

- Phong ơi Phong, tớ không hiểu bài này!

- Phong ơi Phong...

Có khi nào nó gọi thằng Bin khoe nó bị táo bón luôn không! Mà xấu tính lắm, kiểu người đầu mà nhờ Bin giảng nhưng mắt không chịu nhìn vào vở, cứ nhìn mặt nó làm gì?! Ánh mắt lại kiểu bắn tìm tung tóe nữa cơ, xinh gái thế mà bị lác!

Hôm thứ sáu học về, tôi đang ngồi sau yên xe thằng Bin thì tự dưng cái Ngọc vít ga lên hỏi thăm:

- Sao Vân Anh hay đi với Phong thế?!

Tôi ghét nhất là đang nói chuyện mà có người khác nhảy bổ vào hòng ngồi ghế, đặc biệt là đang nói chuyện với Bin.

- Tớ với Mây là bạn từ bé rồi Ngọc!

Tôi ngồi đằng sau cứ làm mặt kiêu, kiểu không quan tâm đến thế giới xung quanh luôn.

- O, Mây nào? Vân Anh ấy à?

- Ủ, mà không có việc gì thì tớ đi về trước nhé!

Nói rồi thằng Bin phóng nhanh về, gần đến ngõ nhà tôi nó với tay lại sau và xoa đầu nói giọng rất đều:

- Đang dắt thú cưng đi dạo tự dưng có người phá đám.

Ban đầu tôi còn ngờ ngờ không hiểu gì, mấy giây sau tôi mới nhận ra và gõ thật mạnh vào đầu nó. Dám gọi chị là thú cưng này!

Mẹ Mít hứa là có chocolate thì đúng là có thật. Một balo to đựng đựng toàn chocolate thôi. Kit Kat có đầy đủ hai mươi vị và bao nhiêu loại khác nữa. Nhìn là biết năm nay tôi ăn Tết ngon rồi. Mẹ cứ bảo mang một ít ra đãi khách nhưng còn lâu nhé, tôi chỉ cho mỗi thằng Bin ăn thôi. Nể tình bạn bè chỉ cốt mười năm nay.

Mà mẹ Mít về y như rằng tôi bị bắt nạt, nào là tôi để quần áo bừa bộn, nào là rửa bát tráng không kĩ, nào là phòng ngủ không sạch sẽ, rồi bàn học không ngăn nắp. Nhưng tôi thề, ngày nào tôi cũng dọn dẹp kĩ lắm, nhưng lại không vừa ý mẹ ấy. Người đầu mà khó tính, thế mà vẫn có anh gì đẹp trai ơi là đẹp trai theo sang tận bên Hàn, mẹ ấy về Việt Nam cũng về cùng cơ mà!

Hôm muộn về nhé, mọi người bảo đi đón, nhưng bà ấy bảo không cần. Hóa ra là có người đi ô tô lại về tận đến nhà.

Người đầu khó tính như ma ấy, đến đồ đạc trong nhà còn sợ bà ấy. Rõ ràng hôm lâu, bà ấy sai tôi tìm cái kéo để bà ấy tỉa hoa mà tôi tìm mãi không thấy. Bà ấy vào vừa tìm vừa mắng tôi như niệm thần chú ấy lại xuất hiện lù lù trước mặt luôn. Thần kì, quá là thần kì!

Năm nay dọn nhà đón Tết cũng là cả một quá trình nghe mắng tới tấp tôi tã. Như kiểu bà ấy đi lâu ngày không được mắng tôi nên về mắng bù ấy.

- Ghệ! Tao không hiểu sao gằm giường mày lại có hột ô mai luôn?!
- Sao bàn học lúc nào cũng bừa bộn thế! Chỗ học chỗ hành mà không biết dọn đi à?!
- Cái tủ quần áo của mày toàn lấy kiểu bó lên ấy hả?!

Nhưng, đến lúc bà ấy tìm được đồng hồ hồi học cấp ba của bà ấy thì tự dưng im lặng hẳn. Đây là bộ tổng hợp gần như đầy đủ truyện của bác Nguyễn Nhật Ánh. Trước khi đi, bà ấy cất kĩ trong cái hộp to lắm, rồi dán băng dính niêm phong. Bà ấy bảo bà ấy về mà mất quyển nào hay có dấu vết bị bóc là liệu hồn. Tôi nào có dám động đến, biết thừa tính mẹ Mít gớm xác lại kì bần, có biết bao nhiêu là truyện nhưng chẳng bao giờ cho em đọc ké.

Bà ấy về mua rất nhiều quần áo cho tôi, mà quần áo chắc phải đại hàn mới cần dùng đến. Nó dày, mà nóng lắm. Thế mà mua cho thằng Bin bộ vest vừa in, mặc rất tiện đi chơi Tết. Nhưng nó lại nghe theo lời dụ dỗ của tôi, sáng mừng một mặc bộ đồng xu màu đỏ với xanh đi khắp xóm chúc Tết, được mừng tuổi bao nhiêu là lì xì.

Bà Mít về nửa tháng rồi đi, bà bảo bà còn học nữa, xin nửa tháng là nhiều rồi. Vẫn là anh đẹp trai ấy đến đón, và cũng chẳng cần ai tiễn. Trước khi đi mẹ ấy còn bảo:

- Con tự đi thi con tự về được, mọi người không phải lo!

Khổ thân anh ấy, chịu được mẹ Mít nhà tôi thật sự rất kì tích!

Sinh nhật Bin vào đúng ngày Quốc tế Thiếu nhi, tức là sau tôi hai tháng. Cứ đến mấy ngày này là tôi lại cứ trêu Bin:

- Gọi tao bằng chị đi!
- Kém hai tháng vẫn phải gọi bằng chị?
- Kể cả kém tao một ngày vẫn phải gọi tao bằng chị luôn!

Tôi chỉ trêu dai mỗi hôm sinh nhật nó thôi, còn gọi mày tao quen rồi, đổi cách xưng hô ngược lắm!

Mọi năm sinh nhật nó toàn hai đứa dắt tay nhau lên Hải Phòng rồi ăn sinh nhật mà ba Bin tổ chức cho ở Cung Văn hóa cơ. Chẳng hiểu sao năm nay lại tổ chức ở nhà, mà mời đông đủ lắm, bạn bè trên lớp gần như mời hết. Mẹ nó cũng dắt cả em nó sang dự nữa cơ mà.

Bao nhiêu năm từ ngày cô chú li dị, tôi mới thấy em của Bin. Tôi cứ nhớ mãi cái ngày hôm đấy, một đứa bé vài tháng tuổi khóc đến nệm đi trong vòng tay cô Hà mà lại thấy ám ảnh. Em bây giờ cũng gần năm tuổi rồi, bụ bẫm trông yêu lắm. Nhưng, đúng thật là không giống Bin!

Tôi thấy hơi lạ, vì năm nay sinh nhật nhiều người thật đấy. Mọi năm chẳng bao giờ đông đủ như này đâu! Tôi khẽ huých tay hỏi Bin:

- Sao năm nay sinh nhật mày nhiều người thế?

Nó cười cười, đáp lại một câu rất không ăn nhập:

- Nếu sang năm học mới, tao không lai mày đi học nữa thì sao?

Không lai đi học nữa á, sợ bạn gái nào ghen à. Không lai nữa thì thôi, tôi trả lời luôn:

- Không lai nữa thì tao lấy xe cũ của mẹ Mít đi học!
- Thế nhờ mày phải đi học một mình mà không có tao đi bên cạnh, mày có buồn không?

Hôm nay thằng Bin bị làm sao ấy, toàn hỏi những câu rất là... khó hiểu.

- Mày không đi bên cạnh thì mày đi đằng sau hoặc đằng trước tao! Càng tránh được va chạm xe.
- Thế nhờ, tao không còn học với mày nữa thì sao?

Tôi giật mình ngược lên nhìn nó. Thằng Bin cũng nhìn thật sâu vào mắt tôi bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu. Đôi mắt ấy, hình như có chút đượm buồn, có chút lẩn tránh, có chút gì đấy thật khó tả. Hình như, có gì đó không ổn, chính xác là rất bất ổn.

- Sao mày... lại hỏi thế? Có phải... mày chuẩn bị chuyển trường à?

- Ủ! Năm lớp bảy, tao không còn học ở đây nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tôi giật mình, quay sang nhìn nó. Lần này, cảm giác như nó không muốn đối mặt, mắt liên tục đảo, hướng về một nơi vô định. Và lần này, tôi đang cố kìm nén mọi thất vọng vào trong:

- Ai quyết định?

- Ba tao.

- Lâu chưa?

- Từ khi tao thi đạt giải Toán tuổi thơ. Nhưng...

- Mà giờ lắm!

Tôi cắt ngang lời nó, không cần nghe bất cứ lời giải thích nào cả, tôi chạy thật nhanh về nhà. Chạy giống như cái ngày xưa cách đây năm năm ấy, tôi đã vừa chạy vừa khóc vì hoảng sợ. Còn bây giờ, vẫn là tôi, vẫn là đáng sợ ấy, nhưng tôi không khóc, và tôi cũng không hoảng sợ. Tôi, chỉ thất vọng!

Từ khi nó đạt giải, tức là giữa năm lớp năm nó đã xác định chuyển đi. Đúng, chính thế! Vậy, tại sao bây giờ tôi mới biết? Tại sao tôi luôn là người biết sau cùng? Tại sao hàng ngày đi học với nó mà tôi lại chưa được nghe đến? Tại sao những người bạn mới kia còn biết sớm hơn cả tôi, trong khi, tôi mới là người chơi với nó suốt hơn mười năm qua? Tôi, cũng cần chuẩn bị tinh thần mà!

Trong lòng tôi bây giờ là một mớ hỗn độn. Là những cảm xúc khó tả trộn đều giữa sự thất vọng, sự hụt hẫng, cảm nhận rõ mình sắp mất đi thứ gì đó... rất quan trọng! Mọi thứ, nó hòa vào nhau, cho dù có cố ngửa cổ lên trần nhà vẫn chẳng thể ngăn những giọt nước mắt. Giờ, tôi chỉ muốn chui vào chăn và khóc thật to, thế thôi!

Đây là sinh nhật buồn nhất của nó mà tôi từng tham gia. Và chắc cũng là lần cuối cùng rồi!

Nó đi, bao giờ nó mới về vậy? Nó đi có giống như cái Nhím không? Sao ai cũng dần dần rời xa tôi thế? Tôi có gì không tốt à? Cái Nhím, mụ Mít, rồi đến thằng Bìn cuối cùng cũng bỏ đi nốt.

Tự dưng, tôi nhớ ngày xưa quá!

Tôi nhớ những ngày tháng rong ruổi cùng Bìn khắp các con phố.

Tôi nhớ mỗi lần nó làm tôi giận rồi xin lỗi rồi rít.

Tôi nhớ lần nó để lạc tôi hai lần trên Hải Phòng xa lạ.

Tôi nhớ bọn tôi đã có rất nhiều chuyện vui buồn cùng nhau, nhiều đến mức chẳng để kể thâu.

Thế mà, bây giờ nó định bỏ tôi đi, nó không muốn viết tiếp những kỉ niệm đẹp với tôi nữa. Tôi sẵn sàng quên hết mọi lỗi của nó để nó ở lại đây với tôi mà. Tôi không giận dai nữa đâu!

Tôi sẽ không giận nó mỗi khi nó gọi tôi là Mây béo hay Mây lùn nữa!

Tôi sẽ không giận nó mỗi lần nó đi Hải Phòng về muộn nữa.

Tôi cũng không giận nó mỗi lần nó cứ chỉ bài cho cái Ngọc, cái Hoa nữa.

Chỉ cần, nó ở lại học tiếp với tôi. Thế thôi!

Bỗng dưng, tôi cảm thấy có sức nặng ở dưới chân giường do cái nệm lún xuống. Cả người bỗng co rúm lại, cuộn thật chặt vào trong cái chăn. Tôi biết đây là Bìn mà!

Nó không như mọi lần, lật tung cái chăn lên đánh thức tôi dậy mỗi khi tôi ngủ nướng. Mà đơn giản chỉ lặng lẽ ngồi ở đấy. Mãi đến một lúc sau mới đánh tiếng lên hỏi:- Tao đi rồi, mày có buồn không?

Hồi ngu, hồi cực ngu. Tôi nói tôi không buồn là nói dối. Không buồn thì đã chẳng chạy như một con thần kinh từ nhà nó về đây. Không buồn thì đã chẳng nằm thu lu trong chăn dồn nén cảm xúc. Phải chăng đây không phải buồn, mà là thất vọng, hụt hẫng?!

- Tao không đi luôn như Nhím đâu!

Người tôi khẽ thả lỏng người ra, lắng tai nghe tiếp:

- Tao vẫn sẽ về, tuy không thường xuyên nhưng chắc chắn sẽ về! Lẽ ra, tao phải đi từ khi chuẩn bị lên lớp sáu. Tao cố nán lại một năm là quá nhiều rồi!

Tôi thò cái mặt dính toàn tóc và nước mắt ra khỏi chăn, cố nén cho giọng bớt tiếng khóc:

- Thật không?!

- Tao đã bao giờ nói dối mày chưa?

Đúng là nó chưa bao giờ nói dối tôi, chỉ lừa tôi thôi. Diễn hình như sinh nhật tôi vào ngày Cá tháng tư, nó nhân cơ hội lừa tôi từ vụ này sang vụ khác, thế mà tôi vẫn bị mắc mưu.

Tôi khẽ gạt đầu, nó vuốt vuốt mấy cọng tóc dính trên mặt rồi hát hăm:

- Tin thì đi vào nhà vệ sinh rửa mặt đi, rồi sang ăn bánh sinh nhật!

Tôi lúi thủi vào phòng tắm, lau cái mặt mềnh nhuốc rồi xỏ đôi dép vừa nảy vội vàng vắt mỗi nơi một chiếc. Cho dù có là lần cuối cùng, thì vẫn phải đón sinh nhật thật vui về!

Nó cố nán lại, là vì cái gì vậy?

N

gày Bin đi, tôi nhất nhất không chịu ra tiễn. Tôi giả vờ ngủ, cuộn tròn trong cái chăn, không quên chốt khóa phòng.

Có trách, thì trách thẳng Bin không báo cho tôi sớm. Hiện tại, tôi vẫn chưa sẵn sàng để một lần nữa vẫy tay tạm biệt chiếc xe mang người tôi quý đi.

- Ghe, không dậy tiễn bạn đi à?

- Bạn chuẩn bị đi rồi đấy, ra tiễn bạn đi con!

Mặc kệ ba mẹ ngoài cửa réo như réo đò, tôi vẫn cuộn trong chăn, lấy gối bịt tai lại. Tôi không muốn nghe, lại càng không muốn ra. Thế mà nghe tiếng nổ xe ô tô, nghe thấy tiếng mọi người chúc Bin đi may mắn mà nước mắt lại rơi. Cuối cùng, vẫn không chịu được, vẫn không cam tâm không vẫy tay tạm biệt nó một cái. Tôi vội vàng vùng chăn bật dậy chạy thật nhanh ra ban công hướng về phía sân tập thể hết thật to:

- BIN ĐI NHỚ VỀ VỚI TAO NHÉ!

Chỉ mong nó có thể nghe thấy, chỉ cần tháng nào nó cũng về chơi với tôi là được.

Đi cẩn thận, tao ở nhà sẽ nhớ mày lắm

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Năm lớp bảy, là năm đầu tiên tôi đi học một mình.

Một mình một chiếc xe đạp điện cũ mà bà chị để lại.

Một mình đón khai giảng với những người bạn tưởng chừng thân quen nhưng lạ lẫm vô cùng.

Một mình dạo quanh khắp phố, những con đường tôi đã ngồi sau xe Bin dạo quanh, ăn những món ăn vặt.

Tất cả mọi thứ, đều là một mình tôi, và chẳng có một ai nữa cả...

Nhà Bìn bây giờ là ông bà nội Bìn ở. Tôi vẫn ngày ngày sang đây chơi, và cố góp nhặt tất cả những kỉ niệm đẹp ở dưới mái nhà này.

Ông bà già rồi, chẳng còn mình mẫn nữa nên bà giúp việc cũ vẫn ở đây. Tôi thường cố hỏi xem bao giờ Bìn về, nó đi cũng được ba tháng rồi còn gì?!

- Chủ nhật này thằng Bìn nó về đây Vân Anh!

- Bà bây rồi, thằng cháu mình nó bảo cuối tháng mới về cơ mà!

- Ông sao thế nhờ, hôm qua tôi vừa nói chuyện điện thoại với nó xong!

- Ai, hôm qua ai nói chuyện? Chính thân già này chứ ai?! Còn bà ấy, bà lên giường ngủ từ sáu giờ thì nhờ làm sao được!

Ngày nào ông bà cũng cãi qua cãi lại như thế, về bất cứ vấn đề gì. Nhìn vậy, nhưng thật sự vui lắm. Nhiều lúc, tôi chợt nhận ra hình như cả thế giới này còn mỗi tôi cô độc. Đến ông bà còn có người bầu bạn, bản thân tôi lại chẳng có một ai.

Những người bạn ở lớp hầu như không ưa tôi, vì theo như chị tôi bảo thì tôi bướng, tôi lì, tôi bốc đồng và dễ nổi đóa. Thêm nữa lại làm lớp trưởng nữa nên chẳng đứa nào ưa cả.

Chúng nó bảo tôi là lạm quyền và chuyên bất lỗi vật vãnh. Là cô giao tôi làm thế chứ tôi nào có muốn. Chúng nó đá bóng vỡ cả chậu hoa nhà trường khiến cô bắt tôi tra khảo, nếu không tìm ra sẽ mời phụ huynh đến. Vậy người chịu đầu nước là ai? Là tôi, mà tôi chẳng muốn ba mẹ thất vọng!

Chúng nó mới lớp bảy đã tô son đánh phấn, mặc quần bó đi học, cô bắt tôi phải yêu cầu các bạn về trước khi tiết học bắt đầu. Người phải bỏ công bỏ sức ra mà chẳng biết mình nhận lại được cái gì vẫn là tôi!

Chúng nó học trường bán trú mà trưa sớm nghịch ngợm, không chịu nghỉ ngơi. Cô cũng bắt tôi phải canh các bạn ngủ, người thiệt thòi nhất vẫn là tôi chứ ai?!

Tôi thừa nhận, những lúc tôi nóng quá và quát lên, chúng nó không phục, không cam tâm. Nhưng đã có giây phút nào chúng nó nghĩ lại về phía tôi chưa, đã có lúc nào nó chịu hợp tác với tôi một chút chưa?

Nhiều lúc, tôi cũng đi xin từ chức quách cái chức lớp trưởng đi cho xong. Nhưng cô nhất nhất không cho, cô bảo cô tin tưởng... Chẳng bù cho lúc cô quát mắng mình khi chưa làm xong việc.

Tôi không vào địa ngục thì ai vào?!

- Vân Anh, cho tao xin facebook của Phong!

Tôi đang ngồi tổng hợp lại số đầu bài thi cái Ngọc kéo theo một đội quân tô son đỏ choẹt đến hoành hành. Nhưng, facebook á?- Đừng có cổ già vờ không biết! Mày chơi với Phong bao nhiêu năm mà chẳng lẽ trước khi đi lại không để lại phương tiện liên lạc!

Facebook có phải là cái mà chị tôi với mẹ tôi hay gọi điện với nhau không? Thì ra là cái đấy, nhưng... ngày Bìn đi tôi còn không ra tiền mà! Và ba tháng nay, nó chẳng thèm về...

Tôi khẽ lắc đầu, thế mà nó không tin, cứ cãi nhai:

- Rõ kẹt xì, chỉ là cái tài khoản facebook thôi mà cũng không cho! Nó có phải là người yêu mày đâu mà mày giữ khư khư thế?! Rõ không biết dơ!

Nó nói nhiều, kèm theo là mấy đứa con gái đằng sau để thêm vào, đậm chất "chó hùa"!

Nó nói chán rồi nó tự đi, đáp lại mấy cái ánh mắt khinh bỉ và bĩu môi. Thật sự, là tôi không biết mà. Có thuộc mỗi số điện thoại thôi...

Đến lúc ra về, tôi liền vội vàng đeo balo đứng dậy. Hôm nay thấy bà mẹ Mít gửi chocolate về cho tôi nên tôi tính ra bưu điện hỏi thử.

Nhưng, có cái gì dính chặt dưới móng tôi ấy. Tôi cố gắng giật mãi không ra. Bọn cái Ngọc đi qua liếc liếc rất ngứa mắt:

- Vân Anh không về à? Sao còn ngồi đực ra đây?

- Hay là móng cậu dính cái gì? Dối ời, ăn ở cả đấy!

- Thôi, ở lại đây mà ôm cái chức lớp trưởng hoành hành ấy đi nhé! Mình về!

Tôi nhìn theo bóng lưng cô bạn có đi thôi mà cũng đánh móng ngược đánh móng xuôi, con gái gì mà thủ đoạn. Thật chẳng ra cái thể thống gì. Nghe thấy tiếng cười già là ấy khuất tận đến hết hành lang mà lòng vẫn cảm thấy căm phẫn đến mức muốn khóc.

Tôi cố gắng giật mạnh em quần dính đây bã kẹo cao su ấy lên bằng tất cả sự tức tối của mình. Rồi cố gắng nán lại lấy thước kẻ dọn sạch đồng tàn dư. Bao năm làm lớp trưởng, chẳng bao giờ tôi lâm vào cảnh như này. Phải cố gắng lắm mới không bật khóc thành tiếng.

Đến khi đi về, tôi chẳng còn tâm trí đâu mà ra bưu điện nữa. Đi thẳng về nhà luôn, cứ nghĩ đến mà nản hết cả người.

Việc học ngày càng khó khăn, trong khi bạn bè thì liên tục tạo áp lực. Con trai thì chẳng thể hòa đồng, con gái thì chẳng thể theo kịp mà ăn chơi. Tôi cứ như ở một thế giới khác của lớp vậy. Cái chức lớp trưởng, có gì mà họ ham hố, mà đáng ghét đến thế?! Đây, của mấy người cả đấy! Tôi chẳng cần đâu!

Năm học này, bạn thân không có, bạn không thân lại càng không, chỉ toàn người ghét mình mọc lên như nấm sau mưa. Lớp thì chẳng muốn đi nhưng nhà thì lại cứ muốn ở đấy mãi. Chung quy lại, có mỗi nơi đây là bình yên, là còn có người quan tâm mình vô điều kiện. Đôi khi, tôi chỉ mong mình cứ bé mãi, bé tí vậy để chẳng phải lo nghĩ.

Nói ra thì bảo còn nhỏ, sao lại suy nghĩ nhiều như thế. Các bạn thử là tôi xem, thử đặt cương vị là tôi đi. Trong một năm, à đâu có mấy tháng, bạn thân hơn mười năm chuyên đi, hứa hươu hứa vượn là sẽ về mà ba tháng mất dấu. Bạn bè quay lưng chỉ vì cái chức lớp trưởng chết dẫm, hoặc là cũng do tôi bốc đồng khó tính.

Còn cái gì muốn bỏ tôi thì đi nốt đi, tôi khóc một thế?!

Đi vào khúc cua gần đến nhà tôi, bỗng dưng tôi thấy một xe ô tô trắng đi ra nhìn quen lắm, quen lắm luôn. Mỗi tội cái bộ não cá vàng này chẳng chịu nhớ họ cho, nhưng chắc chắn tôi gặp cái biển số ở đâu rồi ấy.

Lúc phóng xe qua nhà Bin, tôi thấy một hình dáng vô cùng thân thuộc, một hình bóng mà ngày đêm tôi chửi rủa vì tội không về thăm tôi.

Tôi vội vàng phanh kít lại, rồi cố gắng đẩy đẩy chân cho xe lùi về phía sau rồi nghênh cổ ngó vào trong.

Hình như... đúng rồi!

Nó đấy, là thằng Bin đấy!

Nó mặc cái áo sơ mi trắng, chắc là mới đi học về rồi vội vàng về quê luôn. Tôi thấy ông đang vuốt tóc xoa đầu nó, nghe thấy tiếng bà nó mắng yêu:

- Cha tiên nhân thằng chó con mãi mới chịu về thăm bà!

Tôi thấy ông bà hỏi Bin đi đường có mệt không? Học hành có tốt không? Trường chuyên học có khó khăn nhiều không? Lên đấy có ăn uống đầy đủ hay lại bỏ bữa?

Sao không ai hỏi Bin có nhớ cái Ghế không nhỉ?

Tôi thì nhớ nó lắm!

Nhớ cả những kỉ niệm của hai đứa nữa...

"*Công chúa, người có muốn ngồi lên liêu hoa về chung một nhà với tôi không?*"

"*Ta đường đường chính chính làm minh quân một vùng, có gì, ta phải lấy kẻ như ngươi?*"

"*Thưa công chúa nước Chư Cống, có thể nàng không biết nhưng rất giàu, vì nhà tábandâu mà. Chodù ta không đủ khả năng khiến nàng trở thành Mẫu Hậu nhưng chắc chắn sẽ khiến nàng trở thành một bà chủ tiệm bán dầu!*"

Kí ức nó cứ ủa về ôm chặt lấy tôi như ông bà Bin đang ôm nó vậy. Bỗng dưng, bà Bin quay ra ngoài ngõ rồi nói lớn:

- Cái Ghế đấy hử? Sao không vào đây còn đứng đấy? Mày mong thằng đít nhôm này về lắm mà?!

Tôi giật bắn cả mình, vội vàng vút ga xe phi thật nhanh về nhà. Chắc là Bin chưa thấy tôi đâu!

Hôm nay ba mẹ tôi về quê ăn cưới chị họ, chỉ còn mỗi mình tôi ở nhà. Tôi lê lét người vào phòng, quăng cái cặp lên giường mà tưởng chừng như cạn kiệt hết sức lực, ngồi phịch xuống đất.

Hôm nay, nhiều biến động quá. Chẳng biết nên vui hay buồn nữa?!

Có ai biết, điều lo sợ nhất của tôi khi biết tin Bin chuyển đi là gì không? Là sợ nó lên thành phố, sợ nó sống theo kiểu khác với cái hòn đảo nhỏ mọc mọc này, sợ quên hết đi bao kỉ niệm, sợ nó mất đi những nét ngây ngô, sợ nó... quên đi cả tôi.

Sợ nó nhìn thấy tôi lại coi như chẳng từng quen, sợ phải nhìn gương mặt ánh lên vẻ lạ lẫm. Sợ mất đi tình bạn này!

Chưa bao giờ, tôi thấy cô đơn đến thế, bỗng dưng, nước mắt cứ trào ra, chẳng thể kiểm soát nổi. Và, tôi cũng chẳng muốn kìm hãm nó nữa, khóc đi, cho nhẹ lòng!

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Một... hai... rồi ba người đuổi theo tôi.

Họ cầm kẹo cao su kìa, cầm điện thoại, cầm dao tem, cầm cả đôi guốc cao gót nữa.

Ôi, sao mặt họ kinh thế, nào là phấn trắng từng mảng trên mặt, nào là son môi ngoe ngoét, tóc tai sao xoắn đến ám ảnh.

Jocker, một... hai... rồi ba Jocker.

À không, cái nốt ruồi son ở cổ cái Ngọc kìa, Jocker sao có được.

Ôi, đừng, đừng bôi bã kẹo vào mặt tớ, Ngọc à, đừng...

Hoa, dao tem... dao tem... sắc lắm... đừng... tớ lạnh...

Đôi guốc... đôi guốc... rất đẹp, nó rất đẹp. Sau này cậu có thể đi thoải mái... tớ hứa không bắt cậu về thay nữa đâu.

Ôi, đừng mà, lúc này không thích hợp để chụp ảnh... đừng mà...

Bin... Bin kìa, Bin đến rồi.

Phong à... cứu tớ... cứu tớ đi...

CỨU!!!!

Tôi chỉ biết hét, hét thật to! Hét trong nước mắt, những tiếng hét từ sâu thẳm nỗi lòng. Mọi thứ xung quanh đều chĩa mũi riú vào tôi, và tôi chỉ biết chạy, chạy mãi.

Tìm nơi đâu một lối thoát cho tâm hồn?!

Tìm nơi đâu một chốn để ta có thể sống an yên?!

Tìm nơi đâu, có người bạn sát cánh bên tôi như cậu ấy đã từng?!

Tôi choàng tỉnh giấc, hóa ra chỉ là mơ. May mắn thay, đó chỉ là mơ. À không, hình như tôi chưa tỉnh, thằng Bin đang ở bên cạnh tôi này.

- Ghẹ, mày sao thế?!

- Mày đau ở đâu à?

- Nói gì đi, đừng làm tao sợ!

Nó vỗ nhẹ lên mặt tôi, rồi nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi, ánh mắt không kém phần lo lắng. Không phải là mơ, là thật đấy! Nếu có giấc mơ nào chân thật như vậy, tôi sẵn sàng mơ đến trọn đời! Nếu có giấc mơ nào có cậu ấy bên cạnh, tôi cũng chẳng muốn tỉnh giấc!

Tôi vội vàng ôm lấy Bin, và gào lên khóc thật to. Khóc như những ngày tám bé, khi tôi bị bà Mít đánh. Khóc như ngày nó lai tôi và ngã bầm hết chân. Khóc như những ngày tôi bị bà chị phạt. Bao nhiêu năm qua, tôi đã khóc nhiều đến thế, nhưng chẳng lần nào tôi lại thấy tổn thương đến như vậy.

Tôi xứng đáng được nhận những điều tốt đẹp hơn thế, đúng không?

Có bàn tay ai đó vuốt nhẹ lên lưng tôi, có giọng nói ai đó liên tục an ủi. Nhưng tai tôi như ù đi, và tôi chỉ biết khóc, tôi chỉ biết là hiện tại tôi rất ổn!

Nó vỗ nhẹ lên lưng tôi, nhẹ nhàng an ủi:

- Mày gặp ác mộng à, lần sau có gì thì cứ bình tĩnh, đừng hét loạn lên như thế.

Tôi khóc rất lâu, thật sự là rất lâu. Mãi về sau mới lấy lại bình tĩnh được và nghe theo lời dụ dỗ ngon ngọt của Bin khi hứa là không ép tôi uống thuốc, tôi kể hết. Xả hết nỗi lòng, kể cả việc chúng nó cô lập tôi vì không cho nó facebook thằng Bin, hay là việc chúng nó trét kẹo cao su vào ghế tôi. Nhưng tôi chợt nhận ra hình như tôi chưa thay quần, em quần vẫn dính bết hậu quả của cái Ngọc.- Tỉnh ra thì mình cũng nổi phết ấy Ghẹ nhỉ?!

Nó vừa nấu mì cho tôi vừa nói với giọng tự đắc. Tôi nguyền một cái thật dài rồi đánh trống lảng:

- Sao mày biết tao gì mà sang?

- Gì là gì cái gì? Gì là nằm lăn lóc như một con diên dưới chân giường ấy á?! Gì là tóc tai rũ rượi như mấy bà vô gia cư ấy á?!

Nó cố tình nhấn mạnh rồi liếc liếc trêu tức tôi, nhưng lại chẳng để cho tôi giải thích mà liến thoắng nói:

- Con gái con đũa gì mà đi ra đi vào không chịu đóng cửa, cầu cảng thì đang phát triển, trộm cướp như ngóc ấy. Đã thế lại còn ngủ quên dưới chân giường nữa chứ, cứ nằm như thế rồi cảm lạnh thì sao? Mà có thể thôi, sao phải khóc, khóc chỉ khiến chúng nó hứng thú.

Nó cứ làm như lỗi của tôi hết ấy, tôi khế chọc chọc vào bát mì, hết muốn ăn luôn.

- Nhưng chúng nó làm như thế, tao tức lắm!

- Muốn trả thù không?

Tôi giật mình ngược lên nhìn nó, thấy hai ánh mắt nó sáng như sao khiến mắt tôi cũng sáng theo và gật đầu ngay.

Khi gặp phải khó khăn thì thường có hai loại người. Một là vùng vẫy trong đau khổ, hai là mạnh mẽ vượt qua. Mà tôi chắc chắn không phải loại người thứ nhất rồi.

Hôm nay rõ ràng là một ngày rất rất đẹp trời, có nắng, có gió, có mây, thiếu mỗi trăng với sao. Tôi nhanh chóng đóng cửa rồi đi học với tâm trạng không thể hưng phấn được hơn. Cổ lên, chỉ cần làm đúng kịch bản là giải quyết sạch sẽ bọn nó rồi.

Đúng như dự đoán, tôi vừa bước chân vào lớp đã thấy chúng nó “mai phục” ở gần chỗ tôi ngồi rồi. Tất nhiên là tôi vẫn bình thản ngồi xuống và lấy sách vở ra chuẩn bị cho tiết học. Thế mà đã nghe thấy tiếng ai “thánh thót” vang lên:

- Hôm qua, Phong kết bạn với tao đấy mày ạ!

- Ủ uôi, Ngọc ơi, sao mày sướng thế, “úp pa” của mày kết bạn với mày rồi còn gì!

Vẫn gương mặt chảnh chọc ấy, vẫn cái bàn tay sơn mấy màu ấy, cái Ngọc khế rút điện thoại ra lướt lướt rồi nói bằng giọng khinh khỉnh:

- Ừ thì cũng bình thường, nhưng mới vào trang cá nhân thì đã thấy có cái ảnh chụp cùng thú cưng rồi mày ạ. Mà thú cưng còn biết chơi facebook cơ, có gắn thẻ này. Gì mà Võ Ngọc Văn Anhhhh...

Nó cố ngân dài tên tôi ra khiêu khích. Thằng Bin đoán trúng phóc, con Ngọc kiêu gì cũng nặng lên khi nhìn thấy ảnh đấy. Mới lớp bảy thôi, không nhất thiết phải đồ kị một cách có quy mô như thế đâu. Nhưng, sập bẫy rồi!

- Đến thú cưng cũng biết chơi facebook cơ mày ạ, thế mà hôm nọ mình hỏi lại còn giả ngu không biết! Rõ con chó giả tạo!

Tôi khế dùng mở trang sách mà dùng để trá hình này giờ, cố gắng nói với giọng bình tĩnh hết sức có thể:

- Thế Ngọc đã được chụp cùng với Phong chưa? Thế hóa ra, Ngọc không bằng một con chó à?

Như chạm vào đúng điểm yếu, nó đứng dậy rồi quát lên. Tôi cũng không bất ngờ, vì nó đi theo đúng kịch bản:

- Mày nói cái gì hả con chó già mồm kia? Tao lại tát cho phát rụng hết răng đi cắn càn bây giờ!

Tôi nhẹ nhàng phui vẩy đứng dậy, vênh mặt lên khiêu khích:

- Tát đi, không tát tao ngày hôm nay, sau này mày chắc chắn sẽ phải hối hận đấy!

Nó vung tay lên định tát tôi thật, nhưng tôi nhanh chóng đỡ được một cách nhẹ nhàng. Giận quá mất khôn là đặc điểm nhận dạng của cái Ngọc, mà giận là ngu!

- Kể cả ngày hôm nay mày tát tao mày vẫn phải hối hận!

Tôi hẩy mạnh tay nó ra khiến nó có đôi chút loạn choạng. Thân con gái mà người gầy như que tăm, lại còn đi trên đôi guốc ba phân nữa. Nhưng không khoan nhượng, tôi nhanh chóng đưa tay đẩy nhẹ vào vai làm nó ngã sòng soai. Mới chỉ đẩy nhẹ thôi mà...

Tôi thì chẳng sợ gì, nhưng nó thì có vô vàn cái dễ sợ. Người nó toàn đồ giả không, gắn mái giả, rồi đuôi tóc xoắn nhẹ giả, cả ngực cũng giả. Tôi dậy thì sớm nên to béo hơn nó là điều dễ hiểu. Hình như cú ngã “nhẹ” vừa rồi làm không phản ứng kịp. Nhiều đó chẳng thấm là bao so với mười ba lần nó giật tóc, bảy lần nó ngáng chân, năm lần nó gây sự kiếm chuyện với tôi cả.

Tôi có làm gì nó đâu mà chưa gì đã gào lên rồi, tôi chỉ gỡ đoạn mái giả và tóc giả của nó ra thôi mà. Ôi mẹ ơi, bây giờ có cái gương cho nó soi thì chắc

nó ngất luôn quá, khóc lóc làm nhòe hết cả chuột mi son nhìn ám ảnh hết chỗ nói. Khiến lũ chị em bạn đi chẳng những không bênh còn thi nhau ra chụp ảnh.

- Ngọc ơi, chị đẹp tuyệt vời!

- Hột gơ ngày nào đây sao? Đóng phim ma à?!

- Anh em về thay ảnh đại diện đồng loạt nhé!

- Ngọc hôm nay sáng nhất facebook nhé!

Cũng đáng lắm!

Tôi còn chưa kịp làm gì, chính xác là cũng không biết làm gì tiếp thì nghe thấy tiếng quát lớn:

- Máy anh máy chị có biết vào lớp từ bao giờ rồi không mà còn đứng đây?!

Thôi chết, cô vào rồi!

Mây của các cậu gặp nguy rồi :vvv

Hôm nay đăng chap với mục đích khoe có ảnh bìa mới kia haha.

Cảm ấy Thư bảy bề cute đã des cho chị.

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

- Vân Anh, thân làm lớp trưởng lại không gương mẫu, lại đánh nhau trong lớp. Tại sao lại ấu trĩ như thế? Cô thật sự không hiểu tại sao luôn, bây giờ em nói đi, em giải thích vì sao em lại làm như thế?

Tôi thì không lường trước được việc phải lên ban giám hiệu uống nước chè như này. May mắn là thầy hiệu trưởng đi công tác nếu không cả tôi và Ngọc đều gặp họa lớn, kèm theo là bản tường trình và triệu tập hai vị phụ huynh. Nếu bây giờ rõ ràng ai sai ai đúng, chắc chắn sẽ an toàn trở về, nên tôi lấy hết bình tĩnh giải thích với cô:

- Em thưa cô, chẳng có lửa thì có khói. Cô chủ nhiệm em cũng sắp hết năm thứ hai rồi, có cũng hiểu phần nào tính em và tính bạn Ngọc rồi chứ ạ? Nếu bạn ấy không liên tục làm phiền em, từ giật tóc, ngáng chân, bôi kẹo cao su vào ghế thì em chẳng có lúc phát hỏa lên như này. Mà thật sự, bạn ấy có ý định tát em trước em mới phản kháng, là em tự vệ, bạn ấy không đi trên đôi guốc ba phân cũng chẳng nhanh chóng ngã như thế, bạn ấy không trang điểm đậm đi học cũng không bị lem nhem như này. Bản thân em thấy, em chưa hề làm gì có lỗi cả!

Lần đầu tiên tôi nói chuyện thẳng thắn với cô giáo như thế, chỉ vì hai chữ công bằng. Cái Ngọc ngồi bên chỉ biết khóc, tôi chẳng hiểu nó khóc vì cái gì nữa? Bao tháng ngày nó cô lập tôi tui thân đến phát mệt nhưng tôi vẫn chịu đựng được, vậy tại sao nó phải như vậy? Vì sau khi lột đám son phấn nó chẳng còn lại gì? Hay là nó đang cố dùng nước mắt để mong cô giáo thương hại? Nhưng, nhầm người rồi bạn ạ!

- Ngọc, những điều bạn nói có đúng không?

Nó vẫn không trả lời, tôi thấy tay nó bắt đầu run lên và siết chặt chiếc váy. Ngọc học không hề giỏi, hình ảnh nó trong mắt thầy cô là những màu sắc nhạt nhòa với những con số thấp lẹt đẹt. Thêm nữa lại là nhân vật điển hình trong việc ăn chơi khiến hành động của nó càng thêm xấu hơn.

- Nếu là đúng, em có thể xin lỗi bạn ngay ở đây được không?

Tôi nghe thấy tiếng nức nở ngày càng lớn, nhưng Ngọc đang cố gắng kìm lại. Không sao, tôi không cần câu xin lỗi nồng nàn từ miệng, tôi cần lời xin lỗi thật tâm.

- Dạ thôi cô ạ, nếu bạn ấy không có thiện chí, em cũng không cần. Em xin phép lớp học bài!

Cô giáo khẽ gật đầu, tôi liền đi vội về lớp. Tâm trạng cực kì tốt, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, trời thì nắng đẹp như này tôi đi đòi lại công lí thành

công là điều dĩ nhiên. Nhưng đến cửa lớp, tôi tự dưng thấy chột dạ. Bây giờ là tiết Văn, cô giáo có tuổi siêu khó tính đang quát thẳng Khang vì tội gì đó trong lớp. Thật sự không biết bước tiếp hay đợi bão gió qua. Đúng là tiến thoái lưỡng nan mà, nhưng cuối cùng tôi vẫn đứng cảm bước lên và nói:

- Em thưa cô em xin phép vào lớp!

Tôi đã canh đúng lúc cô giáo ngưng giảng rồi mà, đâu có cắt mạch nói của cô đâu. Cô khẽ nhìn ra cửa lớp rồi gật đầu, tôi bèn lên vào lớp với ánh mắt đầy tò mò của các bạn và hình viên đạn của cô. Thời gian chưa kịp ngưng đọng lấy hai phút thì cô giáo cất tiếng nói:

- Văn Anh, vấn đề em làm sáng nay chắc cô không phải nói, mà cô cũng không muốn nói vì nó rất đáng xấu hổ. Cô thật sự thất vọng, vì em là cánh tay trái đắc lực của cô. Nên hôm nay cô quyết định ghi tên hai em vào sổ đầu bài để làm gương cho các bạn. Chúng ta tiếp tục học bài! Cô nói mà tôi không kịp phản ứng gì luôn, tại sao, tôi đâu có đánh nhau trong giờ đâu, thậm chí đó không được coi là đánh nhau. Tại sao vậy, tại sao? Ngày hôm nay là ngày vui mà, sao cô không cho em vui nốt. Nhưng cô giáo nổi tiếng khó tính và khó thương lượng nên... thôi, khó quá bỏ đi!

Tôi chấp nhận thương đau mở sách vở ra học bài, bỗng dưng thẳng An ngồi trên tôi nghiêng đầu xuống nói nhỏ, một lượng vừa đủ tôi nghe thấy:

- Hôm nay mày là anh hùng Văn Anh ạ!

Tôi khẽ mỉm cười thì thấy cái Lan ghé máy điện thoại ra và nháy mắt:

- Ảnh đẹp lắm!

Tôi suýt phì cười vì ảnh quá là chân thực và sống động. Phá tan hình ảnh "hạt gạo" sống ảo của Ngọc bao năm gây dựng. Mặt mũi thì lem nhem đen đỏ hòa quyện, thật là chẳng giống ai. Đang chiêm ngưỡng bức ảnh thế kỉ tự dưng cái Lan rút tay lại rồi trở về vẻ mặt nghiêm túc, tôi bất chợt quay lên thì thấy cái Ngọc đã đứng ở cửa lớp và nhanh chóng đi về chỗ.

Đúng thật, là nó hoàn toàn không có một chút thành ý nào, tôi thấy ánh mắt của nó ánh lên sự căm phẫn nhưng đến gần chỗ tôi vẫn cố gắng nhẹ nhàng nói:- Văn Anh, cuối giờ tớ có chuyện muốn nói với cậu!

Thật ra tôi cũng không có thành kiến gì, nhưng miệng lại cứ khẽ nhếch lên cười khinh ấy. Bao năm học với tôi, lần đầu tiên nó nói câu cậu tớ mà không có mặt Bin.

Được thôi, chơi thì chơi đến cùng.

Cuối giờ, nó đợi tôi ở cổng trường thật. Có vẻ là đợi hơi lâu vì tôi còn phải nộp sổ đầu bài về cho nhà trường. Cứ nhìn thấy dòng chữ "Văn Anh và Ngọc gây gỗ trong giờ" ở mục phê của cô mà thấy nhói hết cả lòng. Lớp trưởng lần này lại bị đứng dưới cờ trong mục cảnh cáo, chẳng lẽ lại đào lỗ lè để chui xuống cho bớt thẹn.

- Hôm nay mày làm như thế là hơi quá đáng rồi đấy!

Cái Ngọc cất tiếng trước khiến tôi không khỏi bật cười. Quá đáng à?

- Thế nào là quá đáng, thế nào là không quá đáng? Quá đáng là tự vệ cái tát, phản kháng bằng cái đẩy à? Quá đáng là tháo tất cả những cái mang tên là giả dối trên người mày ra à? Còn việc mày làm là không quá đáng, có ngáng chân, giật tóc, bôi kẹo cao su cũng là hạp lí?

Nó ngừng lại một chút, rồi phản kháng yếu ớt bằng giọng chột búa:

- Mày có quyền đêch gì mà phán xét tao?

- Thế mày nghĩ mày đang làm gì, mày đang đứng ở đâu, mày nghĩ mày là ai? Là cái rốn của vũ trụ? Là mẹ của thiên hạ chắc? Bao lâu nay, mày cứ cố gắng xây dựng lên một cái cuộc sống sắc màu giả dối, toàn những lời sáo rỗng nơi đâu mỗi trót lưỡi mà mày cũng nghe được. Mày đã từng nghĩ những ai đang thật lòng với mày chưa, hay toàn đám nịnh bợ. Lúc mày bị như sáng nay, có đứa nào vào can, hay chúng nó ngồi chụp ảnh mày. Đến bây giờ, vẫn là một thân một mình mày chống trời yếu ớt chứ có ai bên cạnh mày?

Tôi ngồi xả một tràng dài khiến nó bỗng dưng im lặng. Có lẽ, là đáng trúng tâm lí nó rồi. Những tháng ngày qua, nó chỉ đơn giản là mưu cầu hạnh phúc, cố gắng xây dựng lên một vỏ bọc hoàn mĩ mà quên đi cái nhân cách bên trong.

- Mày có thấy mày đang quá đề cao cuộc sống sinh học, mà mày dần bỏ bê cái cuộc sống tâm hồn của mày không? Cứ nhồi nhét đi, sau này mày sẽ thành người thủ đoạn đến như nào, lúc đấy lại chẳng hại được ai lại tự cầm dao đâm chính mình!

Tôi nói xong nhanh chóng lên xe rồi vít ga bỏ đi. Hôm nay như thế là quá nhiều việc rồi, và giải quyết cũng gọn gàng. Chỉ bị ghi vào sổ đầu bài thôi mà, không sao cả, nên tôi sẽ giấu Bin chuyện này.

Tôi mò mẫm vào facebook như hôm qua thẳng Bin nó dạy: chỉ cần ấn vào mục tin nhắn và chỉ được trò chuyện với nó. Tôi lạch cạch gõ từng chữ rồi ấn gửi cho thẳng Bin:

"Thành công rồimàyạ, taobìnhhànvô sự, conNgocthì bị vô số ảnh đim"

Facebook nhanh thật đấy, mới nhắn đây thôi mà nó đã trả lời rồi. Tôi nói nó sơ qua rồi nhanh chóng đi xuống chuẩn bị nấu cơm, dù sao công lớn nhất và

là thằng Bin đã bày kế cho tôi. Sau này nó về tôi sẽ hậu tạ!

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chỉ Đón Nhận, Không Chấp Nhận

Đạo này, thái độ của lũ bạn ở lớp thay đổi một cách chóng mặt. Không phải là quá nịnh bợ nhưng cũng có thể nói khác hoàn toàn so với tuần trước. Phải, chỉ cần nhìn lại tuần trước thì ai cũng nhận ra sự “tử tế” đến lạ kì của lũ bạn. Thay vì cùng nhau chống lại con lớp trưởng quèn này, chúng nó dần không gây khó dễ với tôi nữa. Riêng có cái Ngọc vẫn còn rất hậm hực, và bộ ba Hoa Ngọc Lan đang dần lung lay.

Tình bạn mà như cái máy bán hàng tự động ấy, cho tiền vào thì được tình ra thì chỉ cần cái huych mông của người qua đường như tôi cũng tự động đổ. Sau vụ xô xát giữa tôi và Ngọc khiến cả hai đứa phải lên văn phòng ấy thì nó dần dần biến thành người bị cô lập chứ không phải tôi, tuy biểu hiện của bọn cùng lớp chưa rõ rệt lắm, và toàn lén sau lưng. Điển hình là mới hôm trước hôm sau ấy thôi mà hai đứa bạn thân của nó đã ra xum xoe. Trong lúc tôi đang rửa tay ấy, chúng nó khoác vai nhau ra chỗ tôi đứng và bàn tán:

- Tưởng con Ngọc xinh như nào, hóa ra lột lớp trang điểm ra chẳng khác gì yêu quái!

- Đúng, đã thế còn xấu tính, hôm lâu tao bảo tao thích cái đầm bò kia đẹp lắm, đang chuẩn bị ra mua thì nó hốt mẹ mất. Mang tiếng bạn thân, chẳng nhường nhau lấy một tí.

- Ôi gười, nó thì nói làm gì. Hôm lâu tao bị tràn băng, nó rõ ràng mang theo nhưng nói dối không mang. Người đâu mà ích kỉ. Chắc nó mang về làm khẩu trang.

Tôi nghe những lời ấy mà bật cười, thật đáng thương cho cả ba, chỉ được cái vỏ và sự giả dối. Tôi nhanh chóng rửa tay xong xuôi còn đi vào, không lại dây phải của nợ của oan thì chúng nó bước đến gần tôi:

- Cứ như lớp trưởng lớp mình này, dám nghĩ dám làm dám chịu!

- Vân Anh ơi, hôm đấy tớ phục cậu lắm, nhìn cậu hành nó mà thấy hả dạ kinh khủng!

Tôi bảo mà, có khác máy bán hàng tự động là mấy, tôi nhẹ nhàng đáp lại sau khi kim nén hết tất cả sự phẫn nộ:

- Ủ, thế à?! Cảm ơn nhé!

Tôi nói xong toan đi thẳng nhưng chúng nó vội vàng kéo lại tí tì:

- Ấy ấy, làm gì mà vội thế. Thật ra bọn này cũng không ưa gì, nên mới muốn cùng cậu chơi đùa nó! Tớ có nguyên một danh sách dài thối hư tật xấu của nó luôn.

Nhìn mặt hai đứa trước mặt có vẻ đắc ý lắm, thật chẳng hiểu tại sao. Cũng làm bạn với nhau hai năm, cùng nhau vui hết cuộc chơi này đến cuộc chơi kia, đội sổ đầu bài hay phạt đứng dưới cờ cũng cùng nhau, thế mà tại sao vì một tác động nhỏ đã nhanh chóng rời xa. Vốn dĩ tình bạn mỏng lung... như một trò đùa thế à? Thiết nghĩ, tôi còn may mắn chán, có một người bạn chí cốt dù đi xa vẫn bày mưu tính kế cho tôi phục thù. Thôi thì, Vân Anh xin đưa tay rút lui thôi...

- Tớ chẳng dám, thông tin của các cậu, muốn làm gì thì làm. Tôi không quan tâm!

Tôi nhanh chóng bỏ đi về lớp thật, bây giờ, giữa cái lớp bạn thì ít thù thì nhiều này thì tôi tốt nhất chỉ cần học thôi là đủ. Dù sao sang năm tôi cũng chuyển đi rồi, chẳng nhẽ lại đi một cách nhẹ nhàng mà không một chút ấn tượng gì sao? Vụ xô xát hôm trước, coi như là một kỉ niệm, cho dù có xấu đi chăng nữa, tôi vẫn trân trọng nó. Vì đơn giản thôi, nó sẽ luôn nằm ở đây này, và nhắc nhở rằng tôi chưa từng yếu đuối, tôi chưa từng bị bắt nạt, tôi chỉ đón nhận, chứ tôi không chấp nhận.

Ba mẹ cũng đồng ý tôi chuyển lên trường mẹ học, cách nhà tận mười cây số. Biết là vất vả, nhưng tôi vẫn chọn, biết là bản thân lười phải tập thích nghi với môi trường mới nhưng tôi vẫn gặt đầu đồng ý. Cho dù có là một hi vọng nhỏ nhoi để có thể thay đổi, tôi vẫn làm.

Nếu có ai hỏi tôi ghét gì nhất, thì câu trả lời vạn lần vẫn là giờ ra chơi. Toán, thậm chí Vật lí còn thú vị hơn. Khi chúng nó nô đùa vui vẻ thì tôi lại lặng lẽ một góc, học bài, đọc truyện, hoặc một công việc nhằm chán nào đấy. Giống như cả thế giới đang vùn xoay duy chỉ mình tôi đứng yên nhìn vạn vật thay đổi. Ai nhìn vào cũng có thể nói: “Ồ, lớp trưởng có khác, chăm nhì?” hay ác ý hơn là: “Con đấy làm màu ghê, phòng bạt quá!”

Sao cũng được, thật ra nếu tôi không làm những việc mà chúng nó coi là bất bình thường như thế thì tôi chẳng biết phải làm gì. Ra ngoài kia đùa vui với chúng nó? Mới tưởng tượng thôi tôi đã thấy mình giống người thừa, một bông cỏ dại ven đường mặc đời dầm dấp, và không muốn bị như thế thì nên tránh xa ra là tốt nhất.

Bỗng dung tôi thấy cái Ngọc đi qua, hất nhẹ cái váy ngắn cũn và đặt lên bàn một tờ giấy nhớ, vòn vẹn năm chữ: “Hết tiết, gằm cầu thang”

Tôi khẽ mỉm cười, lại muốn gây sự à? Không biết, lần này bạn có kéo bộ ba quyền lực ra đàm đạo với tôi không? Cho dù tôi cô độc, tôi vẫn chẳng sợ, sau tiết năm vẫn bình tĩnh thu dọn đồ đạc, sách vở. Hôm nay không đến phiên tôi nộp sổ đầu bài nên tôi nhanh chóng ra phía chân cầu thang thứ nhất của dãy phòng học.

Đúng là có bộ ba quyền lực, nhưng thái độ niềm nở, còn kéo tôi về phía chúng nó như bạn thân lâu ngày không gặp ấy.

- Vân Anh à, sao lâu thế bọn tớ đợi cậu lâu lắm rồi đấy!

Tôi lura lura đẩy nhẹ cái tay mà cái Lan và Hoa đang cầm ra, biết đâu chúng nó chiến thuật hai đứa giữ tay để cái Ngọc đánh thì cuộc sống bế tắc. Mà vai diễn cũng thay đổi nhanh quá, mới đó còn nói xấu nhau mà.

- Ủ, thế à?!

- Mà này, tớ thấy chúng mình vào sổ đầu bài như này thật vô lí, đâu phải tiết mục Văn đâu mà dám cho chúng ta vào. Đến thứ hai tuần sau lại lên trước cờ đứng nhục chết đi được.

- Cậu mà cũng biết ngại á, từ đầu năm đứng cũng trên dưới chục lần vẫn còn ngại cơ à?!

Tôi giả vờ ngây thơ hỏi đùa khiến mặt nó bỗng đen kịt, nhanh chóng chữa cháy:

- Ủ thì tớ quen rồi, nhưng cậu ấy, tớ lo cho cậu thân lớp trưởng mà phải chịu phạt. Lí do này thật xàm xí quá, nên tớ muốn xóa tội, xóa hết.

- Bằng?

Tôi vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn xung quanh, bấy có thể ập xuống bất ngờ.

- Mình xé sổ đầu bài rồi phi tang đi, sẽ không ai biết đâu.

- Hay đấy, nhưng xé kiểu gì cũng bị tìm thấy, hay mình đốt nhé. Cậu xé sẵn đi, rồi mình đi mua bột lửa.

Tôi nhanh chóng đồng ý, và Ngọc cũng xé toạc sổ đầu bài sau đó vùi nốt nhạc. Thật ra tôi phải động viên mãi và bảo tay đang bận tìm tiền mua đồ nó mới chịu xé.

- Cậu đứng đây đợi tớ nhé, tớ chạy qua quán bà Tư.

Tôi chạy hết tốc lực về dãy nhà khu A, tất nhiên quán bà Tư không thể ở dãy nhà giáo viên được. Điều đó khó tin như việc làm lớp trưởng hai năm mà không biết động đến sổ đầu bài không khác gì tự thêm tên mình vào sổ tử thần.

Chúc mừng năm mới. Chúc tất cả các bạn gặp nhiều may mắn và thành công trong cuộc sống.

Đầu năm bạn Mây chỉ đi đốt sổ đầu bài giải xui thôi

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thành Viên Mới

Tôi vội vàng cắt xe rồi chạy nhanh vào nhà, nhắn tin luôn cho Bin trong khi quần áo còn chưa thay:

"Mây ơi, hôm nay tao đốt sổ đầu bài"

Đầu bên kia nhanh chóng nhắn tin lại cho tôi, thấy rõ sự giận dữ trong đấy:

"Mây điên rồi, cứ đợi tao về xem tao có xử đẹp mày không"

Tôi phá lên cười như nắc nẻ, dễ lừa quá, nó dễ bị lừa quá, tôi liền gửi luôn cho nó mấy cái mặt cười trên ngiroi.

"Thế đầu đuôi như nào, nhanh chóng khai báo sẽ nhận được khoan hồng"

Tôi kể hết cho Bin, thật ra cũng có gì nghiêm trọng đâu, tôi chỉ chạy đi báo với thầy giám thị thôi mà. Không có ai chứng kiến về mặt hốt hoảng của chúng nó lúc đấy, xanh lét như tàu lá chuối, vội vàng đổ vạ cho tôi nữa cơ. Nhưng chối làm sao được khi hai phần sổ đầu bài đang nằm gọn trên tay nó. Xét theo tội thì nó cũng bị đình chỉ học một tháng đấy, nghĩ đến khoảng thời gian không gặp mặt nó mà thấy nhẹ lòng.

"Saomàyácthế! Saunàycònhocvớinhau mà"

"Không phảitaoác, màlànógiốngbâyquálo liễu! Với lại taosắp chuyển đi rồi"

Chắc nó nghe xong không tin đâu, vì nhanh quá. Thật ra tôi đang hoàn thành thủ tục rút hồ sơ. Và chẳng ai biết tôi đã mong ngóng ngày ấy như thế nào, giống như kiểu được giải thoát ấy. Tất nhiên là không một ai trong lớp biết sau này chẳng thể bắt nạt con lớp trưởng này nữa. Cho đến khi ngày đi vẫn vậy.

Ngồi trên xe mà mừng rỡ đủ cảm xúc của mấy đứa trong lớp, có lẽ là ngạc nhiên, bất ngờ nhiều hơn là luyến tiếc. Nhưng tôi thì đang rối lăm, chưa bao giờ tôi đi nhận lớp mới mà một mình cả. Lớp một thì đi với Bin và Nhím, lớp sáu thì đi với Bin, và bây giờ thì một mình.

Ai bảo tôi điên cũng được, chứ tối qua tôi đã lên mạng tìm hiểu các kiểu mới chuyển về lớp thì phải làm thế nào, đối xử ra làm sao để được lòng bạn bè mới. Nhưng mẹ Mít bảo tôi cứ để tự nhiên nhất, sống là không cần phải dựa dẫm vào cảm xúc của bất cứ ai.

Thế nên tôi qua tôi thành thói nằm trên giường đọc truyện, chẳng thèm màng đến thế sự để bây giờ thấy lo quá là lo. Bước đi bên lên theo sau cô giáo vào lớp trong tiếng ồ lên của các bạn, làm tôi thật sự rất ngại, việc đứng biểu diễn một mình trước toàn trường còn dễ dàng hơn việc ra mắt lớp mới. Tôi cứ có cảm giác mình đang ra mắt nhà chồng ấy, đứng yên để cho các bạn soi xét từ trên xuống dưới.

Nhưng tôi nhận ra các bạn cũng rất hòa đồng, khi cô giáo có ý muốn xếp chỗ cho tôi thì ai cũng giơ tay lên:

- Cô ơi cô cho bạn ngồi đây với em, chỗ em trống!

- Không cô ơi, bạn bị cận ngồi bàn đầu với em, con Lan đi ra!

- Tớ ở đây, cậu ơi về với đội tớ! Ai cũng nhao nhao như cái chợ vỡ, mặc tôi mặt đỏ ửng trên bục giảng. Từ khi bước vào lớp tôi chưa nói được câu nào, ngoại trừ câu giới thiệu của cô giáo. Tôi đưa mắt dò xét hết tất cả các chỗ ngồi, thấy bàn thứ hai là ổn nhất và bạn nam ấy cũng đang giơ tay rất tích cực, chứ thật sự các chỗ khác đều đủ hết rồi. Nhưng mới vào nên tôi chẳng dám ho he gì, chỉ dám nhìn mấy ngón chân đang đi đi dưới đất, bỗng dưng thấy nó thật cuốn hút.

- Thôi, em đến ngồi cạnh bạn Nam đi, lát đến tiết sinh hoạt cô sắp xếp lại sau.

Tôi ngước mắt lên, mặt ngơ ngác với ý hỏi là chỗ nào mà không dám cất thành lời.

- Bạn ngồi bên cạnh cửa sổ, dãy ngoài cùng nhé em.

Tôi đưa mắt về hướng cô giáo chỉ, thấy có một bạn nam đang ngồi vẫy vẫy tay mặt hớn hờ lăm, làm tôi phát ngại lên, đành cúi mặt làm lủi đi về phía chỗ ngồi. Con trai con đứa gì mà mồm đập như cái máy khâu, tôi chưa kịp nói câu nào mà nó đã bắn tia liên tục:

- Bạn ơi bạn tên là gì?

- Bạn ơi nhà bạn ở đâu?

- Bạn ơi bạn ăn gì mà xinh thế?

- Bạn ơi bạn có tin là chúng ta được xếp ngồi cạnh nhau là duyên trời định không?

- Bạn ơi...

Tôi ngán ngẩm chỉ dám cười trừ rồi mở sách ra ôn bài. Cứ cái đà này tôi sẽ bị ám ảnh bởi giọng nói của bạn cùng bàn mới này quá. Nếu để ý kĩ thì... cậu ấy cũng khá đẹp trai, đẹp giản dị thư sinh và khá bắt mắt. Nếu như mắt tôi không tăng phẩy thì liếc qua vở bạn ấy có ghi tên là Nam, một bạn nam tên Nam đẹp trai đang nói với mức độ không kém gì những đứa con gái. Tiếng thế thôi chứ lớp mới ai cũng thân thiện, hôm đầu tôi còn im im vì các anh chị khóa trên nghe có người mới chuyển về chạy xuống xem rất đông, bu kín cái cửa sổ ở hành lang. Hai ba hôm sau là tôi "bung lụa" luôn, đúng kiểu sống thật với bản chất. Có lẽ, đã lâu lắm rồi tôi không được cười nói vô tư như thế này, ở lớp cũ có khác gì cá lội ngược dòng người đứng ngược lối. Còn ở đây là khi gặp bây, thấy cuộc sống nhẹ nhàng hơn gấp trăm ngàn lần. Có bạn tốt, thầy cô quý mến, thì thoải mái lọt vào tầm ngắm của mấy anh khối trên nên ngày lễ hay nhận được quà.

Thật sự thì là con gái, bất cứ ai đều muốn mình có người theo đuổi, cho dù mình có thành ý với họ hay không đi chăng nữa. Cảm xúc ấy lạ lẫm, nó khẽ thoảng qua một chút ngại ngùng rồi lại dứt khoát đến tận lớp để trả quà. Để rồi đến lúc về, lại thấy bứt rứt, tự vấn lại bản thân không biết có làm tổn thương người ta hay không?!

Duy nhất chỉ có một ngày là tôi không bật dậy đòi đi trả quà, đó là ngày sinh nhật của tôi. Vì nó có lí do rất chính đáng, còn những ngày lễ kia chỉ dành cho các cặp đôi yêu nhau. Năm nay, tôi không tổ chức sinh nhật, vì Bin bảo không về được, cũng tại gần kiểm tra cuối kì nữa. Ừ thì có chút hụt hẫng, vì chẳng năm nào sinh nhật tôi mà không có nó cả, nhưng không phải vì nó mà tôi không tổ chức đâu nhé. Chỉ là... tôi cũng bận ôn thi thôi.

Ngày hôm đấy, tôi nhận được ba hộp quà, một hộp đặt sẵn trong học bàn, một hộp của bạn Nam bên cạnh, và một hộp của em khóa dưới. Toàn là hoa sáp và gấu bông, những thứ tôi không có hứng thú cho lắm. Chán nhĩ, mấy đồ này cũng mua được khỏi đồ ăn đấy. Tôi ngán ngẩm cất nó trên nóc tủ, xé gói bím bím rồi nằm lăn lóc trên giường xem phim. Đang đến đoạn cao trào, hai anh chị đang đứng "chíp mỗ" trên bờ biển lộng gió thì tôi thấy cánh cửa phòng bật tung!

2

3

5

Ghe có đánh rơi nhíp nào không? Có đấy, có đấy, chắc lạc luôn nhíp 6,7 luôn rồi. Một phần vì giật mình, một phần vì bất ngờ với người đang đứng trước mặt và hai "cục bông" đang đứng dưới đất. Thế mà bảo hôm nay không về, hóa ra là sinh nhật mình vào ngày Cá tháng Tư nên nó cũng áp dụng với mình luôn.

Tôi vội vàng bay luôn từ trên giường xuống dưới đất, nhào đến người Bin không chút e dè:

- Trời ơi, ở đâu ra hai con chó dễ thương thế, thơm lại còn mượt nữa.

- Dễ thương không, Phong đẹp trai soái ca chọn mà nì!

Tôi mặc kệ Bin đang tự sướng một mình, bế luôn hai em chó lên giường. Theo như tôi quan sát thì một em giống Alaska còn một em giống chó Husky, đáng yêu lắm!- Mày mua tặng sinh nhật tao à? Xinh thế, không cần hỏi, tao thích lắm!

Tôi vừa nói vừa mân mê hai cái má phúng phính của em giống Alaska, còn nó thì đi lang thang khắp phòng dò xét, như kiểu tôi giấu nó cái gì ấy.

- Mày thích con nào thì chọn đi, con còn lại sẽ là của tao. Tao có mua thức ăn cho chó để dưới nhà ấy, nhưng cho nó ăn ít thôi, cho ăn cơm là chủ yếu. Đừng có con lười lên là lại rắc hạt, nó sẽ béo như mày ấy Ghe.

Nó lải nhải vừa mở từng hộp quà trên nóc bàn học, vừa dăn dò như mẹ chồng dữ.

- À mà, ai tặng đấy?

Nó giờ mấy hộp quà lên hỏi, mặt đến là khó nhìn.

- Mấy đứa bạn ấy mà!

- Bạn gì lại xưng anh trong thiệp?

Ồ, thế hơn tuổi mình không xưng anh với mình thì tôn mình làm chị à?!

- Hộp hoa sáp của anh khối trên!

- Thật không?

- Tao không nói dối mày như mày bảo với tao là không về đâu!

Bin im lặng, nhìn một quả một lúc rồi bê nó chạy phăm phăm ra ngoài cửa.

- Ô này, mang quà tao đi đâu đấy?

- Hoa sáp Trung Quốc độc lắm, để tao vất đi.

Thế mà nó vất đi thật, tôi cản không kịp. Làm tôi cáu điên lên, cho dù như nào đi chăng nữa thì cũng là quà của người ta tặng mình, mình cũng phải có chút trân trọng cho phải phép lịch sự tối thiểu chứ. Bin thấy mặt tôi cau có như chuẩn bị xông vào cào nát mặt nó đến nơi liền lái sang chuyện khác:

- Mày tính đặt tên chó là gì?

Tôi ngồi ngẩn ra một lúc mà chẳng biết phải đặt là gì. Hơi khó nghĩ, tại mấy tên kia hơi phổ thông, dắt chó đi chơi mà gọi tên em ấy mấy con chó quay lại thì chết liền quay ra hỏi ngược lại nó:

- Thế mày đặt tên là gì?

- Tao tính tên là Clo!

Clo? Hình như tên một chất trong hóa học thì phải. Tự dưng thấy hơi hụt hẫng, ít nhất nó cũng phải đặt tên gì liên quan đến... con bạn thân mười mấy năm trời này chứ nhỉ?

- Sao lại là Clo?

- Vì sau này tao sẽ thi vào trường chuyên Hóa, vì tao thích học Hóa, em chó sẽ là thần hộ mệnh của tao! Còn mày đặt tên là gì?

- Balam!

Tôi nói xong mà cả căn phòng rơi vào im lặng, khiến tôi cũng hơi sững người, ngược lên thấy mặt nó đen kịt như đất nồi cháy.

- Sao lại như thế. Có phải là đặt theo tên thằng Nam tặng quà sinh nhật mày đúng không? Bảo sao lúc mình vất quà đi câu thế, còn đe không nhìn mặt nữa cơ mà. Hóa ra là có gian tình. Giả quà của tao đây!

Nghe nó nói một tràng mà tôi không hiểu gì cả, chỉ biết cái lúc nó đòi quà tôi đã nhất quyết giành lại:

- Không!!! Tao không trả đấy!!! Mày tặng tao rồi là của tao!!!

Tôi lựa đường rồi ôm em chó chui tọt vào nhà vệ sinh trú, chốt cửa lại, mặc cho thằng Bin ngoài cửa gào thét

- Mày ra đây ngay, ra đây nói chuyện rõ ràng. Để tao xem mày trốn trong đấy được bao lâu?!

Tôi ngồi em chó đang rên ư ừ trong tay, khẽ vuốt ve vỗ về nó. Tại thằng mua mày về đấy, nên bây giờ chị em mình phải chui trong nhà vệ sinh muỗi cắn như này. Có mỗi cái tên con chó thôi mà, nó có khi cũng thích em nào trên phố tên Clo mới đặt như thế ấy. Mà tôi nào có thích bạn Nam mồm máy khâu đầu, về nó nói tranh hết phần tôi à? Balam, thằng Bin ngu hơn mày ấy nhỉ? Tự dung suy bụng ta ra bụng người, nghĩ lòng tiểu nhân suy bụng quân tử. Tức quá, tôi gào mồm qua lên hét:

- Tao không ra đấy, xem đứa nào lì hơn đứa nào. Tao đặt tên giống tên thằng Nam đấy, có sao không? Mày cũng đặt tên giống bạn xinh xinh trên phố chứ hơn gì?! Mày đi về phố với bạn ấy đi!!!

Tôi hét lên trong những phút giây tức giận nhất, khiến cho căn phòng dần chìm trong im lặng, cánh cửa không còn vang lên những tiếng đập thình thình, ngoài đó bóng ai cũng khuất dần...

Tôi khẽ mở cửa ra, ngó ngang ngó dọc, đúng thật là không có một ai. Khẽ liếc qua, thấy ba hòm quà đang nằm trên bàn, ngay ngắn, hình như nó chưa từng vất đi, chỉ đơn giản là xếp vào một góc. Tôi khẽ siết chặt em chó trong lòng, bước lại gần và chỉ thấy vòn vẹn vài chữ trong tờ giấy nhớ gắn trên bàn: *"Xin lỗi, nhưngmàyngulắm!"*

"Mày cũng ngukhôngkém!"

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bùng Nổ

Vì nó hơi ngu nên mới không hiểu ý nghĩa cái tên. Thế mà kêu học giỏi lắm, ngu như bò đội nón ấy. Nhưng vẫn ấy nấy lắm, tôi biết là lúc ấy tôi có lỗi, nhưng nó cũng không nhất thiết phải dùng đòn bỏ đi như thế. Thà cứ cãi nhau một trận tanh bành còn hơn như này. Tôi nắm chặt tờ giấy trong tay, không quên bé Balam đi cùng chạy sang nhà Bin. Lúc xuống chân cầu thang, vẫn thấy thùng thức ăn cho chó nằm gọn gàng ở dưới, cửa thì khép hờ. Tôi bắt đầu lao như điên ra khỏi nhà, dép còn mang chiếc nọ chiếc kia. Lúc đấy cũng chỉ biết chạy thôi, chẳng biết đuổi kịp thì sẽ nói gì và làm gì nữa. À chắc là sẽ chửi lại nó chỉ vì dám chê tôi ngu.

Nhưng có lẽ là không kịp nữa rồi, tôi sang thì bà Bin bảo nó vừa đi, bà bảo thằng chó yêu của bà về thăm bà chưa được mấy tiếng đã về, làm bà khóc. Ông thì đổ dành, bảo là nó mang về hai con chó nhưng lại làm mất một con nên đi tìm, lát nữa sẽ quay lại. Tôi nghe mà đến nghẹn ngào, nó về sinh nhật cháu mà nó bỏ đi như chưa từng xuất hiện đấy bà ạ!

Tôi chào ông bà rồi lủn củn bé Balam đi về, chắc nó cũng đói rồi, cứ rên ư ừ, hoặc có thể là sợ. Tôi rắc một ít hạt cho nó rồi bắt đầu leo lên giường mở lap. Vừa mở được cái facebook ra thì ôi thôi, ngay đầu bảng tin là dòng chữ: Vũ Phong đang ở mối quan hệ mới với Clo.

Cờ lo với chẳng Cờ lê, Bin à mày đang lấy tư cách gì để giận tao thế, mày đặt tên con chó giống tên người mày thích, lại còn nghi ngờ tao đặt tên theo thằng khác. Tôi thử click chuột vào nick bạn nữ đăng mền ấy thì thấy thông tin trắng xóa, ngoại trừ ảnh bìa và ảnh đại diện được chụp từ sau lưng ra thì chẳng có gì. Mà sao con bé này xấu tính thế nhỉ, quần áo của nó cứ giống bộ của tôi thế nào ấy, đạo tặc, không thể chấp nhận nổi.

Tôi tính đi nhắn tin cho Bin, chỉ để nhắn đều mấy câu thôi. Thế mà ai ngờ có người lại chặn tin nhắn tôi trước chứ, khỏi phải nói nhìn dòng chữ: "Bạn không thể trả lời tin nhắn của người này" mà tôi tức muốn ăn cả thế giới luôn. Được lắm, chặn tin nhắn đã là gì, Bin ơi nhìn tao đây này, tao chặn luôn cả facebook luôn nhé. Tôi chặn, chặn hết, chặn luôn cả con bé Cờ lê mở lết, nếu không tôi dám cá ngày mai bảng tin chỉ toàn ảnh "tình cùm" của đôi bạn trẻ mới thành.

Khônggggggggg!!! Ghẹ không chấp nhận số phận này, Ghẹ sẽ chặn, chặn hết, chặn chặn chặn.

Tôi click chuột trong sự phấn nộ đến bùng cháy. Tôi với tay lấy luôn gói bím bím trên nóc bàn học, nhai ngấu nghiến như nếu có thằng Bìn ở đây thì nó cũng chịu cảnh tương tự. Nhưng... thực lòng mà nói, cũng hơi áy náy. Lẽ ra mình nên huy động các bạn trên lớp báo cáo sập nick của hai đứa rồi mới chặn chứ nhỉ?! Sai lầm quá!

Những ngày tiếp theo tôi bù đầu vào ôn thi và chăm em Balam, thi thoảng ba mẹ có nhắc đến nó như một thói quen và tôi lại nói trong sự bức tức: "Cái thằng điên ấy mẹ đừng nhắc đến nó nữa!"

Khoảng thời gian này, tôi thấy đến trường là vui nhất, cái lũ ở lớp toàn bọn bản bựa, mỗi lần nghe chúng nó nói chuyện là cười muốn đến lũng ruột:

- Ê cu, bắt tay phát!
- Ui bắt tay cái bạn hiền!
- Hay quá vừa đi tè lỡ đá vào tay.- Ui trùng hợp ghê, tao cũng thế.
- Ô thằng chó, tao già vờ mà mày là thật à?!

Bọn tớ tôi cười ầm lên khi thấy thằng Hoàng và thằng Thắng bắt đầu đuổi nhau chạy quanh lớp. Cứ nhe răng ra cười đi, tối nay hợp phụ huynh phát báng điểm rồi đây. Tôi thì sợ nhất em Lý số phận đang rất bấp bênh, cả em Anh cũng đang có dấu hiệu rời xa tôi. Mặc dù tôi có thể chạy sang văn phòng và nhờ mẹ hỏi điểm nhưng tôi mới về trường mà, cảm giác như thế nó cứ thảo mai thế nào ấy.

Gần đây tôi đã cố gắng rất là nhiều, ý tôi là cố gắng ngoan để lỡ điểm thấp thì được giảm nhẹ tội ấy. Đến mua xích cho Balam tôi cũng phải lẹ mọ rút ống heo ra. Mà chẳng hiểu sao dạo này nó béo kinh khủng, mặt mũi phính ra nên mẹ suốt ngày trêu nó béo như Ghẹ. Cũng là một phần do tôi, ăn uống cái gì cũng đút cho nó ăn, ngủ lại được ngủ cùng chủ, tắm cùng tắm cùng chủ.

Tối hôm ấy tôi đang sảy lông cho Balam với gương mặt thỏa mãn, cách đây vài nốt nhạc mẹ tôi vừa gọi điện về báo điểm phẩy của tôi chỉ cách bạn lớp trường 0,1. Bỗng dưng chiếc điện thoại nòi đồng cối đá lại rung lên liên hồi một lần nữa khiến tôi giật cả mình. Hóa ra là mẹ Mít gọi, tôi nhớ cước phí từ Hàn về Việt cao lắm mà:

- Alo chị à?
- Lên facebook nhanh nhanh nhanhhhh!

Bà ấy hét ầm trên điện thoại làm tôi lại rơi vào trạng thái ngơ ngác một lần nữa. Có chuyện gì mà gấp thế nhỉ, dạo gần đây đúng là tôi bỏ bê facebook đến mức đóng bụi. Vì còn ôn thi cuối kì, lại còn chăm chó làm việc nhà, nhưng thật lòng mà nói, lí do lớn nhất vẫn là online làm gì khi không có ai tám nhảm.

Như mọi ngày, nếu có chuyện gì vui hay buồn thì cho dù bận đến mấy tôi đều cố gắng hoạt động một thời gian. Nhưng từ lúc tôi bùng nổ chặn nick của nó thì... Không thể phủ nhận là ban đầu có chút không quen, tôi thường kéo kéo bản tin một cách nhặt nhều rồi nhanh chóng đóng laptop làm việc khác. Nhưng bận việc nọ việc kia nên cũng dần thích nghi. "*Họckinàymáyphẩy?*"

Bà Mít nhắn tin cho tôi trước nên tôi nhanh chóng trả lời lại:

"*Năm nay em được 8,7"*

"*Kém hơn năm ngoái à -_-"*

"*Kém hơn có 0,1 thôi mà :(("*

"*Thế hết cấp 2 lên Hải Phòng học nhé?"*

Tôi nhìn tin nhắn mà giật cả mình:

"*Chị hà mà, lên đấy làm gì?"*

"*Lên học với Bìn :vvvv"*

Bực mình, đến cả bà chị cũng suốt ngày Bìn Bìn Bìn.

"*Sao em phải lên học với nó -_-"*

"*Giận nhau à?"*

Ừ thì giận, tôi kể đầu đuôi ngọn ngành cho mẹ Mít nghe mà chỉ nhận lại câu nói:

"*Cái bọn này điên hết với nhau rồi! Mà ta nhớ Balam tiếng Hàn là gì mà, tức là..."*

Ôi thôi xong, Ghẹ ngu rồi.

"*Oemtuởngđấylàchónênđặt*"

"- _ àmàmuốnlêntrênxiphố học là phải bắtđầulênởbây giờ đây. Nêntốtnhấtlàcốgắgvào, nếu màđỗthì chị về Việt Namở"

Tôi khề thờ phào nhệ nhỡm khi bà ấy không tra khảo vụ tên con chó nữa. Nhưng thật ra thì lên Hải Phòng học có rất nhiều cái lợi cho tương lai sau này, trong khi điều kiện hậu thuẫn tôi có đủ. Tội gì mà không đi?! Dù tôi biết mức độ giỏi ở quê tôi lên thành phố cũng chỉ là hạng xoàng thôi, nhưng còn hai năm nữa cơ mà. Bắt đầu học từ hè năm nay cũng không muộn.

Và buổi tối hôm ấy, tôi bắt đầu lên google tìm kiếm và có những suy nghĩ nghiêm túc về tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tinh Bạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hè Về Rồi!

Con mưa ầm ầm kéo đến, mây đen phủ kín cả bầu trời, làm bọn tôi đang làm bài trong lớp cũng hiểu kì ngớ ra. Chẳng có gì đặc sắc, ngoài những hạt mưa xối xả, những bong bóng nước tung lên trắng xóa dưới nền xi măng, thì thoảng lại vang lên một tiếng sấm.

Tôi thì không bận tâm, đang cố tìm luận điểm để làm bài văn mà cô mới giao, trong khi chúng bạn đang không màng thế sự mà thành thoi ngắm mưa, tận hưởng những không khí mát lạnh mà cơn mưa đầu mùa mang lại.

Hè đấy, hè về thật rồi! Nhưng năm nay tôi không có hè, tôi còn phải đi học. Nếu như mọi năm, tôi sẽ về quê chơi, theo cái Na cái Ồi đi thả diều, hoặc chí ít thì cũng bám theo anh Cu đi bắt ốc. Nhưng năm nay, tôi lại muốn ở nhà học, sau khi nghe mụ Mít gạ gẫm lên Hải Phòng.

Tối hôm đấy, tôi cũng lang thang hỏi bác google rất nhiều, phân vân một hồi rồi cuộc cũng nuôi mộng vào trường Trần Phú chuyên Văn. Đó là trường nổi tiếng nhất thành phố, nên đề chen chân được vào không phải là điều đơn giản. Và lại, bà Mít bảo học sinh giỏi ở tỉnh lẻ tôi chẳng là cái vẹo gì trên phố cả.

Kể cả tiền học những tháng hè này, cũng là bà Mít gửi về cho tôi đấy. Vì cơ bản mẹ tôi không thích tôi lên thành phố học, mẹ tôi chỉ thích tôi ở đây, nên không đồng ý cho tôi đi học thêm vào những ngày nóng nực tháng sáu này. Mẹ thường bảo, tuổi thơ mới là quan trọng chứ bé tí lo gì tương lai xa xôi. Nhưng tôi biết, tại sao mẹ lại không thích tôi đi học xa nhà. Ba mẹ có hai đứa con gái, một đứa thì tí bên Hàn rồi, còn một đứa thì ở đây. Mai này, đứa lớn về nước, cho đứa bé lên thành phố học thì chẳng phải ba mẹ phải sống một mình? Nghĩ đến, tôi thấy hơi xót xót, chưa già mà đã phải sống xa con. Nhưng tôi không hiểu sao, có một động lực mãnh liệt phượng nào thôi thúc tôi phải lên thành phố học rất lớn. Cứ nghĩ mãi, tôi bắt chợt lo nghĩ về tương lai, và nhớ đến... Bìn.

Cây bút đang ghi dàn ý bài Văn trên tay tôi hơi khựng lại, cũng lâu rồi nó chưa về nhỉ? Cũng hơn hai tháng rồi, sinh nhật nó cũng qua mà tôi không chúc được. Tôi chặn tài khoản của nó rồi mà... Với lại, máy tính tôi cũng hỏng nốt rồi!

Tôi có xin mẹ mua, còn đòi đập lộn ra nữa, nhưng mẹ không đồng ý. Làm tôi khóc lóc om sòm lên, bà Mít phải nịnh khi nào chị lĩnh lương chị mua cho mới chịu nín. Tôi nín không phải vì biết mình sắp có máy mới, mà vì sợ bà Mít làm nhiều sẽ sinh bệnh ra đấy. Bà đi du học, thời gian trên trường đã chiếm rất nhiều thời gian, thì giờ nào để mà đi làm thêm nữa. Nên tôi sợ lắm, cứ sợ mình chưa làm được cái gì mà trở thành gánh nặng cho mọi người ấy, cảm giác nó hơi khó tả.

Khi tôi đang làm đến kết bài thì cô cho nghỉ sớm, hình như Cún nhà cô bị ốm. Tôi khề đưa mắt nhìn bầu trời đang hừng lên chút nắng hồng sau trận mưa xối xả, cây lại xanh trở lại, chim lại hót như bao ngày nắng khác.

Mưa cũng đã tạnh, nắng cũng đã lên, ấy vậy mà lòng tôi tràn ngập giông bão.

Ôi thôi, Ghẹ ngu rồi!

Xe tôi để ngoài sân ướt hết, vì hôm nay đi học muộn nhà xe đã hết chỗ, nhưng điều đáng nói là tôi treo ngựa mũ bảo hiểm! Tôi khóc không ra tiếng, xót thương nhìn em mũ bảo hiểm đang đựng đầy nước thiếu mỗi mấy em cá vàng bơi lội tung tăng. Ôi đau thương chồng chất đau thương.

Lũ bạn nhìn tôi cười sảng sặc như được mùa, đứa khen tôi thông minh, đứa khen trời biết cách mưa, đứa thì vỗ vai tỏ vẻ an ủi. Thôi đành vậy, tôi lau vội yên xe rồi leo lên trong tiếng cười vang cả xóm của bọn bạn.

Đi cả quãng đường với bọn bạn thì chẳng sao, đến lúc tôi một mình một đường, mãi hát theo một lời nhạc không tên thì... Ở đằng xa xa kia, có phải hai chú Pikachu đang cầm côn điện vậy vậy không? Ôi thôi chết rồi, mũ bảo hiểm thì ướt nhẹp, đội lên nắm hết đầu, mà các chú cũng thấy rồi, còn vỗ tay rất kịch liệt nữa kia.

Xong rồi, ngày tàn đã đến, đúng là tiến thoái lưỡng nan, tôi đành lò dò đi đến "chốt" mới lập của các chú. Bao nhiêu ngày tôi đi qua đây mà có thấy chú áo vàng nào đâu nhỉ?!

- Đi đâu mà không đội mũ thế cháu, xinh gái thế đội mũ sợ hồng tóc à?

Tôi vừa gạt chân chống xuống thì các chú đã cầm quyền biên lai đi ra "niềm nở" đón tiếp. Hai chú đi vòng quanh xe tôi, vừa đi vừa tính tiền như đang ngắm nghía chọn mua một con bò ngoài chợ vậy.

- Không đội mũ, phạt hai trăm nghìn đồng! Không biên số xe, phạt bốn trăm nghìn đồng!

Ôi thôi, đợt làm biên số xe vừa rồi tôi đi về quê ăn giỗ, định hôm nào khăn gói lên thành phố làm mà chưa kịp đã bị sò gáy rồi.

Nộp phạt thì tôi có thể rút của em lộn, nhưng tôi sợ nhất là gửi biên bản về trường, là tôi sẽ bị kỉ luật, nhẹ nhất là cảnh cáo trước trường. Dơ lắm! Thấy các chú còn chưa thảo biên, tôi đành vận hết công suất cái miệng của mình để mong được hưởng sự khoan hồng.

- Ôi các chú ơi, cháu mới vi phạm lần đầu. Mũ cháu có mang theo, nhưng trời mưa ướt hết mũ của cháu, đội lên thì nắm hết đầu nên cháu mới làm liều. Các chú tha cho cháu lần này, các chú đừng ghi biên lai, còn nộp phạt thì cháu chịu hết.

Hai chú đang cười sằng sặc nhìn tôi, cười đến cái côn điện được đeo ở hông cũng lắc mạnh theo nhịp. Bỗng dưng tôi nghe thấy tiếng nói bên vệ đường:

- Bố ơi, đưa con chìa khóa nhà với. Bố đi cầm luôn theo làm con không vào nhà được. Tôi đưa mắt về phía có giọng nói quen thuộc phát ra, ôi thôi, thằng Nam, thằng Nam ngồi bên cạnh tôi. Có đào lỗ chui xuống cũng không hết nhục.

- O, Vân Anh à, sao bà ở đây?

Cũng đành thôi, tôi đưa khuôn mặt méo xệch ra nhìn nó than vãn:

- Không đội mũ nên tôi bị bắt, lại chưa đăng kí biển số nữa huhu.

Chú bụng phê tiến về phía Nam, rút trong chùm khóa treo biết bao nhiêu loại ra, vừa tìm vừa hỏi:

- Bạn con à Nam?

- Vâng, bạn bí thư cùng bạn nào cá vàng đấy bố.

Tự dưng chú nghe xong cười lớn:

- Cán bộ lớp thì càng xử mạnh!

Bùm!!!

Nghe qua như sét đánh ngang tai!

Âm thanh sao to và vang hơn cả tiếng đợt mưa vừa rồi nữa!

Nam ơi, sủng đây, bắn tóe đi! Đã không giúp gì thì thôi lại thêm dầu vào lửa!

Nó như thấu hiểu tâm trạng tôi qua khuôn mặt buồn như đưa đám, nó đành nói đỡ tôi mấy câu. Đúng là con trai cán bộ có khác, vừa đẹp trai lại vừa khéo miệng. Sau một hồi năn nỉ tôi cũng an toàn đi ra khỏi chốt không quên cảm ơn các chú mỗi cả miệng.

Nam ơi, cậu là soái ca của đời tở, cậu là nam thần cần được bảo tồn. Sau khi rồi rít tạ ơn trước thánh Nam, vừa hứa sẽ khao nó một châu ốc luộc, tôi bất chấp đội mũ ướt lên đầu và tạm biệt cậu ấy về nhà.

Tuy không xa mà tôi cứ nơm nớp lo sợ, bị tuyết còi lần nữa thì bất lực luôn, không còn ai xin nữa. Về đến nhà mà thở phào nhẹ nhõm, bỗng dưng, thôi thấy đôi dép nam trước cửa nhà. Lạ nhỉ, hay là anh Hùng con bác Lâm về chơi?

Tôi bước vào cửa, vừa chào mẹ thật to vừa kể chuyện "lì kì" mới xảy ra:

- Mẹ ơi, con về rồi! Vừa nãy suýt nữa thì con bị bắt xe!

- Rồi có soái ca hào phóng chuộc xe ra giúp con chứ gì?

Tôi đang cúi loay hoay tháo giày thì bị giật mình bởi giọng nói trầm ấm.

Lâu lắm rồi, không nghe giọng cậu!

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đổi Tên Đi...

Thoảng một chút giật mình, tôi khẽ ngược lên nhìn người vừa cạnh khoe tôi. Hai tháng mà cao góm thật, hoặc có thể là tôi đang ngồi tháo giày nên cảm thấy thế. Hai tay "cậu bạn" ấy đang bế hai em chó nhìn tôi vẩy đuôi títt mù. Tôi chống hai tay vào đầu gối rồi lấy đà đứng lên, cổ ra vẻ mình đang rất bình tĩnh:

- Chứ sao? Tự dưng có bạn đẹp trai cứu giúp khỏi mất mấy trăm lại chẳng tốt quá!

Tôi cố phớt lờ nó rồi đi nhanh lên tầng, mặc dù tim đang nhảy hip hop trong lồng ngực. Tưởng nó sẽ giận tôi lâu lâu nữa đấy, hóa ra cũng biết đường mở lời trước. Bin thả hai em chó xuống cho chúng mặc sức vui đùa rồi đi theo, tôi có thể cảm nhận rõ tiếng dép chuyển động nhanh trên nền đá hoa.

Nó theo tôi lên đến tận phòng, lúc tôi định đóng cửa thì thấy mặt Bin lù lù ở đấy kiểu thách thức: tao đồ mày dám đóng ấy! Ghẹ mà phải sợ à, tôi dứt khoát sập cửa thì mặt nó bắt đầu tối sầm xuống làm tôi thấy... hơi rén!

Ừ, mở thì mở. Tôi để nó tự do đi lại trong phòng, ngó hết cái này đến cái khác như kiểu đi thăm một di tích lịch sử lâu chưa đến vậy.

- Sao mày chặn tài khoản của tao?

Tôi đang loay hoay sắp sách vở lên trên giá thì tự dưng nghe tiếng nó hỏi. Tự dưng, thấy hơi bối rối, nó đừng có nói như thế chứ, người ta không biết lại tưởng tôi chấp vật.

- Hồi thế có thấy ngưng mồm không? Thế tại sao mày lại chặn tin nhắn tao trước?

Căn phòng toàn màu xanh của Doraemon của tôi bỗng chốc chìm vào im lặng. Chỉ nghe thấy tiếng chuông gió tôi treo trước ban công kêu lên leng keng, tiếng lạch cạch của con lật đật Bin đang khẽ đưa tay nghịch ngợm. Và cả tiếng lồng ngực tôi, đang tức tức như voi đi một nhịp đập.

- Tao thấy mày vô lý lắm Bin ạ! Tự dưng lại bắt bẻ chuyện đặt tên cho con chó. Tao thích đặt như nào kệ tao, đâu có như mày, đặt tên là người yêu. Con này ế bao nhiêu năm nào có cầm tay ai bao giờ đâu mà có người yêu để mà đặt. Tự dưng đừng đừng bỏ đi. Mà còn hồn nhiên chặn tin nhắn và công khai hẹn hò. Tao chẳng biết tao sai ở đâu cả, và tự dưng tao thấy, tao chẳng có gì để nói với mày luôn!

- Ở thế tên con chó của mày?

- Balam! Làm sao?

Tôi gắt gỏng đáp lại, nó cứ khiến tôi phải tức tăng xông mà chết ấy!

- Chứ không phải BaNam à? Nờ ấy, nờ thấp ấy?!

- Không! Điên à, liên quan gì?

Lờ cao nờ thấp ảnh hưởng gì? Bin đi lâu bị lú à! Bỗng nhiên tôi thấy nó cười thật tươi, dưới ánh nắng còn vương chút tươi mới của trận mưa xối xả ban nãy. Lại mất một chút bản thân, trong vòng giây lát, tôi lạc vào nụ cười ấy, ánh mắt ấy. Cho đến khi mẹ tôi cất tiếng gọi khiến tôi giật mình.

- Hai đứa chúng mày có xuống ăn cơm không?! Múa hươu múa vượn gì trên đấy mà lâu thế?

Bin đưa tay để con lật đật vào chỗ cũ, vừa cười vừa nói:

- Không liên quan thật, nhưng tao xin lỗi, và bỏ chặn đi nhé!

Ồ. Nó xin lỗi kia, để tôi xem, mười hai năm chơi với tôi đây là lần thứ hai nó xin lỗi tôi. Lần đầu tiên là do nó cướp kẹo mút của tôi làm tôi khóc lóc ỉnh ỏi. Và lần này, tôi không cần ăn vạ, chẳng cần phải tốn một giọt nước mắt mà nó vẫn tự nguyện. Bảo sao, hôm nay trời mưa to thật to rồi bỗng chốc lại nắng thật nắng.

Tôi cùng Bin nhanh chóng đi xuống dưới nhà, hôm nay nó ăn cơm ở đây nên mẹ làm nhiều đồ ăn ngon lắm, lại toàn món tôi thích. Cá vược nấu riêu chua, chả cá nóc, mực xào, nham con giá đỗ, bẻ bẻ xào me. Toàn món hải sản, tôi nhìn thôi đã ứa nước bọt. Chẳng biết có phải sinh ra ở nơi đầu sông ngọn gió nên quen với từng con tôm con cá hay không mà mẹ tôi chế biến món ăn từ biển rất ngon. Đỉnh của đỉnh mà bà Mít vẫn phải xách dép chạy dài. Tôi nhanh chóng ngồi vào bàn ăn rồi chuẩn bị tận hưởng những điều tuyệt vời, tự dưng thêm cái vị ngọt ngọt của bát riêu chua kia, thêm nghe cái tiếng ròn sừn sựt khi cắn vào con giá đỗ, thêm cả vị chua chua thấm thấu trong từng con bẻ bẻ. Tôi mời ba mẹ thật to rồi đưa tay gấp em chả cá thì bỗng dưng mẹ xoay món đấy thật nhanh về phía Bin:

- Bin ăn đi cháu, lên trên phố không có hải sản cho ăn đâu. Cá nóc nghe nguy hiểm đấy nhanh bác làm sạch rồi, đảm bảo an toàn.

Tôi liếc lên nhìn mặt thằng Bin, nó đang cầm đôi đũa trên tay nhìn tôi cười ái ngại. Mẹ thật độc ác, nó về là bắt đầu quên tôi. Huhu Ghệ thấy mình bắt đầu giống con nuôi như ngày xưa mẹ Mít trâu rồi. Tôi nén sự phẫn nộ đưa tay gấp miếng bẻ bẻ thì mẹ lại xoay cái bàn một lần nữa.

- Nếu cháu sợ thì ăn thử cái này đi, bác phải đi chợ từ sáng sớm mới mua được đấy. Ăn đi cho bác vui!

Ồ, thế là thế nào? Mẹ dạo này rất thành kiến với tôi lắm nhé. Tôi nhớ là dạo này cho Balam ăn uống rất đầy đủ mà, cũng không rút tiền đứt lọn mua linh tinh, học hành rất chăm chỉ mà.

- Cô cứ để cháu tự nhiên ạ!

Bin cất tiếng rồi xoay đồ ăn về chỗ tôi. Muộn rồi, Ghệ dỗi rồi. Tôi với tay lấy cốc nước dâu uống cho bớt tức. Ba tôi lúc này mới lên tiếng:

- Bà cứ trêu con, để cho nó ăn. Cứ xoay qua xoay lại chóng cả mặt.

- Úi dòi, mẹ cho còn ra rìa rồi. Tự dung có đĩa đầu đầu đầu đầu về rồi nấu toàn món ngon cho ăn. Trong khi suốt ngày bắt con ăn rau.

Tôi như vớ được phao xô ra một tràng, nhưng mẹ tôi cũng chẳng kém.

- Ô con bé này, tao chiều con rề tao thì làm sao? Thằng này sau này không là con tao thì con bà nào? Mà mày không ăn nhiều rau vào, suốt ngày bị táo bón bắt tao mua thuốc đi. Mệt!

- Mẹ.....

Mẹ buồn cười thật ấy, tự dung nhận con rề con dề bừa, lại còn... lòi cái việc đáng xấu hổ của tôi ra nữa chứ. Làm ba với thằng Bin cười sặc sụa. Huhu, còn lố nào cho Ghệ chui xuống. Balam ơi, Clo ơi, cho tao xuống chơi với chúng mày. Ở đây ba mẹ, bạn thân bắt nạt tao.

- Thôi, không trêu con nữa, ăn đi bà, ăn đi hai đứa!

Cuối cùng tôi cũng được chạm tay vào em bẻ bẻ, ăn đến căng cả bụng, no đến mức không ăn nổi hoa quả nữa. Đứng rửa bát cũng khó khăn, tôi đang vừa dọn rửa vừa than vãn. Huhu ăn xong đứng nhiều đau lưng quá. Tự dung thằng Bin đứng ở cửa bếp nói vọng vào làm tôi giật mình tí vỡ bát.

- Nay, thùng đồ tao để trên phòng ấy, tí lên mà sắp xếp nhé.

- Đồ gì thế?

- Lên thì biết!

Cái thằng này cứ ăn nói lấp lửng, làm tôi tò mò chết đi được. Làm tôi cố gắng rửa bát nhanh, quên cả đồ rác.

Ủ uôi, nhiều đồ kinh khủng. Có đồ ăn cho Ghệ này, đồ ăn cho chó này, có truyện mới xuất bản này, có cả quần áo nữa này. Tôi thấy có mua đến hai bộ quần áo cho chó, mà một nam một nữ cơ. Liên bảo:

- Ô, mày mua kiểu gì đấy. Chó của tao là em gái mà!

- Mua đồ đôi cho chúng nó mặc ấy mà, con Balam cái váy, con Clo cái áo.

Tôi khẽ đưa mắt nhìn hai em chó đang nô đùa với nhau bỗng chốc lại bần thần. Tự dung, em chó của tôi lại phải mặc đồ đôi với chó của nó trong khi nó mang tên giống người yêu thằng Bin. Cứ nghĩ đến mà chạnh lòng kinh, mà cũng chẳng hiểu nghĩ gì mà tôi lại nói:

- Hay, mày đổi tên cho con chó của mày đi!

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Ghệ Được Tặng Hoa

Có mỗi câu như thế nó tự dung nó bảo tôi hâm rồi lại dỗi. Ô buồn cười, Ghệ đã làm gì sai? Ghệ chỉ bằng quơ gợi ý thôi mà, được thì đổi, không được thì thôi. Làm gì mà phải dưng dưng bẻ chó về như thế. Tự dung thấy từ lúc nó lên thành phố học rất hay gần gũi, chẳng hiểu học tính bánh bèo từ ai.

Tôi với tay lấy quyển sách văn tham khảo nó mới mua cho. Quyển này chất lượng lắm, đọc hay mà thấm. Lại có bài văn cô giáo giao tôi đang làm dở nữa này, chắc chắn nó sẽ giúp Ghệ thông thái một chút haha.

Mới ngày nào buổi chiều theo ba đi tắm biển mà thoát cái đã vào trong năm học. Lớp tám đối với tôi có một thứ rất đáng sợ, đó chính là môn Hóa. Nó

khó một cách vĩ đại, và rồi nào đến mức tôi nhìn thấy nó chỉ muốn xé vỡ. Làm cô Hằng phụ trách môn này thi thoảng lại mách mẹ tôi hôm nay tôi chưa thuộc bảng nguyên tố, hôm nọ tôi chưa học thuộc tính chất của axit. Thật ra không phải tôi lười không học bài, mà là học mãi không thuộc. Với lại, axit có chất đại diện là Cl_o, tôi không muốn nhồi nhét nó vào bộ não thanh cao của tôi.

Đây, nhắc mới nhớ, mang tiếng có thằng bạn thân học chuyên Hóa, mà lúc mình đang rơi vào trạng thái mộng lung như một trò đùa thì nó cũng lạc trôi đâu mất. Nó đi cũng gần bốn tháng rồi, từ ngày tôi bảo nó đổi tên cho con chó. Mà cũng buồn cười nhỉ, trăm ngàn con đáng yêu, như con mèo, con thỏ, con chuột không mua về mà đặt tên người yêu cho nó thơm tho, lại mua con chó. Thế khác gì bảo người yêu Bin là chó.

Nhưng tình trạng học Hóa của tôi cũng dần được cải thiện khi có một bạn xinh xinh ở lớp giúp đỡ. Đây là cô bạn tôi mới quen được mấy tháng ở lớp mới, có thể nói đây là cô bạn tôi chơi thân nhất ở đây. Linh Dương xinh lắm, xinh kiểu mỏng manh dễ vỡ, mắt lúc nào cũng ướt ướt mà còn hiền, khiến người khác cứ muốn bảo vệ ấy. Tôi ấn tượng với cô gái này từ lúc cả lớp trốn học thể dục kéo nhau ra biển chơi. Mà muốn ra được đến đấy phải đi qua cây cầu khi, nhìn cheo leo chói với nguy hiểm lắm. Thế mà bọn bạn đi băng băng, qua hết bên kia rồi tôi cứ chân chừ mãi không dám bước lên. Ghẹ cũng biết sợ mà, đang đi mà té lộn cổ xuống đấy, tuy toàn bùn và bụi cây thôi nhưng không chết cũng ngấp ngoái.

Tôi cứ bước lên, nhìn dưới chân mình chói với rồi lại bùn rùn quay lại. Đến lúc chúng nó í ới gọi ầm từ bên kia rồi mà tôi không có gắng để mà bước qua được thì bắt đầu hét lên đòi về:- Chúng mày đi chơi đi, tao đi về đây. Sợ lắm huhu!

Vừa nói dứt câu thì tôi thấy bóng cô gái đang cẩn thận nhưng rất nhanh chóng bước qua cầu rồi chạy đến chỗ tôi. Ra là Linh Dương, một cô bạn ngoài hát hay và học giỏi Hóa thì sống khá trầm, ít khi tham gia mấy trò quậy phá như đi gặt trộm táo bị sâu róm đốt cho đỏ người như bọn tôi.

Nhìn Dương xinh lắm, tôi mà là con trai tôi sẽ tán cho đến khi nào đổ thì thôi. Đang mãi ngắm gái xinh tiềm năng thì bạn ấy gọi:

- Vân Anh cứ đi đi. Mình đi đằng sau rồi, không phải sợ.

Có gái xinh dắt đường có khác, Ghẹ hơi sợ một tí nhưng vẫn đi qua được cái cầu khi gió ấy. Thi thoảng đằng sau lại nghe thấy tiếng: “đừng nhìn xuống”, “đi thẳng” rồi cả 500 chị em đang đứng reo hò cổ vũ ở đầu bên kia.

Vừa thờ phào khi qua được cây cầu thì đã nghe thấy tiếng lớp trưởng trách móc:

- Không biết đám con trai lớp mình đi đâu mà đích thân lớp phó học tập phải sang tận nơi dắt bí thư qua.

- Chúng nó ra biển từ sớm rồi, vừa đặt chân xuống đất đã lao ra biển, hùng dũng như một vị thần!

Cả đám vừa vạch bụi cây để lấy lối đi, vừa lăm bằm mắng bọn con trai xấu tính. Đường ra biển hơi khó đi, chỉ là một mô đất nhỏ nhô lên, lại bị che bởi cây cối khá nhiều, thi thoảng có mấy cái rãnh nhỏ phải bay lên như siêu nhân ấy. Vừa đặt chân đến biển thì cả đám bọn tôi bị mưa bom xối xuống. Ban đầu tôi không thể định thần là cái gì, chỉ biết góp giọng cùng mấy đứa con gái la hét toán loạn cả một vùng bìa rừng, kèm theo đó là tiếng cười hả hê của bọn con trai.

Bọn tôi chạy toán loạn cả lên, đứa thì leo hẳn lên cầu, đứa thì chạy quanh khắp rừng, riêng tôi chạy thẳng xuống biển lội nước bì bõm chỉ để thoát thân. Mãi sau mới định thần là chúng nó ném bóng nước, chẳng hiểu chuẩn bị từ bao giờ mà đứa nào đứa đấy một xô nhỏ cầm tay. Lúc này Ghẹ mới thấy hối hận, vì chẳng hiểu mắt nhắm mắt mở thế nào lại cứ dậm đầu ra biển. Đến lúc về, đứa nào cũng thông dây treo giày lên vai và đi hát hò khắp làng.

Chắc cả đời này, tôi sẽ chẳng bao giờ quên những gương mặt bị đập bóng nước đến bết cả tóc, bị ném xuống biển đến ướt cả quần áo, đi chân đất trên đường làng sỏi đá đến sưng cả chân mà vẫn cười tươi rói như vậy.

Ấy thế mà bọn này buồn cười lắm, đến lúc nhặt người đi diễn văn nghệ trên thành phố thì đứa nào đứa đấy kêu trời lên. Thật ra thì ban đầu khi thi ở huyện, tôi chỉ nghĩ đơn giản là chắc không đến lượt mình đại diện cho bảy trường đi thi thành phố đâu, nên hứa với chúng nó là chỉ diễn một lần thôi. Ai ngờ lại thành công hơn mức dự tính, nên tiểu phẩm của bọn tôi được vào vòng trong một cách trót lọt.

- Vân Anh ơi, mày cho tao ra khỏi đội đi, tạo hình tao kinh lắm mà cho tao đi thi thành phố sao thả thính được trai!

Cái Lan cứ ngồi năn nỉ tôi trong khi tôi cũng đang rối loạn hết cả lên. Ghẹ có khi muốn rút nhất đội đấy mà còn chẳng được.

- Mày hâm à, mày vai phú ông, rút sao được mà rút. Tao đây này, vai mẹ Đốp đây này, mụn ruồi ở mép này không sợ thì thôi.

- Nhưng mà bọn tao chỉ diễn ở sân khấu “ao làng” thôi, lên thành phố không khác gì tự vả vào mặt nhau.

Nghe cái Lan nói câu đấy cả đám bắt đầu nhao lên đòi nghỉ, tôi đành phải kéo sang văn phòng để cô đã thông tư tưởng. Thật ra cũng là để cho tôi được nghe mắng chung với, chứ tôi cũng đang muốn rút lắm đây...

Rồi thì ngày đấy cũng đến, bọn tôi đến thi ở trường Trần Nguyên Hãn, một trường trung học phổ thông có tiếng tăm ở đây, và toàn trai xinh gái đẹp lượn khắp trường. Bọn cái Lan thì đu hết ở cửa sổ chỉ trò bạn này xinh bạn kia trang điểm đậm, bạn khác bánh bèo. Có mỗi Linh Dương là đang phụ cô giáo trang điểm cho tôi. Chẳng hiểu sao tôi lại nhận cái nhân vật có tạo hình vừa xấu lại vừa kì công như thế. Đến khi soi gương không nhận ra bản thân luôn, lại không được đeo kính, chỉ mong lên sân khấu không bị dìm phải vậy bạn nào mà ngã trên sân khấu.

Tôi đang nhắm mắt nhắm mũi để cô giáo kẻ cho bộ lông mày thật chuẩn sâu róm thì nghe thấy tiếng ồ lên của bọn con gái. Chắc là thấy anh nào đẹp trai rồi. Tự dưng cái Dương khề đập đập vai tôi:

- Vân Anh, hình như có ai tìm mày kia!

Tôi giật mình nheo mắt ra nhìn, không đeo kính nên chẳng thấy gì cả, mờ mờ ảo ảo, tôi đành xua tay:

- Tao chẳng quen ai trên này cả, chắc nhầm rồi, không phải đâu!

Thật ra, nếu tìm Vân Anh chắc chắn phải là lúc xinh đẹp, chứ lúc xấu hũy xấu hoại như này không ai tìm đâu haha.

Ấy thế mà linh, lúc tôi đang cầm cái keng để hô “chiềng làng chiềng chạ” thì tí vấp phải váy Linh Dương đang thủ vai Thị Mầu, tí nữa thì ngã lăn lông lốc trên sân khấu. Còn cả cái Lan quên lời thoại nữa chứ, chắc thấy anh nào đẹp trai, lại đang đứng ở sân khấu lớn như này. Thật ra tôi không thấy ngại, vì một phần tôi bị cận, với lại mụ Mít bảo lên sân khấu cứ coi mấy đũa đẩy như củ khoai củ sắn là được.

Cho đến khi vở kịch hết thì bọn tôi mới thở phào nhẹ nhõm, có vẻ cũng thành công vì thấy mấy bạn ở dưới vỗ tay to lắm. Hóa ra là có một bạn nam đang cầm bó hoa to đứng đợi ở hững đưng lên sân khấu. Ai thế nhỉ, kết em nào trong đội văn nghệ tôi à? Bước chân bạn nam ấy càng đến gần, đến gần, đến gần, và dừng lại ở gần chỗ tôi.

Ồi, thằng Bin đây mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cuộc Sống Bổng Chốc Bình Yên Hơn

Nó chỉ khẽ đưa hoa cho tôi, rồi cười thật nhẹ. Ngay khoảnh khắc ấy, tôi nghe thấy tiếng trăm ngàn “củ khoai củ sắn” ở dưới sân khấu đang ò lên. Khỏi phải nói, mặt tôi đỏ ửng như cà chua được vùi, nóng đến mức muốn bung hết lớp hóa trang. Mấy đũa trong đội văn nghệ còn ngạc nhiên nữa là. Hoa trao đến tay, tôi thấy bóng Bin đi về phía phải sân khấu liền kéo cả đội đi về phía bên trái vào cánh gà.

- Ủ uôi, Vân Anh sướng nhé!

Vừa bước chân vào phòng thay đồ cả lũ đã ò lên:

- Thật đấy, hoa hồng đẹp ghê!

- Lên tít trên đây, trang điểm rõ kĩ rồi mà vẫn có người bị say nắng.

Tôi ngại quá, chẳng biết nói sao cho vừa đành chối đây đẩy:

- Không phải đâu, thằng hàng xóm cũ gần nhà tao ấy.

Cái Linh Dương đang gấp đồng quần áo thuê để lát mang đi trả cũng vào hùa:

- Tôi chẳng biết bạn cũ hay bạn mới, nhưng mà bà Vân Anh coi như bị đóng dấu có người yêu, sau này khỏi đường thả thính trai lạ!

Nghe con quý ấy nói thế làm cả nhóm ò lên cười và tán thưởng như đúng rồi. Bọn không có trái tim, quân phản bạn. Tôi thì đang vừa sợ vừa rối mà chúng nó lại nhơn nhơ thế à. Tôi khẽ đưa tay bóc cái mi giả ra rồi ngồi vãn vãn, sao Bin lại làm thế nhỉ?

- Bạn tặng hoa là bạn đẹp trai nãy đi tận vào đây tìm Vân Anh đấy. Mà nhắc cái hiện hồn ngay kia!

Tôi ngược mắt lên, thấy Bin đang đứng trước cửa phòng vẫy tay rất kịch liệt. Nó không thấy ngại à, đã tặng hoa trước mặt bao nhiêu người mà còn đi tận vào đây, kéo theo là một lũ hiếu kì.

- Thôi ra đi, Vân Anh!

- Người ta đã đến tận đây tìm rồi!

Chúng nó hét đưa nọ đến đưa kia đẩy tôi ra ngoài. Tôi khẽ hất tay ý bảo “đừng manh động, để tao tự ra”. Nhưng có lẽ nó mang ý “để tao lấy bình tĩnh đã” nhiều hơn. Cuối cùng tôi vẫn ra gặp và thằng Bin vội vàng kéo tôi đi, vòng vèo qua mấy ngách thì ra đến một khoảng đất khá trống, chắc là khuôn viên sau trường:

- Mày lên lâu chưa?

- Hôm qua.

Tôi vừa trả lời vừa đưa mắt dò xét những người đang thập thò sau bờ tường, thấy tôi liếc thì bắt đầu ái ngại thụt đầu vào.

- Tao gọi điện xin phép mẹ mày rồi, ở lại đây chơi đi!

Tôi giật mình nhìn nó, ơ cái thằng này liều thật, dám gọi điện cho nhị vị phụ huynh:

- Gì? Mày hâm à, tao không ở đâu. Tao về còn đi học!

Tôi nghe thấy tiếng ồ lên từ phía sau bức tường đấy, bạn thằng Bin toàn đùa kì lạ.

- Đây đây bọn kia, không phải tao tò tính bị từ chối đâu đấy!

Bạn nó vô duyên thật ấy, người ta đang nói chuyện cứ núp lùm hóng hót, tôi khẽ giật giật vạt áo Bin nói khẽ:

- Mày ơi, đi chỗ khác nói chuyện đi, bạn mày tính kì...

- Tao không biết, nhưng mai ở công viên có mở hội sách đấy! Tôi biết mà, thấy fanpage của Tiki đăng lên từ mấy hôm trước rồi, lại toàn truyện hay thôi. Thấy bảo ai nhanh tay sẽ mua được quyển Em là nhà có bản thư tay của tác giả. Tôi cũng ham lắm chứ, nhưng mà...

Đang đắn đo xem ở hay về thì thằng Bin nó định rào bước đi, làm tôi giật mình gọi với lại:

- Ê ê, đi đâu đấy?.

- Tao biết là mang sách ra mày sẽ ở lại mà!

Tôi thấy mặt nó hơn hờ thấy rõ tự dưng tôi lại hơi áy náy khi nói ra câu này, nhưng:

- Mày đi đâu thi đi, nhưng dốt tao ra được không? Đường lát lẻo quá tao không nhớ...

Thế là nó dắt tôi ra thật, nhưng mặt cau có khó chịu, làm tôi cứ cảm giác mình là người có lỗi ấy. Nó trả tôi về đúng cửa phòng thay đồ rồi bỏ đi, bọn bạn thấy tôi về thì nhao lên hỏi:

- Thế nào rồi Vân Anh?

Tôi đưa mắt nhìn con Lan khó hiểu:

- Thế nào là thế nào?

- Thì, tình hình có gì khởi sắc không, nắm tay chưa, chíp mò chưa?

Ơ con này điên rồi, bạn bè lâu năm gặp lại mà làm như...

- Mày hâm à, yêu đương vớ vẩn gì! Bọn tao là bạn, là bạn, bạn từ bé tí nhé! Nó chỉ rủ tao ở lại chơi thôi.

Nó bừa bộn làm như tôi nói dối điều gì không bằng, vừa phẩy phẩy cái tay:

- Lạ bà, có điên, có mù mới không thấy tình ý từ cái thằng “bạn” của bà. Nó thích bà đấy bà ơi, nó đẹp thế không nhanh là mất nhé, không nhanh tao hót đây. Ở lại chơi đi, dù sao mai cũng là chủ nhật.

Không nói thì thôi, cứ nói làm thấy hơi bối rối, liệu... có thật là như thế không.

- Nhưng mà... nó có người yêu rồi!

- Ai bảo, ai bảo nó có người yêu. Nó có người yêu mà dám tặng hoa cho gái trước mặt bao nhiêu người à. Người yêu nó lại không cào nát mặt.

Cũng đúng, yêu vào thì đùa nào chẳng ghen, không ít thì nhiều. Ba tôi mua quà cho tôi mà không mua cho mẹ là mẹ dối ngay. Nhưng mà biết đâu đấy... Chính mồm nó bảo mà.

- Nên là mày ở lại đi, team hóng hót sẽ đợi tin vui từ mày. Biết đâu Vân Anh thoát kiếp ế haha.

Nghe con Lan nói mà cả lũ hòa vào, tôi cũng thích ở lại, cũng thích đi hội sách, cũng thích được ăn đồ ăn mà chỉ trên thành phố mới có. Lâu lắm rồi tôi có đi chơi đâu đâu...

Nhưng mà khó nghĩ quá, tôi lững thững xách túi quần áo to đùng đi ra cổng trường, tính về nhà luôn. Thế mà gặp thằng Bin đứng ở gốc cây, hất hàm nhìn tôi. Làm tôi ái ngại hết nhìn bọn bạn, lại nhìn Bin. Cái Lan thấy thế liền huych tay mấy đùa, nói to:

- À, Vân Anh ở lại Hải Phòng thì đi trả quần áo luôn nhé. Bọn mình về nhà luôn. Đi nhanh lên nhé không để lâu tăng tiền thuê đấy.

Nó đẩy tôi về phía Bin rồi kéo cả bọn đi về phía quán nước gần đây. Thôi thì tiến thoái lưỡng nan, dù sao thì tôi cũng thích ở lại nên tiến lại gần chỗ thằng Bin. Nó vừa cười vừa bảo:

- Đội mũ đi rồi tao lai đi trả quần áo.

Tôi rầm rập làm theo, chỉ nói địa chỉ rồi yên vị ở yên sau. Trời nắng thật ấy, mấy tán cây ven đường chẳng đủ bảo hòa hết khói bụi, ai nấy cũng bịt kín từ trên xuống dưới, và tôi cũng thế. Riêng mình thằng Bin là mặc mỗi áo đồng phục nhà trường, đến khẩu trang cũng chẳng dùng. Thế mà da vẫn trắng nhí, chẳng bù cho mình. Ra nắng một tí như vừa đi chơi ở Châu Phi về.

Ngắm phố phường được một tí thì tôi bắt đầu thấy buồn ngủ kinh khủng khiếp. Hôm qua, vì đã đi thi thi cho trót nên bọn tôi có chinh lại một chút lời thoại cho đặc sắc nên thức đến tận ba giờ sáng để học. Sáng nay mấy con nhà giòi năm giờ đã phải dậy để đi chuyển dù trường học rất gần khách sạn nên mắt tôi cứ díp hết lại.

Những hàng cây bỗng mờ dần, nắng cũng bớt chói chang, con người bỗng chậm lại, và tiếng còi xe cũng thôi vội vã. Tôi khẽ nhắm mắt, và tựa vào vai Bin ngủ lúc nào không hay...

Cuộc sống, bỗng chốc bình yên hơn.

Về bị bệnh nên ở nhà viết chap, trong lúc ốm đau bối rối có gì xin độc giả lượng thứ hê hê.

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Một Nửa Cái Giường

“BÍPPPPPPP”

Đầu tôi khẽ gật mạnh một cái làm tôi giật mình ngo ngắc nhìn quanh, vẫn là những cái xe, những bà những bác bịt kín như Ninja, và vẫn cái nắng chang chang với con đường tấp nập ấy.

Ồ, thế vẫn chưa về nhà à?! Nhà thằng Bin xa trường thế, trời thì nắng như đốt da đốt thịt. Tôi tính đưa tay vén vài cọng tóc đang lòa xòa trước mặt thì thoáng giật mình khi thấy tay mình vương vương, cúi xuống nhìn đã thấy mình đã vòng tay ôm eo thằng Bin từ bao giờ.

Dưới cái chói chang ấy, mặt tôi hơi phớt một chút hồng, là tôi ngại! Chẳng hiểu sao mình lại vòng tay qua ôm nó từ lúc nào, liền lén lén rút tay về.

- Dậy rồi à?!

Tôi giật mình khi nghe thằng Bin hỏi, và lúng túng trả lời:

- Ừ.

- Lần sau làm gì thì làm, đừng ngủ trên xe như thế nguy hiểm lắm!

Biết mà biết mà, nếu chẳng may ngã xuống là không biết vật thể lạ nào sẽ đâm vào mình. Thế nên tôi mới thức dậy trong trạng thái ôm chặt cứng người đang lái này.

- Ừ, tao biết rồi. Mà lâu đến nhà mày thế?

- Sắp rồi, đi qua siêu thị Metro là đến!

Tôi khẽ gật gật đầu, nhà gì mà xa oi là xa, tôi ngủ một giấc rồi mà chưa đến nơi. Chắc thằng Bin học trái tuyến. Nhớ ngày xưa có vào nhà nó mấy lần rồi nhưng đi ô tô nên chẳng nhớ gì cả. Bây giờ ngồi xe điện mới thấy quanh cảnh vào nhà nó nhìn tươi mới hơn ngoài kia hẳn. Nó ít xe tải, xe container đi lại hơn, nên cũng ít khói bụi hơn. Đến khi vào đến sân nhà nó thì tôi thấy rõ một vài sự thay đổi, khá khác với ngày xưa.

Vườn được trồng thêm khá nhiều cây ăn quả, có cả xoài, cả vải, cả nhãn, dưới gốc cây là mấy luống rau sạch. Nhà trên phố mà vẫn trồng được mấy loại này là cực hiếm. Phòng của Bin cũng thay đổi nhiều, không còn Doraemon cute phở mai que nữa, mà nó chuyển sang... Transformer. Tôi vào phòng nó mà cười đau bụng, vừa trẻ con vừa ngẫu.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, phòng cũng khá sạch sẽ, không như tôi tưởng tượng. Cứ nghĩ quần áo của nó sẽ bày ra như ngày xưa chơi bán hàng ấy. Nhưng... tôi chợt nhận ra:

- Bìn ơi, phòng mày có một cái giường thì tao nằm đâu?

Nó đang xếp đống truyện liền dừng tay, ngoác mắt một lúc rồi phì cười làm tôi hơi ngại, khẽ vờ về vạt áo rồi nói tiếp:

- Tao không ngủ phòng cho khách đâu, sợ ma lắm!

- Phòng nào mà chẳng phải ngủ một mình.

- Nhưng mà phòng này mày nằm thường xuyên có hơi người, phòng kia trống bỏ ừ.

Tôi nói xong nó còn cười to hơn, rồi gật đầu lia lịa.

- Rồi rồi, tao ngủ phòng đây, mày ngủ phòng này.

Tối hôm đấy, bọn tôi chẳng đi đâu chơi cả. Tôi lăn lê từ hôm qua cũng mệt nhọc rồi, nên tôi bảo Bìn ở nhà chơi. Mà nhà nó thiếu gì cái nghịch, tuy không có hồ bơi như mấy cái biệt thự trong phim nhưng nó bơm nước ra cái phao bơi cho trẻ con rồi ra vùng vẫy. Cả con Clo cũng ra chơi, con chó ấy nghịch lắm nhé, lông ướt rồi lắc người cho bắn hết ra người tôi. Tôi đọc chán mấy quyển truyện Conan rồi, đành đi lang thang khắp phòng tìm cái chơi, và mắt tôi dừng lại ở cái máy tính:

- Ê Bìn, tao được chơi vì tính không?

Nó đang đọc truyện cũng ngước mắt lên nhìn rồi nói:

- Thích thì cứ bỏ ra mà chơi.

Thế là tôi liền ngồi xuống ghế và khởi động máy. Nhìn nó cũng khá giống em bị hỏng nhà tôi, cũng giống hăng nữa, nên tôi biết cách sử dụng. Lúc màn hình hiện lên khiến tôi giật cả mình, nhìn rất quen, hình như gặp ở đâu đó. Tôi khẽ nhủ mày suy nghĩ, lục lại trí nhớ thì nhận ra... đó là ảnh đại diện của bạn Clo hôm lâu để trạng thái hẹn hò với Bìn. Đây, tôi bảo mà con Lan không nghe, nó có người yêu rồi. Thì cũng hơi hụt hẫng một chút, nhưng nhanh chóng lấy bình tĩnh rồi vào tài khoản cá nhân của mình. Đang kéo kéo con chuột thì thấy mục tin nhắn sáng lên:

“Thấy mẹ bảo đang trên Hải Phòng à”

Ra là mẹ Mít, bên đấy hơn Việt Nam hai tiếng mà bà ấy vẫn chưa ngủ.

“Vâng, em đi văn nghệ tiện thể ở lại chơi, mai em đi hội sách.”

“Đi ít thôi, chú ý học hành vào.”

Mẹ ấy làm như tôi lười học lắm ấy.

“Em biết rồi mà. Mẹ chẳng quan trọng đâu mà chị cứ...”

“Cứ làm sao, mày cứ học đi, năm nay được 9,0 chị mua máy tính mới cho mày”

Tôi nhìn thấy tin nhắn mà suýt không kiềm chế nổi mà reo lên sung sướng, đạt được số phẩy như thế hơi khó, nhưng có động lực thì cũng sẽ cố được thôi. Mẹ tôi thì không thích tôi lên thành phố học, kêu xa, rồi kêu áp lực lớn, nên không thúc ép tôi như bà Mít. Nhưng tôi lại thích, cơ hội đến thăm với rồi ngu gì để mất.

Đang chìm đắm trong giấc mơ về cái máy tính thì tôi giật mình nghe thấy tiếng hét thất thanh trong nhà vệ sinh. Tiếng thằng Bìn mà. Tôi vội vàng chạy về phía cánh cửa nơi phát ra tiếng hét ở cuối phòng, và thấy thằng Bìn đang đứng trên bệ xí la lớn:

- Ghệ ơi cứu tao, cứu tao. Gián kia, gián đấy, bắt đi bắt đi cho tao!

Tôi đưa mắt nhìn theo phía cây cọ bồn cầu nó đang cầm, hóa ra là một con gián đất, làm tôi không nhịn được mà phá lên cười. Cứ tưởng gặp thần lằn, rắn, ếch hay cái gì kinh khủng lắm cơ.

- Không, không, đừng cười, mày đừng cười! Gọi bá giúp việc lên đi, gọi lên bá bắt cho. Cứu tao!!!

Tôi chơi với nó bao nhiêu lâu mà không biết nó sợ cái con này đấy. Tôi nín hết con rồi cầm dép đập mạnh một phát, em gián chết bẹp dí dưới sàn nhà.

- Đây, bước xuống đi, có thể thôi mà làm như...

- Không, không, mày vắt nó đi! Tao sợ nhất là gián chết, đừng để nó ở đấy!

Tôi nhìn nó khó hiểu rồi lắc đầu ngán ngẩm, ôi cái thằng thanh niên hồi thời nay, có con gián thôi mà cũng sợ. Đành lấy cái xẻng rồi vắt em nó ra thùng rác. Đến lúc đi ra ngoài Bìn vẫn chưa hết sợ, cứ nhìn quanh quẩn rồi lầm bầm: “Đi tè tí cũng không yên!” Tôi phì cười rồi đập mạnh vào vai nó một cái:

- Mày cứ lém phéng tao bắt gián bỏ vào mồm. Ngày hôm nay tao đã biết điểm yếu của mày. Transformer gì mà... hahaha.

Nó lờm lờm rồi mắng:

- Vớ va vớ vẩn, mày đi ngủ đi, mười giờ hơn rồi, tao về phòng.

Tôi khẽ liếc nhìn cái giường, rồi lại nhìn cửa sổ, mặt khẽ trùng xuống. Ở nhà phòng tôi cũng rộng như này mà tôi không thấy sợ ma. Lại còn lạ giường nữa, thế thì tôi chỉ có nước thức trắng cả đêm. Ngồi phịch xuống giường rồi tôi bắt đầu kì kèo:

- Ê, hay mày ở lại canh khi nào tao ngủ thì mày hăng về phòng nhé!

- Mày hâm à, muộn rồi cho tao ngủ.

- Đi mà, tao sợ ma lắm!

Tự dưng nói đến đây mắt tôi hơi long lên vì nước mắt. Chẳng hiểu lúc đấy tôi nghĩ gì, nhưng mà sợ lắm, cứ lạ giường là tôi có ngủ được đâu, tôi cũng thấy nhớ nhà nữa. Tại con Lan cứ bảo tôi ở lại đấy, có phải về là ngủ khỏe từ chín giờ không. Nó thấy tôi như thế thì vội vàng dỗ.

- Ấy đừng, đừng khóc. Tao ở lại, khi nào mày ngủ thì tao về!

Tôi biết thừa là nó sẽ mui lòng mà, chỉ cần nghe có thế, tôi leo tót lên rồi yên vị gối nằm. Bín cũng thờ dài rồi lấy tạm một quyển truyện để đọc. Nhưng lạ lắm, tôi đọc hết hai quyển Shin rồi mà vẫn chưa buồn ngủ, mọi lần là quay tít ra rồi đấy. Tôi định quay sang bảo Bín đi lấy ít đồ ăn thì thấy nó đã “ngất” trước cả tôi. Ôi giờ, thế này mà đi chăm ai ốm người ta có đui về. Mà nó nằm như này thì khiêng đi đâu không biết, biết thế cho nó về luôn từ này.

Bây giờ không thể đập nó xuống giường được, mai nó ốm hay bệnh tật lại bảo tôi ác. Nên tôi đành để nó ngủ chung giường vậy, cái thằng hâm này tự dưng ngủ ở đây, đọc tí sách mà cũng ngủ mất.

Tôi nhẹ nhàng rút quyển sách trên tay nó ra, rồi đặt cái gối ôm ở giữa. Nhưng có mỗi một cái chăn thôi, nên tôi đành tung ra đắp cho cả tôi và nó. Thôi đành vậy, không nó rét lại trách tôi ác.

Và đêm hôm ấy, mỗi người một nửa cái giường, ngủ tít mít cho đến sáng.

Đó biết ngày mai, Bín và Ghệ ai sẽ là người thức dậy sớm hơn, hí hí.

Bạn nào đoán đúng tặng cho chap sau

Bạn đang đọc truyện *Hon Cà Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bạn Thân Là Con Trai

Tôi khẽ cựa mình, cứ có cảm giác cả tảng đá đang đè lên người mình, đau và hơi nhức nhức khó chịu. Lờ mờ mở mắt, tôi phải lác đầu mấy lần mới có thể nhìn rõ màu của trần nhà. Khẽ đưa mắt xuống phần người nặng trĩu và đau đặng, tôi giật mình thấy nguyên cánh tay to đùng đang vắt ngang qua bụng mình, còn cái chân thì gác thiếu mỗi nước lên tận trên cổ.

Ôi giờ, đau lòng, tê tái hết cả tay chân. Liếc sang bên trái là gương mặt thanh tú đang ngủ say sưa một cách miễn cưỡng. Nếu tôi không bị kẹp chặt đến mức khó thở thì sẽ dành thêm một chút thời gian ngắm vài nét đẹp của tạo hóa một chút đấy, nhưng... mệt quá, sắp chết bẹp rồi. Chật vật mãi mới vắt được cánh tay và rút người ra khỏi chân Bín, bước xuống giường vận mình mà xương cốt kêu răng rắc. Ngoài đau nhức ra thì tôi còn thấy hồi hận nữa, biết thế tôi qua cứ thẳng chân đập nó xuống, thì sáng nay không phải dậy sớm thế này. Bây giờ cũng hơn năm giờ chứ mấy, trời ngoài kia cũng đang bắt đầu hừng sáng. Tôi mệt mỏi lết vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, không ngừng kêu than đau lưng. Nó còn kinh khủng hơn những ngày tôi đến tháng cơ, lẽ ra được ngủ ngon đàng này lại bị nguyên một cái chân giò toàn lông gác lên.

Tôi đứng trước cửa sổ loay hoay vận vẹo cái lưng cho đỡ mỏi, ngoài kia nắng cũng bắt đầu lên. Những ngày cuối hè không khí sáng sớm rất dễ chịu, đặc biệt nhà Bín ở khu vực ngoại thành nên càng trong lành. Gió cứ thổi mãi, đung đưa mấy chùm xoài bát. Nghĩ đến mà thèm, tại nó cao quá tôi với không tới. 2

Tôi chạy vội xuống dưới sân vì thấy bác giúp việc đang lúi húi hái bên luống rau. Vừa thấy tiếng tôi loẹt quẹt đôi dép quá khổ với chân mình bác đã niêm nở.

- Vân Anh dậy rồi đấy hả cháu, sao không ngủ tí nữa?!

Tôi khẽ cười trừ đáp lại, nào đâu có phải tôi không muốn ngủ.

- Chắc lạ giường nên chạy bị tỉnh giấc bác ạ?

Bác vừa nhổ mấy cây cải nhúng vào xô nước bên cạnh cho rũ hết đất, vừa mắng yêu.

- Ôi dào ôi, các cháu còn trẻ, cứ ăn chơi đi, đòi được mấy đầu con. Chứ bác thấy con gầy hơn trước nhiều ấy, ngày xưa má phúng phính nhìn đáng yêu lắm!

Tôi ngồi bên cạnh mà không nhìn được cười, với lấy con dao con cắt phần rễ rồi và xem còn em sâu nào đang tranh thủ ăn lá không:

- Bác cứ đùa cháu, ai cũng chê cháu béo đấy bác. Nhìn cháu có một mầu mà những bốn mươi hai cân.

- O, béo là béo thế nào?! Đứa nào chê gái bác béo, bảo bác. Bác bắt sâu bỏ vào mồm chúng nó - bác vừa nạt vừa bắt một con sâu bỏ vào lọ rồi nói tiếp - cứ chăm tập thể thao như thằng Phong ấy, nó có chịu đi xe điện đi học đâu, xe đẩy thành ra bác toàn dùng để đi chợ, bỏ bảo lên ô tô nó cũng không thích đi. Suốt ngày đi xe đạp đi học mà nhà có gần trường đâu, cái phòng tập tạ gần nhà kia kia, khách quen đấy, cứ học về là lại vào tập.

Tôi nghe bác gọi tên Bin là Phong tự dưng thấy hơi lạ lắm, mà khoan...

- Nó đi xe đạp đi học hả bác? Thế xe hôm qua nó lại cháu là...

- À, hình như nó mượn thằng Hưng hay sao ấy!

Tôi nghe mà tự dưng thấy hơi bất ngờ, thời ở quê nó đã có xe điện rồi chứ có phải không đâu. Lúc bung rửa rau vào trong nhà, bỗng chốc mắt tôi dừng lại ở em xe cào cào hai yên dựng gọn ngay bên cạnh chiếc xe điện. Có sao đâu, xe đạp càng thân thiện với môi trường mà...

Bá nhờ tôi mang đám sâu rau ra cho gà, vừa mới đổ sạch mấy em xanh xanh ngoe nguẩy thì tôi vô tình lại thấy quả trứng nằm trên đồng rom liền chui vào nhặt. Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhặt được trứng, nhưng quả trứng mới đẻ còn ấm nóng thế này đúng là hiếm thật. Vừa mới rón rén vén lưới quây chuồng chui ra thì tự dưng con gà đen lao ra mổ liên tục vào chân tôi làm tôi giật mình hét ầm lên:

- Á... á... bá ơi cứu cháu! Á... đau đau, á... Bin ơi cứu tao! Gà mổ chân tao cứu... cứuuuuu!!!

Tôi hoảng quá, vừa hét vừa chạy quanh chuồng gà. Thế mà nó không tha, tôi chạy đến đâu nó dí đuôi đến đấy, còn mấy con gà kia thì vô tâm kinh khủng, cứ thản nhiên ăn rồi lang thang dạo mát. Ít nhất cũng can bạn ra chứ, thấy có đánh nhau mà không can à huhu. Tôi cứ thế nhắm mắt chạy vòng quanh, mặc kệ có phải đang dẫm vào biết bao nhiêu bãi phân gà hay không vì nghe tiếng gà “cục tác” bên tai đã thấy ám ảnh. Bỗng dưng tiếng gà kêu lên thảm thiết hơn, và một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Mày chạy mệt chưa?

Tôi hơi giật mình, và khẽ mở từ từ mắt ra. Quả trứng vẫn nắm chắc trong tay, nhưng con gà thì bị thằng Bin giữ chặt, còn bà giúp việc thì ở ngoài chuồng vén lưới ngó đầu vào hỏi thăm:

- Có sao không con?!

Tất nhiên là nhiều sao rồi bác, tôi lê lét đôi dép nặng trĩu phân gà bằng đôi chân tê nhừ những vết gà mổ ra ngoài. Ôi tan nát cả cõi lòng.

- Bác đã bảo là đứng ngoài cho nó ăn thôi mà, sao con lại đi vào. Nhìn xem, chân chi chít những vết gà mổ này.

Bác vừa lấy băng gạc vừa mắng, trong khi tôi đang lơ đãng mân mê quả trứng.

- Đấy, cho vừa. Ai bảo tự dưng chui vào chuồng gà cơ. Gà ở phổ hơi gớm đấy, nó chưa xoi tái là may.

Thằng Bin đi từ trên gác xuống, vừa làm bầm mắng. Tôi có muốn thế đâu, nhưng mà trứng trắng đẹp như này, không nhặt thì phí. Tôi đưa mắt lờ mờ nó rồi giờ nắm đầm ra dọa, thế mà nó còn búng trán tôi một cái:

- Ăn nhanh còn đi mua sách!

- O, thế ăn lâu thì không mua được sách à?

- O, thế mày không biết độ nổi tiếng của truyện Em là nhà à?!

Bin cố tình nhại lại giọng tôi đến là ghét, lại còn khinh khỉnh cái mặt. Nhưng mà Ghệ rất thánh thiện, Ghệ sẽ tha lỗi cho Bin vì tí nữa Bin sẽ lại Ghệ đi hội sách. Tôi nhanh chóng ăn thật nhanh phần bún chả cá của mình, đứng là bác nấu ăn rất tuyệt, rồi theo Bin ra nhà xe. Hầy, nhìn đôi chân tuy không thon gọn nhưng rất trắng trẻo của tôi xem, chi chít băng gạc lại đúng hôm tôi mặc váy, làm tôi cứ bần thần mãi xem có nên vào thay quần dài.

Thấy thằng Bin tính lấy xe điện đi, tôi bèn bèn lên kéo kéo vạt áo:

- Mày ơi, đi xe đạp cũng vui mà!

Nó tròn tròn mắt lên nhìn tôi một lúc làm tôi ngại cúi gầm mặt xuống. Được một lúc thì nó phì cười rồi quay xe cái vèo:

- Xe đạp thì xe đạp. Lên đi Mây béo!

Lần đầu tiên tôi bị gọi là Mây béo mà không thấy bực. Cười nhẹ một cái rồi tót lên xe hú hét:

- Đi thôi, bác tài lai tôi đến đâu có Em là nhà đi!!!

Đến khi đến nơi thì tôi bất chợt ồ lên một tiếng, vì thằng Bìn nói đúng thật. Quầy của nhà xuất bản truyện Em là nhà chật cứng toàn người là người, thậm chí chen chân vào để mua bản bình thường thôi đã khó chứ đừng hòng có thư tay. Tôi thấy vậy lùi tay thằng Bìn chạy vội ra, vừa chạy vừa than vãn:

- Thôi chết rồi, Bìn ơi nhanh lên! Nhanh không người ta mua mất bây giờ nhanh lên huhu!

Tôi thì cứ nhẩy nhẩy chân ở ngoài ngõ vào, vừa kéo kéo áo thằng Bìn nhẩn nhó:

- Ai bảo cứ đòi đi xe đạp cơ! Đứng đây đi, tao chen vào mua cho!

Tôi nghe nó nói mà tôi như mớ cò trong bụng, ngồi xuống ghế đá gần đấy rồi cứ ngấm mãi bóng lưng cao cao đang bon chen mua sách. Có bạn thân là con trai sưong nhĩ? Vì tính con trai khá “phôi bò”, không để bụng nhiều chuyện, không quá sân si, và nhường mình rất nhiều thứ. Như thằng Bìn này, tôi dỗi cũng lẻo đẻo đi theo xin lỗi, dù nó biết nó chẳng có lỗi gì cả. Đi xe đạp thì chắc chắn là nó sẽ lai, và đồ ăn thì chắc chắn nó sẽ nhường cho mình nhiều hơn. Tất nhiên rồi, con gái là nhất mà!

Như cái Linh Dương, tôi với nó đánh nhau cãi nhau suốt ngày, kết quả của một bài toán thôi cũng khiến tôi và nó tranh cãi từ sáng đến chiều. Tuy nhiên, được cái là tôi và nó có thể nói xấu về đứa mình ghét nguyên ngày.

Bất chợt, tôi thấy dưới gốc cây phượng có tiếng nước nỏ...

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nhím!!!

Thật ra là không hẳn khóc, nhưng trong lúc thả hồn đi bốn phương tám hướng ngắm trời ngắm đất ngắm mây thì bất gặp một cô bé đang đứng lúng túng ngó quanh dưới tán phượng, mắt liên tục ráo hoảnh. Tôi biết cái cảm giác ấy chứ, tôi bị lạc tận hai lần trên phố thị xa hoa. Ngày đấy chẳng có ai đến giúp tôi cả, tôi như một cô bé bất hạnh đứng dưới cái nắng chói chang. Đến bây giờ, tôi vẫn rất thấm cái cảm giác cô đơn như thế.

Tôi khẽ nhón cái chân toàn vết gà mổ bước đến, hơi cúi người xuống và hỏi:

- Em bị lạc à?!

Cô nhóc ấy ngược mắt lên nhìn tôi, dưới cái sớm của mùa thu, đôi mắt ấy long lanh và đẹp đến lạ kì. Nhưng bỗng chốc, cô bé ấy bật khóc làm tôi giật mình vì bất ngờ. Mọi người xung quanh bắt đầu chú ý đến tôi, và chỉ trò giông như tôi đang mỗi chài chuẩn bị bắt cóc bé nhỏ ấy vậy. Tôi cố gắng hỏi nhưng em ấy nói gì, tôi thật sự không hiểu. Họa chăng có nghe được tiếng “huhu” hòa vào trong sự nước nỏ.

Mọi người bắt đầu vây quanh tôi và em ấy khá đông, chỉ trò và bàn tán khiến tôi lúng túng vô cùng, chỉ biết liên tục vuốt tóc em rồi nói:

- Nín đi, nín đi! Chỉ nhà chị dắt về cho!

Tôi vừa dỗ em, vừa nhìn quanh tìm kiếm thằng Bìn cầu cứu. Và may mắn thay, năm phút sau nó tách hàng người và hỏi vội:

- Có chuyện gì đấy Ghe, mày cướp kẹo của em ấy à?

Tôi vừa vui mừng được mấy giây thì nó đóp vào mặt tôi thế đấy, khẽ đưa mắt lờm lờm rồi tôi mắng nó:

- Không đùa đâu, hình như bé này bị lạc hay sao ấy, cứ khóc rồi nói gì tao không hiểu!

Bìn bắt đầu ngồi nói với bé ấy, điều kì lạ là bé ấy cũng đáp lại trong khi tôi không hiểu hai người đang nói gì. Tôi khẽ đập đập vai Bìn hỏi:

- Mày học tiếng sao Hỏa bao giờ thế?

Nó búng vào trán tôi một cái đau điếng rồi mắng:

- Dốt, có tí tiếng Anh cũng không nghe được!

Cái gì, đây mà là tiếng Anh á, vớ vẩn, bảo tiếng Ả-rập tôi còn tin.

- Đừng lừa tao, chỉ 8,1 tiếng Anh đấy!

- 8,1 sao cứ hoành hợc 9,0 nhĩ?! Tại em ấy bé, nói chưa tròn vành rõ chữ, lại là người bản ngữ nên mày không nghe được là phải.

Tôi tròn mắt hết nhìn Bin rồi lại nhìn em bé mắt vẫn còn vương vài giọt nước, đúng là trình độ tiếng Anh ở chỗ tôi kém thật. Nếu viết ra giấy may ra còn trả lời được chứ. Bin đưa tôi cảm túi đựng sách, quên luôn cả việc mở ra xem mình có kịp mua bản thư tay không mà lẻo đẻo theo nó dắt em bé đi ra hàng bán kem.

Bin bảo em ấy tên Nina, sống ở Mỹ từ nhỏ, và bây giờ tôi mới có dịp ngồi ngắm em ấy. Da cô bé trắng lấm, mà trắng hồng hào cơ, nhưng nét mặt thì rất giống người Châu Á, tôi chẳng thấy có dấu hiệu lai Tây nào trên gương mặt bầu bĩnh ấy cả.

Tôi khề đá chân nhẹ nhàng Bin, hắt hàm hỏi:

- Mày có chắc là em ấy ở nước ngoài từ bé không? - Chắc!

Thằng Bin vừa nói, vừa gật đầu quả quyết, nhưng tôi vẫn không tin.

- Nina giống người châu Á lấm, không giống tây đâu!

- Chắc là định cư từ bé ở đây thôi, chứ em không nói được tiếng Việt.

Tôi xúc một miếng kem vào miệng rồi gật gật đầu. Ai dắt bé đi chơi mà để bé lạc thế này nhĩ, tắc trách ghê. Nhìn quần áo thì có vẻ nhà khá giả, hoặc cũng có thể cách ăn mặc bên trời Tây nó vốn dĩ đã thế. Nhưng Nina ngoan lấm, ngồi ăn kem rồi nói chuyện rôm rả với Bin, tôi thì coi như ra rìa. Ngồi được nửa tiếng, đọc đi đọc lại đến mòn thư tay được tặng kèm của bộ truyện, tôi đành đập vai Bin.

- Mày ơi, đến ban tổ chức nhờ họ phát loa tìm người thân đi! Chứ cứ này mãi không được đâu.

Thật ấy chứ, lát tôi còn phải về quê, cứ ngồi chơi với em mãi đâu có được. Mà dắt em về nhà mọi chuyện chỉ có rối thêm, có khi bị quy vào tội bắt cóc không chừng. Bin khề nhìn em bé đang tròn xoe mắt ngơ ngác, rồi lại thờ dãi:

- Ủ, đi thôi!

Không hiểu sao, thái độ thằng Bin sau khi gặp Nina khá... lạ, nếu không muốn nói là rất lạ. Tự dưng lại thân thiết với một bé nhỏ mới quen đến quên cả sự hiện diện của tôi, hoặc là nó thích trẻ con, hoặc là có lí do nào đấy đặc biệt.

- Sao thế?

- Không sao! Chỉ là tao cảm thấy bé này rất quen, hình như nhìn thấy ở đâu đó rồi...

Tôi khề xoay người nhìn kĩ gương mặt em mà Bin bảo quen. Sao... tôi không cảm thấy thế nhĩ? Mắt to tròn, má phính, da trắng, có lẽ đây những nét tiêu biểu dễ tìm kiếm khi gõ từ khóa “em bé dễ thương” trên Google nên Bin mới thấy thế nhĩ?

Bọn tôi đi một vòng quanh công viên mới đến nơi, mặc dù ban tổ chức chỉ cách ghế đá chúng tôi ngồi mấy bước chân. Vì tôi và Bin không biết và đi theo hướng ngược lại, thành ra đi hết một vòng một phờ người mới tìm được. Nina thì đã trèo lên lưng Bin từ khi mới đi được nửa đường, mắt thiêm thiếp nhắm hờ rồi thì thoảng ngẩng đầu lên hỏi một câu khá khó nghe nhưng giọng rất dễ thương rồi lại tìu nghiu cúi mặt xuống. Dưới cái nắng của trời thu tuy không oi ả nhưng cũng khiến người ta phát ốm khi đi đi lại lại như thế này, tôi đi sau chỉ biết vuốt nhẹ mấy sợi tóc bết mồ hôi vương trên mặt rồi quạt cho Nina. Đúng thật, là có nét gì đó... khá thân quen.

Vừa đến nơi, thì tôi đỡ lấy em để Bin ra bàn chỗ chị phát loa nhờ giúp. Công nhận, trẻ em bên đây phát triển sớm nên khá nặng, thế mà thằng Bin có thể cõng em một quãng dài như thế. Tôi bế Nina ra chỗ có quạt, khiến em bé thích thú rồi đưa hai tay ra tận hưởng gió mát và kêu lên một tiếng:

- Awwwww!

Đúng là rất đáng yêu, tôi khề ngồi xỏm xuống, vận động hết tất cả những gì mình biết trong tiếng Anh rồi hỏi một câu khá cơ bản:

- How old are you?

Nina thoải mái cắn một miếng xúc xích mới mua rồi trả lời:

- I'm four years old.

Ban đầu tôi nghe không rõ, trung bộ mặt khó hiểu ra mà em biết ý nói lại rành mạch từng chữ một tôi mới hiểu. Nhưng thật sự vẫn không khỏi bất ngờ tưởng bản thân nghe nhầm, bốn tuổi mà lớn như này, làm tôi cứ tưởng phải lớp hai lớp ba rồi ấy chứ.

- Really? Who lost you here?

- My sister!

Hầy, chị mà trông em đoảng thế đấy, đây là gặp người tốt đáng yêu thánh thiện như Bin và Ghệ mới bình an vô sự lại được ăn quà vặt chứ không sang bên kia biên giới lâu rồi. Tôi lấy chiếc lược nhỏ thường hay cất gọn trong túi xách đeo chéo bên vai rồi chải lại tóc cho em. Tóc Nina cũng rất đẹp nữa, như tóc mây vậy, dài và mượt. Lúc tôi đang ngắm cái thun buộc tóc trong miệng định túm gốc tóc em lên cho đỡ nóng thì nghe thấy tiếng gọi:

- Nina!

Hai tiếng ấy như vỡ òa lên, khiến cả tôi và cô bé đều giật mình ngược nhìn, ngay lúc ấy em chạy ra ôm chầm lấy người chị của mình. Tôi khẽ quay sang nhìn Bin đang cố gắng nói thông tin cho chị phát thanh rồi thở phào nhẹ nhõm. Cứ tưởng mất thêm một thời gian nữa mới tìm được người thân của em. Họ ngồi ôm nhau khóc như mưa, tôi và Bin đứng đây thì thoáng nghe thấy tiếng an ủi hòa vào tiếng nước nở:

- Are you OK? I'm sorry!! I'm so sorry!

Tôi khẽ huých vai Bin ý bảo nó ra dặn dò rồi xin phép về sớm, thế mà quay sang mặt nó cứ ngây ra, rồi hỏi lại tôi:

- Mà có thấy người chị này rất quen không?

Tôi bắt đầu căng mắt ra nhìn, nhưng khốn nỗi đi chơi nên tôi không cầm kính theo, nên cứ neho neho mắt mà chẳng nhìn rõ ai, đành lác lác đầu. Khi Bin đang cố gắng nhớ xem đó là ai, và tôi đang cố căng mắt ra nhìn xem khuôn mặt đó như nào thì bất ngờ cô gái ấy quệt ngang nước mắt và đến gần chỗ chúng tôi:

- Cảm ơn các cậu nhé, không có các cậu tôi không biết làm sao nữa!

Tôi và Bin đều bắt ngờ trước cô gái ấy, không giấu được bối rối đáp lại:

- À... ừ. Không có gì đâu, đấy chỉ đơn giản là việc nên làm thôi! Mà cậu... là người Việt à?

Cô gái ấy nghe chúng tôi hỏi cũng niềm nở đáp lại, và miệng cười rất tươi. Thoáng một hình ảnh xẹt qua đầu tôi, có phải chúng tôi đã từng quen nhau?

- Ừ, mình chỉ sang Mỹ định cư theo gia đình từ bé thôi! Và em mình sinh ra ở đây, nên chẳng biết gì về Việt Nam mặc dù mình cố dạy nó nhiều lần. Dịp này cho nó về đây coi như đi trải nghiệm mà lạc một lần nhớ đời!

Nói đến đây, tự dưng thằng Bin như nhận ra điều gì đó, bất chợt hỏi gấp:

- Khoan đã, cậu đi định cư từ năm lớp mấy?

- Tổ sang từ hồi bảy tuổi, tức là năm lớp hai thì phải.

Chỉ cần một câu nói ấy mà thằng Bin như mở cò trong bụng và reo lên mừng rỡ:

- Nhím, cậu tên là Nhím đúng không? À không phải, chính xác là Hán Minh Nguyệt!

Tôi nghe xong mà không khỏi mở to con mắt vì ngạc nhiên, hết nhìn cô bạn ấy cũng đang cười rạng rỡ như hoa rồi lại nhìn Bin mắt đang sáng lên. Đúng thật, là cô bạn năm xưa chung một xóm ấy thật. Cô gái, mà chúng tôi tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại nữa, cô gái mà chúng tôi rất hiếm khi nhắc đến rồi lại sợ buồn, cô gái mà ngày ấy chúng tôi đã đứng ở đầu xóm gửi những lời chúc đặc biệt theo chiếc xe ô tô cho đến khi khuất bóng hẳn.

Và tất nhiên, ngày ấy tôi đã không dùng lời chào tốt đẹp đến cô ấy, người bạn nhỏ tên Nhím.

Các cậu có nhớ ngày ấy Ghệ nói gì không? :vvvv

À mà tớ có sai ngữ pháp không các cậu?

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bùm!!!

Ba đứa chúng tôi kéo nhau ra một quán coffee gần đấy, bắt đầu một cuộc gặp mặt đúng nghĩa như những bậc cha chú đi làm ăn lâu ngày không gặp mặt. Quán coffee này là quán coffee chó, vào đây được thoải mái chơi với bất cứ con nào bạn thích nhưng nó cũng phải thích bạn một chút mới thoải mái ầu

yếm vuốt ve được. Trong đây duy có một con của bà chủ rất thông minh, khách vào ngoạm khăn đi lau bàn, lại còn thân thiện nữa. Tuy nhiên có cái tội là hay uống trộm nước của khách. Nhìn bà chủ xách roi xuống đe mà buồn cười kinh khủng.

Bọn tôi nói với nhau rất nhiều chuyện, thật sự, sáu năm qua không gặp thì có vô vàn thứ để kể. Đã có quá nhiều thứ xảy ra, quá nhiều thứ thay đổi. Nhà cũ của Nhím cũng đã bán, chủ mới đến ở từ lâu, bạn bè thì gần như không còn động trong kí ức Nhím quá nhiều. Họ chẳng nhớ thằng Huy đã từng tọc vấy nó, hay thằng Khoa chuyên gia cướp kẹo của con gái.

Tôi thay vì trò chuyện thoải mái như thế, lại chọn ngồi chơi với Nina, và mấy chú cún trong quán. Từ sâu trong tâm trí tôi, tôi luôn cảm thấy áy náy với sự trở về đột ngột của Nhím. Tôi còn nhớ chứ, cái năm lớp hai tuy bé và còn dại nhưng tôi bị ăn đòn đến quần đít nên chẳng thể nào quên được. Hình ảnh chiếc xe ô tô màu đen đi nổi theo xe chở đồ, chậm chậm rồi xa bà con làng xóm để đi đến nơi thật xa, thật mới lạ. Một nơi chứa đựng khao khát của nhiều người, chứa đựng nhiều dự án làm ăn của bố Nhím. Và điều khó quên nhất, chắc chắn là hình ảnh một cô bé vừa béo vừa lùn, vẩy vẩy cánh tay lút chút gọi với theo:

- Nhím đi cẩn thận nhé, ba Nhím sớm phá sản để Nhím về với bọn mình nhé!

Tôi khẽ rùng mình rồi nhìn Nhím, khiến nó đang ngồi nói chuyện rôm rả với thằng Bin thì bất giác quay sang nhìn tôi:

- Sao thế Vân Anh?

Tôi chẳng biết từ bao giờ, Nhím không còn gọi tôi và Bin bằng cái tên thân mật ở nhà nữa. Bằng cách này hay cách khác, nó quên hết những gì đối với tôi là đẹp đẽ nhất, thay vào đây là những thứ xa lạ bên trời Tây. Nó kể rất nhiều thứ về bên ấy, nó kể về những người bạn, kể về cái cách học, kể về cách họ vẫn minh lịch sự như nào, hay thậm chí là những chàng soái tây đang theo đuổi nó. Không biết, bên ấy nó có kể về Việt Nam, kể về tôi và Bin, hay thậm chí là những nét đẹp trong truyền thống không nhỉ. Liệu rằng nó có kể về cội nguồn bằng ánh mắt đầy vẻ tự hào như đang nói về nước Mỹ kia không? Người ngồi trước mặt tôi và Bin, có lẽ không phải Nhím chúng tôi đã từng biết, đó là Nguyệt. Một ánh trắng kiêu diễm bên thành phố của những giấc mơ lạc về Việt Nam.

Tôi không quen với cách gọi này, đặc biệt lại là Nhím - một người bạn thân. Tôi ngờ ra một lúc vì bất ngờ, cho đến khi thằng Bin huych tay tôi khiến tôi giật mình suýt ngã.

- À, không... Chỉ là... mình có chút áy náy muốn hỏi Nguyệt. Tại sao cậu về Việt Nam thế?

Nhím khẽ cười thật tươi, vuốt nhẹ mái tóc hoe vàng không biết do khí hậu bên đấy hay do những người bạn bên đấy và nói:

- Mình về chơi với gia đình thôi. Hôm nay lễ ra anh mình lai mình và Nina đi nhưng có vẻ là bạn gái anh ấy đang giận lẫy nên anh ấy bỏ mình lại. Sao thế, có vẻ cậu không thích à? Tôi phát mệt với cách xưng hô xa lạ đến mức sợ hãi như thế này. Cảm giác có cái gì đó rất dè chừng, một vô bóc hoàn hảo khó ai có thể nhòm ngó. Nhím này, cái giá của trưởng thành, đắt quá nhỉ?

- À không, tớ chỉ thấy áy náy thôi. Tớ cứ lo rằng lời chúc của tớ năm ấy ảnh hưởng trực tiếp đến công việc của ba cậu nên...

Trong khi tôi thì bối rối chỉ biết liên tục vuốt lông con chó bên cạnh thì Nhím và Bin tròn mắt lên và hỏi ngược lại:

- Lời chúc nào cơ?

Nghe Nhím nói và nhìn mặt của Bin thân nhiên như chưa từng nghe thấy chuyện gì làm tôi thờ phào nhẹ nhõm như tháo được ngàn tấn đá treo nặng trong lòng. Như thế thì tốt rồi, chắc chắn là Nhím về chỉ vì thăm gia đình chứ không phải lí do nào khác hay tôi tệ hơn là bị phá sản. Khi bà Mít còn ở Việt Nam, thì thoáng lục lại đám ảnh cũ bà vẫn hay dọa tôi về sự quay trở lại của Nhím. Mẹ ấy thường về về viễn cảnh tôi và cô bạn chơi thân với nhau từ bé không thể nhìn mặt nhau được nữa, nhưng bây giờ thì tôi an tâm rồi. Dù tôi chắc chắn không thể thân như lúc xưa, nhưng cũng không tôi tệ như tôi nghĩ.

Tôi khẽ xua tay, và mỉm cười một cái:

- Không có gì đâu, đừng để ý!

Buổi nói chuyện cứ thế nhàn nhạt trôi đi, tôi ngồi bình lặng đọc quyển truyện mới mua chẳng màng đến thế sự. Cho đến khi tôi thấy đồng hồ chỉ mười giờ liền huych tay thằng Bin:

- Mà y ơi, về đi chiều tao còn về quê! Muộn rồi kìa.

Nó khẽ nhìn lên theo hướng tay tôi chỉ rồi gật đầu, ba đứa chúng tôi chia tay nhau ở quán coffe ấy, tôi thì chẳng biết bao giờ gặp lại, nhưng Bin và Nhím chắc chắn sẽ thường xuyên gặp nhau cho đến khi cô ấy quay về Mỹ.

Và trong buổi sáng hôm ấy, tôi đã nhanh chóng đặt chân về đến nhà một cách thần thánh. Chẳng kịp làm gì cả, tôi vui đầu vào gối rồi ngủ tít mít đến tận chiều.

Đôi khi, tôi tự hỏi tại sao thời gian vui vẻ thoải mái lại trôi nhanh đến thế, thậm chí là cả phút giây tôi đứng đây than thở thì nó vẫn vèo vèo trôi đi. Bây giờ, tôi đã là học sinh lớp chín, đối mặt với một thứ siêu kinh khủng đó chính là kì thi chuyển cấp. Đối với bọn bạn tôi thì nó cũng xoàng thôi, vì chỉ cần xét hồ sơ đã được vào trường cấp ba ở huyện, nhưng đối với tôi lại khác. Chúng nó cố gắng một thì tôi phải cố gắng mười, chỉ vì cái tương lai đặt chân lên thành phố học.

Tôi đăng kí thi học sinh giỏi mấy môn liền, về thực hành thi đăng kí môn Âm nhạc, về văn hóa thi thi Văn, rồi còn ôm cả làm liên môn, chỉ mong đạt giải cao được cộng thêm điểm. Laptop bà Mít hứa cũng về đến tay từ đầu năm, nên cũng không quá khó khăn.

Khi tôi đang vắt não giải bài toán trong đề thi vào mười của năm ngoái thì thằng Nam đến đập vai:

- Mày tính chuyển đi thật à?

Tôi vừa nhai miếng bánh mì vừa trả lời:

- Thật chứ, nhưng quan trọng có thi vào được không. Mong manh lắm!

- Mày không thích học ở đây à, lớp mình vui mà, ở lại đây học.

Tay tôi thôi hí hoáy nháp đi nháp lại trên tờ giấy, ngược lên nhìn nó đầy ái ngại:

- Mày cũng hiểu mà, tao lên vì cái gì, quyết tâm vì cái gì, trên đây hơn nhau vì cái gì, có phải mày không biết đâu. Cái Linh Dương cũng vật mặt ôn thi vào chuyên Hóa đấy thôi.

Nam thở dài đánh thượt một cái, định nói gì đấy nhưng lại bỏ đi, mặt thấy rõ sự ngán ngẫm. Tôi lắc đầu rồi tiếp tục làm bài và gặm ổ bánh mì. Sắp thi học sinh giỏi ở huyện rồi còn gì.

Tôi gần như bị cuốn vào vòng xoáy sáng dậy sớm học bài, rồi đêm ngồi làm bài tập. Cứ đều đều như vậy khiến hầu như hôm nào tôi cũng đi học muộn, điển hình là sáng nay, đã vội thì chớ mà chúng nó còn nhờ mua hết cái nọ đến cái kia.

Mà lạ lắm nhé, tự dung hôm nay cửa đóng kín mít, rèm cũng bị phủ kín, cửa chính cửa phụ cũng đóng. Tôi từ từ đi đến, đẩy khẽ cánh cửa và ngó đầu vào thì...

BÙM!!!

Tôi chẳng nhìn thấy gì cả ngoài màu trắng xóa, tôi thấy người mình bị đẩy đi, và trong không khí chẳng có gì ngoài những bụi bột vô cùng khó thở và tiếng hú hét.

Và bỗng chốc tôi thấy hoang mang đến mức hét lên không nổi vì thiếu khí.

Con biết mẹ đang đọc truyện của con, nhưng con mong là mẹ không mang đi khoe cả làng cả tổng biết. Nếu không con không viết truyện nữa đâu huhu

Bạn đang đọc truyện *Hon Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Không Đổ Thì Về Đây Mẹ Nuôi!

Tôi vội vàng ngồi thụp xuống đất để cố thủ, nhưng bỗng dung lại thấy yên ắng đến lạ, liền khe khẽ mở mắt ra nhìn. Xung quanh tôi toàn lũ quái thai ở lớp, đứa nào đứa đấy xắn quần xắn áo rõ cao, tay đều cầm bột mì, trắng xóa hết cả người.

Tôi còn chưa kịp định thần xong thì nghe thấy tiếng hô lên thật to:

- Quầy lên anh em ơi!!!

Sau đó là những tiếng hét hưởng ứng dữ dội không kém:

- Húuuuuuuuu!

Và trận chiến giữa những túi bột mì tiếp tục diễn ra, thậm chí có dấu hiệu khốc liệt hơn. Sau khi bị "ăn" mấy túi bột vào mặt và kính, chẳng nhìn thấy gì nữa cả thì tôi vô tình mò thấy cái xô đựng bột của chúng nó. Tuy tầm nhìn hạn hẹp nhưng tôi vẫn có thể hình dung và cảm nhận được khung cảnh hỗn loạn đang xảy ra trong phòng học lớp tôi. Những túi bột mì trắng xóa bay qua bay lại liên tục trên không trung tưởng chừng như không có hồi kết. Những tiếng la hét không giấu nổi sự vui thú vang đều trong lớp. Một khoảnh khắc nào đấy khi tôi đưa tay quệt ngang mắt kính thì thấy một cô bạn kém may mắn đang bị lăn đều trên sàn đầy bột mì như con tôm lăn bột chiên xù vậy.

Thế là bất chấp tất cả, tôi cứ nhắm mắt đập thật mạnh tất cả xô bột tôi sờ được. Đến khi có đứa không chịu nổi và ngộp thở quá, vì thực sự bụi bột bao quanh cộng với việc các cửa sổ cửa chính đều đóng kín khiến cho không ai còn không khí để thở, liền đập cửa xông ra và bọn tôi như chim vỡ tổ ùa theo. Vừa chạy vừa la hét vang cả một góc hành lang.

Riêng tôi thì đứng lại, một mình trong lớp để lau kính. Bụi bột trắng xóa bám lấy kính khiến tôi chẳng thể nhìn thấy gì, tay chân lúc này vừa đập bộp vừa mãi mê chạy nên va đập vào bàn ghế đến lúc này lại hơi nhói đau. Nhưng tất nhiên là rất vui rồi, tôi vội vàng thao tác nhanh chóng rồi ùa theo mọi người, nhưng lạ là... chẳng còn một ai cả! Tôi đeo kính vào để nhìn rõ hơn thì đúng thật, cái lũ này lần đầu hết, liền chạy vội ra hành lang ngo đầu ra tìm kiếm với gương mặt không thể ráo hoảnh hơn.

Quái thật, chúng nó có thể chạy đâu được nhỉ, mới còn đập bột mì ầm ầm mà đã biến đâu mất. Tôi liền gọi một tiếng thật to:

- Ê các mày đâu rồi?!

Không có ai trả lời lại tôi cả, tự dưng lòng lại thấy bồn chồn là lạ, tôi liền gọi to hơn:

- Linh Dương ơi, Mai ơi, Nam ơi, chúng mày đâu hết rồi?!

Một mình tôi đứng trên hành lang vắng teo không một bóng người, các phòng học khác đều đóng cửa hết. Ồ, trường hôm nay được nghỉ à? Cảm giác này, thật sự không dễ chịu chút nào, chẳng kém gì lúc tôi bị lạc trên thành phố lạ hoắc. Đây, thoát một cái, cả thế giới bỏ rơi tôi được ngay! Tôi liền lấy hết sức, vurun mình ra hành lang hét thật lớn:

- 9A ơi, chúng mày đâu rồi?!

Bất ngờ, có tiếng đồng thanh rất lớn ở trên hành lang tầng hai, đáp lại rất đều:

- 9A ở đây!

Tôi mừng rỡ ngược mắt lên nhìn, định chạy lên nhập bọn cũng thì chưa kịp reo lên vì vui mà đã phải hét lên vì giật mình. Khi tôi vừa đưa tầm nhìn lên tầng phía trên, nguyên một xô nước đá rất lớn dội thẳng vào người. Cái cảm giác lạnh buốt len lỏi qua từng ngón tay, sợi tóc, luồn cả vào quần áo khiến tôi ướt như chuột lột.

Thật ra quần áo ướt thì cũng giống như vừa chạy mệt dưới một cơn mưa rào thôi, nhưng điều đáng nói là chúng tôi vừa chơi đập bột, nên bột mì dính ở quần áo rất nhiều, thậm chí ông quần tôi đang xắn lên còn chứa cả cân bột chưa kịp phui ấy. Và một điều khá hiển nhiên khi bột mì gặp nước rồi đấy, cái cảm giác quần áo vừa ướt vừa nhầy nhụa toàn là bột mì khiến tôi rùng mình, có lẽ cũng vì sự buốt cóng của xô đá vừa rồi nữa.

Tôi chưa kịp mở mồm ca thán lấy một câu, chưa kịp vén mái tóc đang dính ẹp trên mặt thì nghe thấy tiếng reo như trống trận và những tiếng bước chân cứ rầm rập liên hồi trên tầng trên. Chỉ nghe loáng thoáng mấy câu:

- Chạy nhanh lên anh em ơi!

- Không cho cái Văn Anh thoát!

- Nhớ cầm vũ khí theo!

Tuy dưới chân lạnh cóng toàn đá là đá nhưng khi nghe đến câu đấy não tôi vẫn hoạt động và thúc giục tôi phải chạy. Nhưng có lẽ không kịp nữa rồi!

"BỘP!"

Một quả bóng nước từ phía bên phải đập thẳng vào tay tôi do thằng Nam đập.

"BỘP!"

Quả thứ hai lao thẳng vào đầu tôi do thằng Huy đập, làm mái tóc chưa kịp khô của tôi càng ướt thêm.

"BỘP... BỘP... BỘP!"

Và trăm ngàn quả khác lao về phía người tôi mà tôi không kịp né tránh hay làm việc gì khác có thể khiến tôi không bị ướt thêm. Bao nhiêu cánh tay cứ thế đập bóng vào người tôi trong tiếng reo hò thích thú, và tôi cũng cười đến sặc cả nước. Khi đang đưa tay chống cự yếu ớt thì tôi nghe thấy tiếng gọi rất to từ bên trái:

- Ghệ ơi! Bắt lấy này!

Tôi giật mình quay sang, rất hiếm khi có ai gọi tên ở nhà của tôi trên lớp, hóa ra là Linh Dương, vừa đẩy cho tôi chiếc xô chứa đầy bóng nước của cô bạn. Tôi vội vàng đón lấy rồi bắt đầu đáp trả lại, những quả bóng nặng trĩu nước nặng nhọc theo lực đẩy của tay tôi mà đập vào người hết đứa này đến đứa khác. Từ trận tấn công tôi thành trận đại chiến của lớp. Bây giờ thì ai cũng ướt rồi, chủ yếu là ít hay nhiều thôi.

Nếu có ước muốn, tôi chỉ ước rằng có ai đó đang quay lại hết tất cả những điều vui vẻ vừa xảy ra quanh tôi. Để mỗi khi buồn, tôi lại có thể nhìn ngắm lại một lần nữa những gương mặt ướt nhẹp toàn nước, hay những mái tóc dính bết những bột mì. Và bất chợt, tôi nhận ra rằng cuộc sống luôn phủ phàng là thế. Những giây phút vui vẻ thường trôi nhanh đến bất ngờ, còn những giây phút đau thương lại kéo dài đến lê thê. Một niềm vui, không đủ để cho ta vui cả đời, nhưng một niềm đau, sẽ theo ta cho đến khi sang tận thế giới bên kia vẫn còn đau.

Quần áo chúng tôi ướt, người chúng tôi bẩn, đầu tóc chúng tôi dính bết, mà còn phải ở lại dọn dẹp bãi chiến trường toàn bột đã kết lại trên sàn nhà nhưng đứa nào cũng cười thật tươi, không một lời than vãn. Chúng nó đấy, những người bạn học hai năm đã vì tôi mà dành ra một ngày nghỉ chỉ để chơi một cách vui vẻ nhất với nhau, để chia tay những đứa có thể sẽ không học tiếp cấp ba ở đây một cách vô tư nhất. Tôi và Linh Dương, có thể sang năm sẽ không được học cùng ba mươi ba con người còn lại, không được ngồi chung một lớp, không được đứng dưới một mái trường. Sẽ không còn những ngày tháng đi ăn trộm hoa quả, đi ra biển bắt ốc, hay đào trộm vài củ khoai rồi nướng ăn với nhau. Chúng tôi rồi sẽ trưởng thành, sẽ không còn ngây ngô nghịch dại nữa. Nhưng tôi biết chắc chắn rằng, chúng tôi sẽ không bao giờ quên nhau, dù chỉ là phút.

Ngày hôm ấy trời nhanh hơn tôi tưởng, mọi thứ vui vẻ xảy ra một cách chóng vánh nhưng lại khiến cho tôi cười mãi mỗi khi nghĩ đến. Thậm chí, đến khi tôi về nhà Balam còn sửa soạn lên, còn ba mẹ liên tục hỏi có phải tôi bị đánh dọc đường mới ra nông nỗi này làm tôi cười đến mức suýt tắc thở.

À đùa thôi, tất nhiên là không rồi. Tôi còn phải đi thi học sinh giỏi thành phố mà. Nhưng thành thật mà nói, thời gian trong phòng thi trôi nhanh đến mức tôi còn tưởng thầy giám thị đã lên lút vận nhanh đồng hồ. Nhìn các bạn học sinh giỏi trên phố làm hết tờ giấy nọ đến tờ giấy kia mà tôi cảm thấy nhụt chí vô cùng. Nhưng cứ nghĩ đến điểm cộng để bước chân vào trường chuyên, nghĩ đến ba mẹ, mụ Mít và thằng Bin đã kì vọng tôi lớn đến như thế nào, tôi lại dạn lòng phải cố gắng. Bước ra khỏi phòng thi mà lòng nặng trĩu, cô giáo hay bạn bè hỏi cũng chỉ dám đáp là thi tạm ổn.

Ấy thế mà cũng được giải ba ấy, tự dưng lại thấy bản thân may mắn vô cùng, xem chút nữa là bị rớt xuống khuyến khích. Vì giải khuyến khích không được cộng điểm khi thi trường chuyên đâu. Sau đợt đấy, là đến Tết, nhưng tôi thì thấm thía cảm giác không có Tết nó như thế nào.

Ngoài đêm giao thừa và mừng một, tôi cùng ba mẹ và mụ Mít đi chúc Tết họ hàng ra thì đa số tôi toàn ở nhà học bài. Bà chị tôi còn giật mình với sức học kinh hoàng và liên tục bảo tôi:

- Vừa phải thôi, không lại lao lực quá!

Còn ba mẹ tôi thì lại trêu:

- Năm nay cả nhà chẳng có Tết, đi đến đâu cũng phải mừng tuổi. Có mỗi thánh nữ đang tuổi ăn tuổi chơi lại lao đầu vào học, chẳng vớt vát được tí nào.

Tôi chẳng biết nói gì, đành chặc lưỡi rồi cười trừ. Biết sao được bây giờ, ngày thi sát lắm rồi, cảm giác chín năm ăn học quyết định trong vài ngày ấy.

Khi chỉ còn hai ngày nữa là tôi chính thức khăn gói đi thi, tôi bắt đầu tăng tốc để ôn hết tất cả những kiến thức đã học thì bất chợt mẹ tôi vào phòng, đặt nhẹ cốc sữa trên bàn học. Tôi không bất ngờ về việc mẹ vào phòng tôi, nhưng tôi bất ngờ về việc mẹ mang đồ tâm bồi lên cho tôi. Xưa nay mẹ không ủng hộ việc tôi đi thi, mà có thì họa chăng làm hộ tôi ít việc nhà.

- Học đi, mẹ chuẩn bị đồ để mấy hôm nữa đi thỉnh kinh.

Tôi đang vừa uống sữa vừa len lén nhìn mẹ, nghe câu đấy suýt nữa thì sặc vì cười.

- Mẹ lạ thế, mọi hôm không để ý việc học của con cơ mà?!

Mẹ vừa loay hoay gấp quần áo vừa chép miệng than vãn:

- Thôi thì đất không chịu trời thì trời chịu đất vậy. Nhà này có ai nghe tôi đâu, từ thằng bố đến con chị, từ con chị đến con em. Nghĩ chán cả người.

- Mẹ toàn nghĩ linh tinh, học ầm vào thân chứ thiệt đi đâu hà mẹ?!

Mẹ bữu môi một cái thật dài, nước đến chân rồi nhưng mẹ vẫn không thích tôi đi thi, đột có ý định bà Mít phải nịnh mãi, có lần gọi điện về mẹ còn mắng: "Tao đã hi sinh đời con chị để củng cố đời con em, cho mày đi du học để sau này mày thành tài mày lo cho em mày. Chứ cho mày đi rồi mày về vác em mày lên cái chôn xô bồ áp lực ấy thì tao cho làm quái gì?!"

Chắc mẹ là người đầu tiên không ủng hộ việc thúc ép con cái học hành quá nhiều. Có lẽ mẹ chỉ mong tôi sau này đỗ Sư phạm rồi về dạy ở trường nào đấy ở quê, lấy một thằng nào đấy gần nhà rồi về thăm ba mẹ cho dễ...

- Ham hố gì học ở trên phố hà con. Phận con gái cái mọn, ở với ba mẹ đã không được bao nhiêu, thoát một cái là nó đi lấy chồng. Khuyến con chị không nghe, đe con em không được, cả bố nó cũng hùa theo, thôi thì kệ. Sướng khổ kệ giờ, sau này đừng có trách tao không nói sớm.

Tôi nghe mẹ nói câu đấy bỗng dưng tay khựng lại, trong đầu hiện lên biết bao nhiêu suy nghĩ sau câu nói ấy, lòng lại thấy xót xót. Đã thế mẹ còn để thêm

- Thôi, thi thì cứ thi, cứ cố hết mình là được. Đỗ thì học không đỗ thì về đây! Mẹ nuôi.

Hay là... mình bỏ thi nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thì Ra

Đúng, phận con gái rất mỏng. Sống chung với ba mẹ từ bé đến lớn chẳng được bao nhiêu năm, rồi lại phải ra ngoài đời, ra ngoài xã hội. Có ai thích con cái mình bị vùi dập bởi cuộc sống khắc nghiệt này đâu, lại chẳng ai muốn con cái mình luôn xuất hiện trong trạng thái đầu tóc bơ phờ mệt mỏi vì những áp lực không tên.

Tôi đi học xa nhà, chẳng khác gì rút ngắn khoảng thời gian được bao bọc lại. Nghĩ đến mà tôi lại thấy nghèn nghẹn trong lòng, chẳng biết nói gì cho đến khi mẹ ra ngoài rồi vẫn lặng thinh.

Tôi đã đọc đâu đó rằng, khi bạn có quá nhiều vướng bận trong lòng và nó bắt đầu chia làm hai phe để khủng bố tinh thần bạn thì hãy lập một cái bảng để liệt kê hết ưu điểm của nó ra. Đến lúc này, thì tôi nghĩ tôi nên áp dụng điều ấy, để có quyết định sáng suốt nhất.

Tôi nhanh chóng liệt kê một loạt những ưu điểm khi mình bị trượt. Lúc đó tôi sẽ được học với một số người bạn cũ, được ở gần ba mẹ, học tập bớt áp lực hơn, cuộc sống cũng bớt bon chen hơn, tiền học phí ít hơn, có nhiều thời gian đi chơi hơn, ít phải đi học thêm hơn. Nhưng đến cột nếu Ghê đổ, tôi lại bắt đầu phân vân và đắn đo, vì thực sự, không biết ghi cái gì. Loay hoay mãi, tôi mới ghi được hai điều: mẹ Mít kì vọng và có nhiều cơ hội vào trường Đại học lớn. Thật ra, thì còn một điều nữa, khiến tôi lẩn tránh mãi chẳng biết có nên ghi hay không, cứ muốn đặt bút, rồi lại thôi. Ừ thì... điều này có thể đánh bại tất thấy bảy điều ở cột "nếu tôi trượt", nhưng tôi lại không chắc chắn rằng việc tôi ghi vào là đúng hay sai, tôi cũng sợ người khác đọc được nữa.

Thật ra thì tôi là một đứa rất khó hiểu, tính cách tôi đã khó nắm bắt rồi mà tâm tình còn khó hơn. Thậm chí đôi khi tôi còn phát điên lên vì nó, chỉ vì một số thứ cứ bứt rứt mãi trong lòng. Cuối cùng, tôi quyết định gấp sách vở lại và leo lên giường nằm, chẳng suy nghĩ cái gì nữa. Ngày kia cứ đi thi, được ăn cả, ngã về không.

Lúc lên thành phố để chuẩn bị vào trận chiến, tôi và Linh Dương thuê phòng trọ gần chỗ thi để tránh tắc đường, muộn giờ thi, hay tí ti các lí do đen đui khác. Nó có vẻ bồn chồn lo lắng lắm, thậm chí lúc ngồi trên phà và trên taxi nó cũng ngồi học bài đến mức tí nữa thì bị say. Nó muốn vào chuyên hóa, thậm chí còn muốn vào lớp chọn một. Mẹ nó thì có vẻ cũng kì vọng ghê, đến cả lúc đi ăn cũng liên tục nhắc nhở:

- Ăn nhiều vào nhé hai đứa, tí về có sức mà học. Mai thi rồi!

Mặt tôi nghệt ra tí nữa thì rơi cả miếng thịt nướng trong miệng, mẹ tôi đánh đá chân nhắc khéo. Ô, tôi tưởng gần ngày thi thì mới phải ăn chơi chứ nhỉ? Thay vì chăm chăm xem những kiến thức mà cả năm qua đã học đến bực sách bực vở thì cái thứ yếu quan trọng nhất chính là tinh thần. Tôi ghét những người trọng thành tích, và tôi càng ghét những người cứ thích tạo áp lực cho người khác.

Tôi liền gấp miếng thịt nướng vào bát Dương, rồi nói đủ lớn để cả ba người nghe thấy:

- Ăn đi em, hôm nay ngày cuối rồi! Nên là bụng lụm đi, học hành không kịp nữa rồi. Tí chị dắt em ra trung tâm thành phố, đây trò chơi.

Nói xong tôi không quên mỉm cười một cái với nó, và cả mẹ nó nữa. Chắc lại vừa nhăn mặt vừa nghĩ con cái giáo viên gì không chú tâm học hành, mai thi đến nơi rồi còn nghĩ đến chơi bồi phè phờ, không khéo tí lại cảm không được chơi với bạn Vân Anh nữa thì chết.

Nhưng Linh Dương hiền lắm, lành như cục đất ấy. Ở lớp cũ chúng nó hòa đồng nên không bao giờ bị bắt nạt, đa số toàn tôi bắt nạt nó. Nhiều lúc tôi lười nghe nó dạy Hóa quá bắt nó phải đưa vở bài tập ra cho tôi chép. Ban đầu không đưa đâu nhưng tôi cứ dọa khoe chuyện nó thích thằng Bảo ra là nó sợ. Giống chuyện tình yêu trong veo như buổi sáng sớm ấy, chỉ một mình mình biết, và tự mình tận hưởng và đắm chìm vào những gì thanh khiết thuần túy nhất.

Nó mỉm cười nói lại với tôi:

- Thôi, thi xong đi cũng được, đêm nay cố ôn cho xong mấy bài nữa rồi mai vào phòng thi cho tự tin. Xong xuôi mình đi chơi bù!

Nó nói mà không để ý đến cảm xúc của tôi tí gì, chỉ quan tâm mặt mẹ nó đang tươi phơi phới lên. Tôi nhanh chóng ăn xong trước rồi mượn máy mẹ nhắn tin với mẹ Mít, ghét cái mặt không thèm nói chuyện nữa.

Bà ấy sắp về đây mua nhà trên phố rồi, ba mẹ tôi cũng hỗ trợ một ít nên cũng hạn chế tiêu pha lại. Kể cả tôi không đỗ thì bà ấy vẫn về và làm việc ở công ty mỹ phẩm của gia đình người yêu bà ấy. Bà ấy cứ hỏi đi hỏi lại mãi để chắc chắn tôi đã ôn bài kĩ chưa mà lại ngồi chơi facebook. Tất nhiên là kĩ rồi, mặc dù tôi buồn ngủ đến sách từ hai hôm trước.

Bỗng dưng có tin nhắn đến kêu "ting" một tiếng lớn, tôi giật mình ngó xem ai nhắn. Hóa ra là thằng Bin, lâu lắm rồi bọn tôi không nói chuyện, thậm chí nó còn chẳng về quê. Nó cũng thi chuyên Hóa như Linh Dương này, nên chỉ có ông bà nên thăm nó chứ chắc chẳng có thời gian. Tất nhiên là tôi cũng chẳng trách gì nó, vì chính tôi cũng chẳng có thời gian mà khóa facebook từ đợt Tết đến giờ.

"Lên Hải Phòng chưa"

Dòng tin nhắn chạy ngang trên màn hình, tôi nhanh chóng nhắn lại:

"Mới lên thôi, vừa về nhà nghỉ cát độ, bây giờ đang ở quán ăn"

"Quán nào, ăn xong chưa"

Tôi ngán ngẩm chép miệng, xong thì xong rồi, no thì chưa, tại chẳng muốn ăn.

"Hỏi quán nào làm gì"

"Có việc quan trọng, nhanh lên gấp lắm"

Tôi đành ngó lên ngó xuống quanh quán xem có chỗ nào để tên không rồi nhanh chóng gõ vào. Ấy mà thế chỉ thấy nó đã đọc rồi mắt hút. Tự dưng tôi lại thoáng nghĩ đến việc thằng Bin sẽ phi xe đến chỗ tôi và quăng vào mặt bịch đồ ăn, nhưng lại nhanh chóng gạt đi vì mai thi rồi, chắc lịch học của nó hôm nay kín đến tận tối mịt ấy chứ.

Tôi ngồi thờ thần chơi Candy Crush đợi mọi người ăn xong, không hiểu sao hai bà phụ huynh vừa ăn vừa nói chuyện mà lâu thế, còn Linh Dương thì ôm bài vở ra một góc ngồi. Tôi khẽ xì một cái, thoải mái tí có chết ai đâu. Lúc gần thẳng thì điện thoại lại "tìng" lên một tiếng lớn, một dòng chữ chạy ngang màu xanh bên cạnh khung trò chuyện của thằng Bin:

"Ngồi bàn nào thế"

Tôi đọc xong mà không tin vào mắt mình, bây giờ là mười hai rưỡi trưa nắng chang chang, quán ăn này lại là ở trung tâm còn nhà Bin ở tít ngoại thành. Không tin, chắc nó trêu thôi, tôi liền nhấn cột nhà lại.

"Bàn nào có bạn xinh đẹp nhất vũ trụ là có Ghe ở đấy nhé"

Tôi hí hửng chơi điện thoại tiếp thì tự dưng có cậu bạn chạy rất nhanh vào quán và nói to, đủ để mười hai bàn ăn chật kín trong quán nghe rõ:

- Chị ơi, bạn xinh đẹp nhất vũ trụ đang ngồi bàn số mấy hả chị?

Tôi ngại, nhục, không biết chui vào đâu. Mẹ tôi đang ăn cũng ngơ ngác nhìn lên vì nghe giọng quen quen, còn có lẽ tất cả mọi người trong quán thì ngược lên chỉ vì tò mò và tức cười. Đúng là tiền thoát lương nan, bây giờ tôi không ra mặt thì Bin còn đứng gọi mấy phút nữa, mà ra mặt thì không biết chui vào đâu cho đỡ ngại, chỉ khổ chị phục vụ vừa khó hiểu vừa lúng túng.

Lúc này mẹ tôi mới lên tiếng trước, liến vầy vầy tay gọi Bin, chắc là nhận ra nó.

- Ô Bin à con, đi đâu thế? Vào đây ngồi với bác!

Nó đang vừa hỏi chị tiếp viên, mắt vừa ráo hoảnh nhìn quanh để tìm người thì nghe tiếng quen quen, quay sang lại thấy mặt tôi đang đỏ phừng phừng vì ngại và bực. Nó vác bộ mặt hớn hờ chạy ra bàn tôi, chào mọi người.

- Đi đâu thế con, ăn cơm chưa ngồi xuống đây với bác!

Mẹ tôi một câu con hai câu con ngọt xót, đấy, thằng Bin thông minh của mẹ đấy. Toàn khôn những cái đầu đầu, vừa nãy hỏi ngu không tả được.

- Dạ thôi cháu ăn rồi, cháu đến tìm Ghe!

- Ô, sao biết nó ở đây mà tìm?

- Bạn ấy nhắn địa chỉ cho cháu mà!

Ấy thế mà mẹ quay sang mắng tôi mới lạ chứ:

- Đấy, cái con bé này! Mai bạn thi rồi không để bạn học lại còn rù rê bạn đi chơi.

Tôi đang uống ngụm nước ngọt thì tí sặc. Đấy, mẹ tôi toàn tin người ngoài. Chán thế không biết! Linh Dương đang học bài, cũng ngược lên hết nhìn tôi lại nhìn Bin, chắc nó thấy có lỗi, vì không đi chơi cùng để tôi phải rù người khác. Tôi vội vàng xua tay:

- Đầu con có rù đâu...

- Cháu đến tìm bạn ấy có tí việc, cháu xin phép hai bác cho bạn ấy đi với cháu một lát. Đến hai giờ cháu sẽ trở bạn ấy về nhà trọ bác thuê.

Tôi đang tính thanh minh thì nó ngắt lời tôi, thậm chí còn có ý định lôi kéo tôi đi khi chưa trao đổi qua với tôi luôn. Mẹ tôi thì vừa cười vừa gạt đầu, tay xua xua ra ý hiệu đi đi, không quên gọi với theo nhắc nhở đi đứng cẩn thận.

Nó lôi tôi ra cái xe đạp điện, chắc là nó lại mượn của bạn. Quăng tôi cái mũ bảo hiểm rồi liên tục thúc nhanh lên. Khổ ghê, đang ngồi máy điện hòa mát như thế lại bắt người ta ra nắng, mà lại đi từ trung tâm thành phố ra tít ngoại thành chứ.

Tôi ngồi sau xe hết lâu bầu thứ nọ đến thứ kia, lúc thì than nắng gắt, lúc thì than đường bụi, chán rồi trách thằng Bin lôi tôi đi vội làm tôi không kịp lấy khẩu trang. Làm nó điên quá, quát lên một tiếng rõ to, trong khi đang đứng đợi đèn đỏ:

- Thế này có muốn thi đỗ không?

Tôi giật cả mình, khẽ đập đập vai nó nói nhỏ:

- Mày nói bé thôi, người ta đang nhìn kia kia!

- Không quan trọng! Quan trọng là mày có quyết tâm thi đỗ không?

Giữa trời nắng nóng, ai cũng đang mau mau chóng chóng về nhà mà đứng đợi đèn đỏ cũng không yên khi thằng Bìn cứ oang oang cái miệng quát nạt. Tôi đành chép miệng trả lời:

- Ừ thì... Có! Có muốn đỗ!

- Thế thì ngồi im! Sắp về đến nhà rồi!

Nghe bảo sắp về mà tôi giật cả mình, tôi nhớ là còn lâu lắm mà. Ở tí ngoại thành cây cối mát mẻ lắm không khói bụi như này đâu. Đến một ngã tư đèn đỏ nhưng có tín hiệu cho phép rẽ phải, Bìn nhanh chóng vít ga, lách qua mấy con đường lớn rồi vào cái ngõ nhỏ, nhưng nhà hai bên lại rất to và đẹp. Nó dừng xe trước một cái cổng sắt màu trắng, vội vàng bảo tôi trèo xuống rồi kéo lên nhà.

Ban đầu tôi còn nghĩ Bìn dắt tôi đến nhà bạn nó, nhưng không, tôi còn thấy bác giúp việc đang bay hoay dọn dẹp ở bếp mà. Nó kéo tôi vào phòng rồi bắt ngồi lên giường đợi, còn nó thì đang lục tung bàn học để tìm cái gì đó. Tôi đưa mắt nhìn quanh một hồi rồi hỏi:

- Nhà mày chuyển nhà rồi à?

Bìn vừa tìm kiếm, vừa trả lời tôi:

- Ừ, ba tao chuyển công tác, tí phía bên kia thành phố mà nhà lại ở bên này. Mỗi lần đi làm không khác gì đốt xăng quanh Hải Phòng, nên chuyển về đây cho gần.

Tôi gật gật đầu ra vẻ hiểu chuyện rồi đưa mắt nhìn quanh. Nó khác rồi, phòng không toàn Spider Man hay tù truyện toàn Doraemon. Thay vào đấy là những màu sắc nhã nhặn và những quyển văn học nước ngoài nổi tiếng dày cộp. Tôi khá bất ngờ khi Bìn lại đọc những quyển như "Không gia đình" vì tôi đã từng cố thử đọc, nhưng kết cục là bỏ dở giữa chừng. Có lẽ tôi chỉ hợp những quyển mang tính trào phúng như "Số đỏ". Đang mải mê bìa sách còn mới cứng, cảm giác như mưa về chỉ đề trung thì Bìn reo lên:

- Đây rồi đây rồi, Ghẹ ra đây tao bảo!

Tôi chạy ra chỗ bàn học thì nó đưa cho một xấp tờ giấy A4 photo rồi bảo:

- Về học đi, đêm nay học được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Tài liệu ôn thi của bọn chuyên đấy.

Tôi khẽ lật lật mấy tờ giấy, đây chắc chắn là chữ con gái, vừa đẹp vừa đều, có chỗ viết nhanh mà tôi vẫn thấy đẹp. Nhưng hình như là hình chụp lại rồi đem đi in, tôi liền hỏi:

- Mày ăn cắp vở nó để chụp à?

- Ừ, chúng nó vừa gớm vừa keo kiệt, tao công sạt nghiệp đồ ăn mới lừa được nó vào nhà vệ sinh rồi cướp cặp lấy vở đấy. Thôi thôi, đi nhanh nhanh tao lai mày về nhà trọ rồi học bài đi. Mai gặp ở địa điểm tập trung.

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì nó lại lúi đi, từ sáng đến giờ đi tới đi lui chóng hết cả mặt. Chưa kịp thở đã lại bắt đi tiếp, mệt đến mức không thèm phản ứng.

Tôi mệt mỏi đi về phòng trọ, lúc này mọi người đã đi ngủ, còn mỗi Linh Dương đang ngồi học bài. Tôi rón rén đi về giường của mình, rồi tìm một chỗ nằm nghỉ mệt.

- Vừa đi đâu về đấy Vân Anh?

Linh Dương thấy động quay sang hỏi tôi, tôi tiện tay cầm luôn xấp photo A4 lên quạt cho đỡ nóng.

- Nó đưa cho tài liệu ôn thi, thà đến quán ăn đưa luôn đi lại còn dắt về đến tận nhà, mệt muốn chết.

- Có người quan tâm thế còn gì, vừa cao vừa đẹp trai, lại còn tâm lý, không đồ nhanh đi đưa khác nó hốt mắt.

Tôi đập vào đầu nó một cái, rồi mắng:

- Linh tỉnh lên thiên cái con này, học đi mai thi rồi đấy!

Nó cười lớn làm tôi suýt đập nó phát nữa vì mẹ tôi và bác đang ngủ, con gái con đũa.

Tôi nằm thẩn thờ xem qua đồng tài liệu, lật tới lật lui rồi không tìm được mà bật cả dậy. Thật sự, là nhiều cái tôi chưa biết, chưa được học quá, không tìm được liền vội vàng ngồi dậy học bài luôn. Thật ra thì ai cũng giống như tôi thôi, khi mình đã học đến phát ngán những kiến thức cũ, cảm giác nhác

đến có thể nói vanh vách, nhưng khi có những cái mới lạ, thậm chí là rất hay ho thì tâm lí muốn chơi cũng như lòng đi học.

Hai đứa ngồi học đến năm giờ chiều thì bụng đói meo, tôi với Linh Dương đành ngồi đợi mẹ tôi và bác đi mua đồ ăn về. Có thức mới vực được đạo mà nó đói đến sôi cả bụng vẫn ngồi làm bài tập ôn luyện cho được. Tôi đành cất giọng hỏi:

- Ê, mày học như thế không thấy mệt à?

Nó dừng bút lại, khẽ xoay người rồi thờ dãi đánh thụt:

- Hoi mệt tí thôi! Nhưng không sao!

- Không sao cái đầu mày, người mày sắp quất lại bằng con tép khô chưa. Vừa phải thôi, quan trọng là tinh thần thoải mái mai vào phòng thi. Mà tao thấy mẹ mày ép mày quá đáng quá.

Linh Dương không đáp lại tôi, tay liên tục mân mê cái bút trên tay, tôi lại được đà nói thêm.

- Chẳng bù cho mẹ tao, đưa tao đi thi cho đúng nghĩa vụ, học không ép, sống chết mặc bay. Khôn thì vùng vẫy trên phố, ngổ thì lặn lội ở quê. Nhưng mình còn bé, mình đáng được hưởng nhiều thứ hơn là đám sách vở này.

- Thi tao cũng có muốn đâu, nhưng mày biết đấy. Ba mẹ thì có mỗi mình tao, lại sinh muộn nên chẳng có ai cả. Tao biết họ kì vọng vào tao lớn lắm, không phải họ ác, không phải họ không thương tao, mà là họ nhìn xa hơn tao, hơn cả mày nữa. Họ sợ sau này họ già rồi, không còn sức khỏe để nuôi tao nữa, họ sợ họ vất vả cả tuổi trẻ, để đổi lại tuổi già lại không được một ngày an yên. Tao cũng không chắc nữa, nhưng tao chỉ sợ tao chưa kịp thành công thì ba mẹ tao... đã bỏ tao đi mày ạ!

Nó nói bằng cái giọng nghèn nghẹn khiến tôi vừa bất ngờ vừa sợ. Hóa ra là bao lâu nay tôi sống chưa hề nghĩ đến cảm xúc của ai, chưa hề nghĩ đến ai, đến cả tương lai tôi cũng phó mặc cho tuổi trẻ. Và hóa ra, lâu nay tôi vô tâm đến bản thân mình cũng bất ngờ...

- Cả chuyện tao thích thằng Bảo, mày cũng biết mà! Tao không thích mày cứ lấy chuyện tình cảm ra đe dọa tao mãi đâu, nó làm tao khó chịu. Nhưng mày ạ, có chuyện làm tao đau hơn nữa kìa!

Lúc này tôi thấy mắt nó long lên như những con sóng chỉ trực vỗ òa, tôi liền vội vàng ra ôm nó, vuốt vuốt nhẹ mấy sợi tóc tơ mà sống mũi thấy cay cay.

- Ủ ừ, tao xin lỗi. Tao hứa tao không trêu mày nữa đâu!

- Mày à, Bảo nó tỏ tình với tao. Nhưng tao sợ quá, tao chẳng dám nhận lời. Tao sợ tao vì quá để tâm đến nó mà quên mất việc học, tao sợ tao quá thương nó mà quên mất rằng bố mẹ cũng cần tao thương. Tao sợ cả tao sẽ không thi đỗ nữa, rồi chẳng may bông bột quá tao với nó lại chia tay. Tao sợ bọn tao lại như hai đường thẳng, chỉ cắt nhau đúng một điểm, tao sợ mất nó, để đến sau này còn không gọi nhau một tiếng "bạn" được. Nó quá tốt, nó xứng đáng được yêu nhiều người hơn tao phải không mày?! Nó quá tốt, thật sự tốt để phải bận tâm về tao, chỉ trách là tao không xứng... mày ạ

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Mụ Mít Về

Linh Dương nó ngủ rồi!

Vừa nãy nó khóc như mưa như gió, làm tôi không kìm được lòng mà khóc theo. Tôi phải ngồi đó mãi, phải nói nó nín đi không tí mẹ thấy mẹ lo thì nó mới quệt ngang nước mắt rồi vào nhà tắm.

Ăn uống xong xuôi nó mệt quá lăn ra ngủ mất, thôi thế cũng được, sáng mai dậy sớm hơn một chút học bài. Chắc là, nó thấy oải lắm!

Tôi ngồi ôm xấp tài liệu hôm nay Bin đưa cho, khẽ vuốt vài lọn tóc buông xõa trước mặt nó. Bất chợt, tôi thấy một giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt Linh Dương. Chắc lại mơ thấy gì đó không vui rồi.

Chơi với nó hai năm rồi, đi qua cũng nhiều thứ, từ vui đến buồn, hay đến dở, tôi chưa thấy một Linh Dương nào vừa yếu đuối vừa sâu sắc như buổi chiều hôm nay. Tôi cứ nghĩ nó sống vô tư, thoải mái, tính lại hiền lành nên chắc cũng không quá nặng lòng nhiều chuyện. Tôi biết, ba mẹ nó hiếm muộn, mãi gần bốn mươi tuổi mới sinh được mụn con nên quý như cục vàng cục bạc. Nên bao nhiêu kì vọng bác bá đổ dồn hết vào nó, nó tốt nhất nên học giỏi, nếu không nó sẽ thấy tóc mẹ nó bạc nhanh hơn, nó tốt nhất nên ngoan ngoãn, nếu nó không muốn thấy ba nó buồn. Tại người già hay cả nghĩ mà.

Nó từ bỏ cả người nó thích trong những năm tháng thuần khiết nhất, chỉ vì nghĩ mình không xứng. Thật ra thì trong cuộc đời này, chuyện tình yêu thì vốn dĩ không có chuyện không xứng, chỉ có ngu ngốc không biết đón nhận lấy những gì mà đáng được nhận. Tôi thì thấy, chuyện tình cảm nó rất phức tạp, tốt nhất nên nhìn theo cái nhìn đa chiều chứ đừng편 diện. Nó không phải là hình học phẳng, vì hai đường thẳng chỉ có song song, cắt nhau, và trùng nhau thôi. Nó là hình học không gian, ở góc cạnh này không hợp, thì ta chuyển qua nhìn ở góc cạnh khác.

Tôi đang ngồi nghĩ vẩn vơ thì bỗng dưng có một tờ giấy rơi ra từ quyển vở tôi đang cầm trên tay, tôi liền nhặt lên xem xét. Hóa ra là tờ giấy thống kê những ưu điểm khi tôi trượt và tôi đỏ, nhìn cột bên phải chông chênh mỗi hai gạch đầu dòng mà tôi chỉ biết cười nhạt.

Tôi không quá hi vọng vào kết quả ngày mai tôi thi, nhưng nếu đỗ được thì là điều tốt...

Ngày thi thứ nhất trôi qua một cách nhanh chóng, sáng hôm sau tôi thi Toán, chiều lại chiến đấu với môn Văn. Tôi vào trong phòng thi cảm giác còn bớt lo lắng hơn lần đi thi học sinh giỏi nữa, dù sao thì tôi cũng cố hết sức rồi.

Nhưng điều làm tôi khá ngạc nhiên, đó là Nhím cũng thi chuyên, và là chuyên Anh. Tôi không nghi ngờ về khả năng của nó, nhưng tôi bất ngờ về sự hiện diện của nó. Trong lòng tôi vẫn còn đôi chút gợn gợn khó nói, áy náy, liệu có phải ba Nhím phá sản thật rồi không?

Lúc gặp nhau ở chỗ tập trung, tôi không nói chuyện với nó nhiều, cảm giác vẫn khá gượng gạo và không quen, có lẽ là bao năm qua đã làm phai mờ đi nhiều thứ.

Ngày mai bà Mít về, vì kể cả tôi không đỗ thì bà ấy vẫn về Việt Nam sống, chẳng lông bông ở nước người ta mãi được. Có lẽ, mai tôi thi xong thì đi đón bà ấy là kịp, tôi chỉ còn môn Anh và Văn chuyên nữa thôi.

Nhưng mọi chuyện gần như không được suôn sẻ, khi ngồi trong phòng thi môn cuối thì bụng tôi bỗng dưng bị co thắt lại, đau đến mức tôi nằm gục xuống bàn, tay chỉ biết sắt chặt phần bụng áo trong khi mồ hôi túa ra như tắm. Có lẽ tôi lo lắng quá dẫn đến đau dạ dày, vì dù sao đây cũng là môn quan trọng.

- Em có sao không?

Một giám thị đi đến chỗ tôi và gõ nhẹ đầu bút xuống bàn, tôi bắt đầu ngồi thẳng dậy, cố gắng điều chỉnh cơ mặt.

- Dạ em không sao!

Bây giờ có sao thì cũng chẳng giải quyết được việc gì, thôi thì cố gắng làm nốt. Khi chỉ còn 20" cuối cùng, tôi đang viết đến đoạn kết bài thì bạn nữ sinh ngồi ngay bên cạnh tôi bị ngất. Vì cô ấy đập đầu rất mạnh xuống bàn nên tôi giật mình và hét lên, cũng một phần là phòng thi đang rất yên ắng nữa.

Phòng thi nháo nhào ở phút cuối, người thi hiếu kì xem bạn ấy có sao không, người thi tận dụng thời cơ đi hỏi bài, tôi thì nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và hoàn thành nốt bài thi. Con đau bụng nó cũng tha cho tôi rồi.

Tôi vừa bước chân ra khỏi phòng thi thì tự dưng từ đâu thẳng Bin xông xộc lao tới làm tôi giật mình, lại còn hỏi gấp:

- Mày có sao không, vừa nãy mày bị ngất trong phòng thi à?

- Không, mày hâm à?! Tao chỉ hơi đau bụng tí thôi mà.

Bin thở phào một cái, rồi tựa lưng vào cửa thở dốc, làm tôi ngơ ngác hỏi:

- Có chuyện gì à? - Không, đang trong phòng thi thì thấy có người chạy ra chạy vào, kêu thí sinh tên Văn Anh ở phòng số 2 bị ngất xỉu vì kiệt sức.

Nghe đến đấy mà tôi phì cười, vỗ mạnh vào vai Bin một cái:

- Mày điên rồi, cả hôm qua tao ngủ từ 8h, sáng dậy cũng hơi sớm nhưng làm gì có chuyện quá sức. Con bé ngồi bên cạnh tao bị ngất.

Nó chỉ nhìn tôi rồi cười nhẹ, ra hiệu tôi với nó đi về. Vừa xuống cầu thang thì gặp Linh Dương vừa thi xong môn Hóa, mặt có vẻ khó coi lắm. Vừa đi vừa cảm quyển vở nhăn nhó khó chịu, đi đâm vào cả người tôi.

- Mày làm sao thế Dương?

Nhìn thấy tôi nó như vỡ được vàng, phát rồ lên rồi than vãn:

- Chết tao rồi mày ơi, tao nộp bài rồi mới phát hiện ra làm sai một câu. Làm sao bây giờ, chết tao rồi, thế này thì đỡ làm sao được. Tao chết mất, rồi tí về so lại còn ra tí tí cái sai nữa chắc tao mua bún về tự tử. Cứu tao huhu.

Tôi nhìn nó chỉ biết cười trừ, vì tôi thi khác nó, chẳng biết mình làm đúng hay sai, chỉ biết không bị lạc đề và đủ ý. Chỉ có thằng Bin với Dương thi cùng môn chuyên, còn hiểu một chút chứ nói với tôi chẳng khác gì kể chuyện với con bị điếc.

Ra đến cổng trường thì mỗi đứa đi một ngã. Linh Dương thì về nhà bác bá gần đấy chơi mấy hôm, Bin thì về nhà nó, còn tôi theo mẹ đi taxi ra sân bay đón bà Mít. Lần này bà ấy về hẳn, nên chắc là nhiều đồ lắm nên mới gọi mẹ con tôi ra đón.

Và đúng y như tôi đoán, bà ấy đang đứng ở cửa ra vào với trạng thái không thể thâm hơn, trong khi đầu vẫn đang dựa vào người "anh rể tương lai". Nhìn thấy tôi và mẹ như nhìn thấy vàng, liền vẫy tay kịch liệt.

Tôi vội vàng chạy xuống xe, on giời, 2 cái vali to đùng, cộng thêm 5 cái thùng đồ bên cạnh nữa. Tôi vừa xếp đồ vừa cầu nguyện:

- Khiếp, không hiểu sao lăm đồ thế, như kiểu vác cả cái Hàn Quốc về Việt Nam ấy?!

- Ồ, rồi đồ ăn, quần áo đẹp cảm mây nào động vào của tao nhé!

Mẹ tôi thì nhẹ nhàng hơn, liền hỏi anh người yêu bà Mít đang xếp thùng đồ vào cốp xe:

- Thế cháu tí đi xe gì về? Đi chung taxi với bác về luôn chứ?

- Dạ không, cháu có người đón rồi, người ta vừa chờ đóng đồ của cháu với Huyền Anh về nhà rồi tí quay lại ấy mà!

Tôi mới giật mình, khiếp, đóng đồ này còn chưa hết á. Chắc tiền máy bay cho mấy thùng đồ của bà Mít lên đến tiền triệu quá.

Chiếc xe taxi nổ máy rồi nhanh chóng tiến ra đường quốc lộ. Chân tôi đang kẹt cứng ngắc bởi thùng đồ ở dưới, tư thế khó chịu vô cùng. Tôi đành mở cửa sổ xe ngay bên cạnh ra, gió thốc vào mặt cũng bớt đi phần nào những căng thẳng. Tôi không biết kết quả hôm nay thi ra sao, chẳng biết lành hay nạt, nhưng tạm thời là cũng trút bỏ được một số gánh nặng. Đang trầm tư suy nghĩ về cuộc đời như những con người trưởng thành thực thụ vì bà Mít cồng vào đầu tôi một cái đau đặng khiến tôi kêu lên.

- Con hâm này đang mở điều hòa mà mở cửa sổ làm gì. Giờ tan tầm toàn xe cộ mở ra mà hứng bụi à?!

Tôi thì đang xuyt xoa cái đầu, trong khi đẩy anh lái taxi cười rồ to, còn mẹ tôi chỉ quát:

- Đấy, hờ tí ra là đánh em.

Cuối cùng, thì cũng có cái cảm giác gia đình xum họp.

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bin À, Mày Ở Đâu?

Chiếc xe phanh kít một phát, làm tôi ngã nhao người về phía trước, đập mặt cả vào ghế của bác tài theo quán tính. Tôi giật mình mở mắt, nghe thấy tiếng cười rồ to của bà Mít với mẹ khi thấy cảnh tượng tức cười của tôi. Chà là bà Mít đã nhờ chú Thắng tìm mua nhà, tiện thể đồ đạc còn ở đây nên ba mẹ con tôi đi xem nhà luôn. Mà từ khu sân bay ra đến chỗ nhà chị tôi mua xa quá, nên cho dù trong xe taxi chật không khác gì xe bus tôi cũng không chịu được mà ngủ quên mất.

Tôi chỉnh lại cái kính rồi dụi dụi mắt, cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ rồi chạy xuống bê đồ. Tôi liếc sang bên phải, ô nhà thằng Bin mà. Chắc là về đây gửi đồ rồi đi xe nhà cho tiện, tôi kéo cái vali to nhất rồi đi thẳng vào nhà Bin, chào bá giúp việc rồi để gọn đồ sau cánh cửa chính ở phòng khách. Không quên nói vọng ra với mẹ:

- Mẹ với chị bê mấy thùng bé bé nhé! Con đi ngủ đây mệt lắm rồi, mẹ với chị cứ đi xem nhà đi.

Tôi vác bộ mặt mệt mỏi đi lên cầu thang, lò dò đi theo trí nhớ đến thẳng phòng Bin. Tôi mở cửa phòng rồi ngó đầu vào, liếc ngang liếc dọc không thấy ai, rõ ràng bá giúp việc bảo thằng Bin đang trên tầng.

Không có ở đây thì càng tốt, tôi lúc này như bị cơn buồn ngủ nó hành, nên liền trèo lên giường rồi đắp chăn yên vị như nhà của mình. Trời mùa hè mà điều hòa trong phòng vẫn đang bật khiến tôi khê siết chặt cái chăn lại, ầm ầm, thom thom thật đấy. Tôi đang thiu thiu ngủ thì nghe thấy tiếng mở cửa, liền khê mở mắt ra nhìn. Thoáng lờ mờ thấy một dáng người, hình như là bước ra từ nhà tắm phòng Bin đang đưa cánh tay liên tục lau đầu, vừa đi vừa huyt sáo.

Tôi đoán là Bin, đang tính chào nó rồi đi ngủ thì mắt tôi vô tình đưa xuống phần dưới. Và trong khoảnh khắc đó, tôi chỉ muốn hét lên rằng: TÔI NGUYỆN PHÉ ĐÔI MẮT NÀY ĐI!!!

Các bạn không biết tôi đang nhìn thấy gì đâu, một cảnh tượng mà Ghệ ngâm thơ trong sáng sống trên đời mười bốn năm chưa từng thấy, chưa từng xuất hiện. Đó chính là thân hình của một đứa con trai đang trong giai đoạn trưởng thành bước ra từ nhà tắm, người vẫn còn lấm tấm những giọt nước chưa kịp lau và chỉ quấn một chiếc khăn ở phần dưới.

Hình như nó không nhìn thấy tôi, chắc là cái chăn tôi đang đắp lên người khá giống với hình ảnh một chiếc chăn đang phủ gối ôm lên nên vẫn rất thân nhiên huyt sáo và đi ra bàn học, cầm cái máy điện thoại và vuốt lên vuốt xuống. Nhưng không hiểu trong đầu tôi lúc đấy nghĩ gì, mà lại vùng chần dậm và hét lên rất to, hét như thể có đám cháy vậy.

Thằng Bin giật mình suýt làm rơi điện thoại, vội vàng ép sát người vào bờ tường, mắt ráo hoảnh liên tục hỏi:

- Cái gì thế, cái gì thế?!

Tôi liền lấy cái chăn che mắt lại, rồi nói đủ lớn để nó nghe thấy:

- Mà đang làm cái trò bí ối gì kia hả Bìn? Mà nhìn xem mà đang làm cái trò gì kia?

Tôi ngồi trong chăn che cái gương mặt đỏ ửng vì ngại lại. Thật sự thì... đến lúc này tôi mới thấy mình ngu. Thà cứ làm kiếp cái gối cho đến khi thằng Bìn nó mặc quần áo vào là được mà. Bỗng dưng, tôi nghe thấy tiếng dép tiến lại gần xuống, tay tôi lại siết chặt cái chăn lại. Thằng Bìn khẽ mở cái chăn lên, rồi hỏi:

- Mà ầy, mà mới là người phải xem lại ầy! Mà nhìn xem mà đang làm trò gì? Mà lén lút chui vào phòng tao không xin phép, lại còn la hét lung tung. Thích tao tóm cổ đá đít mày ra ngoài không hả?!

Tôi khẽ giật lấy cái chăn rồi che kín mặt tiếp, vừa ngại, lại vừa nhục. Tôi liền ậm ừ xua tay bảo Bìn:

- Ờ thì... tao xin lỗi. Nhưng mà mặc quần áo vào đi, kóp mưòi rồi ai lại làm trò như thế?!

Như kiểu thấy tôi càng ngại thì nó càng nhây ầy. Nó giật mạnh cái chăn của tôi ra, vạt xuống đất, rồi liên tục trêu:

- Lêu lêu Ghẹ béo nhìn này, lêu lêu con béo bốn mắt nhìn này! Tao không mặc quần áo đấy, mà làm gì được tao?! Lêu lêu!

Nó vừa làm trò vừa chạy quanh phòng, tôi không làm gì được liền ngồi trên giường giãy chân đành dạch. Quay qua quay lại không có gì đánh nó được cho hả dạ, tôi liền lấy cái gối đập mạnh về phía nó rồi quát to:

- Mặc quần áo vào cái thằng thần kinh kia!!!

Nó cong người né cái gối, nhưng vẫn giơ cái mặt căng căng ra:

- Ấy ầy, bạn Ghẹ làm thế là có ý đồ cả đúng không?! Bạn định đập gối vào khăn tôi đang quần để nó tụt ra, rồi bạn được chiêm ngưỡng tuyệt tác của tạo hóa đúng không?! Bạn còn non và xanh lắm!!!

Bất lực, hoàn toàn bất lực. Tôi liền nằm sấp xuống, vùi mặt vào cái gối ôm, rồi nói vọng lên:

- Tao kệ xác mày, tao không biết mày có tính mặc quần áo vào không, nhưng mày phải ngậm cái mồm mày vào. Tao đi ngủ đây, mệt lắm rồi!

Ấy thế mà tôi ngủ thật, ngủ mà cảm giác có ai đá đít, hay bắn liên thanh bên tai cũng không biết. Cho đến khi tôi nghe thấy tiếng kéo néo ầm ĩ bên tai:

- Dậy đi Ghẹ ơi, dậy rồi mà ăn hành.

- Chẳng hiểu nó nghĩ gì mà chui vào đây ngủ như thật.

- Con hâm đấy học nhiều lú não hết rồi!

Tôi khẽ cựa mình, nói lại bằng cái giọng lè nhè:

- Mẹ cho con ngủ đi, hôm nay con không phải đi học.

- Ờ sướng nhỉ, tự dưng đi vào đây rồi nằm ngủ như nhà của mình.

Tôi lấy tay kéo vạt chăn ra, khẽ neho neho mắt hỏi lại mẹ:

- Ở thế không phải mẹ vào nhà Bìn cất đồ rồi mới đi xem nhà à? Con mệt con không đi xem thì con lên giường con ngủ, con bảo với mẹ rồi đây!

Mẹ và mẹ Mít càng nghe tôi nói càng trung bộ mặt khó hiểu ra, còn Bìn thì ngồi dưới chân giường cười ái ngại. Bà ầy liền cốc đầu tôi một cái:

- Con dở người, đi xem nhà ở sát đây mà làm như đi thêm vài chục cây số.

Tôi đang dụi mắt cho tỉnh ngủ, nghe đến đấy mà giật mình hỏi lại:

- Chị mua nhà gần đây á???

Mẹ ừ một tiếng, còn bà Mít với gương mặt rất thần nhiên liền lôi tôi đi xem nhà, trong khi tôi còn chưa hết sốc. Thế là... nếu đồ trường chuyên, tôi và Bìn lại thành hàng xóm à?!

Bà ầy vừa đi vừa lăm bầm máng, kêu không thấy tôi và một vali đồ đâu nên mẹ và bà ầy lo quỳnh cả lên, chạy đi hết chỗ nọ chỗ kia tìm. Mà đâu phải lỗi tại tôi, tại mẹ với chị thấy nhà to đẹp quá nên không nghe thấy lời tôi nói chứ.

Nhưng công nhận, nhà đẹp thật, những ba tầng cơ mà. Nó không rộng như nhà ở quê, nhưng trên phố nhà như này là cực kì tốt rồi. Theo mô hình nhà cũ thì tầng một là phòng khách, và nhà bếp, tầng hai có hẳn hai phòng ngủ và ban công, tầng ba thì có một phòng thờ và phòng ngủ. Nhưng bà Mít bà ầy

đòi sửa nhiều lần, bà ấy kêu nhà của bà phải đúng ý mình. Tôi thì chỉ xin trang trí cái phòng của tôi thành màu hồng, cho nó ấm áp.

Đúng là ba Bin tìm mua có khác, nhà vừa đẹp vừa to, lại ở gần trung tâm. Nhà cũ của người ta vẫn còn để lại một chút đồ như mấy cái giường và và bộ bàn ghế, nhưng cũ mềm và khá... nát. Lên bà Mít kêu ngay mai đi mua nội thất, rồi sang tháng chọn ngày đẹp sửa sang lại hết nhà.

Tôi chẳng biết mọi người như nào, nhưng tôi gần như không tham gia vào chuyện thay đổi nhà cửa quá nhiều. Vì nó liên quan đến phong thủy, tâm linh, tiền bạc và tí tí thứ khác, và tất nhiên tôi không rành về chúng lắm. Đến mười giờ đêm thì cái bụng nó đánh trống ầm ầm, thế là tôi và mẹ Mít mượn xe Bin đi lang thang kiếm đồ ăn.

Bà Mít chẳng đã động gì đến việc thi cử của tôi có tốt không, mà thay vào đây lôi tôi đi ăn hết cái nọ đến cái kia. Hóa ra là mỗi lần về Việt Nam là bà ấy với ông Minh sẽ đi hết cả xăng xe chỉ để đi tìm những đồ ăn rồi ăn cho bổ con thêm. Bà ấy kêu ở bên đây nhớ quê, nhớ đến mức mua hẳn một chiếc xe đạp để đi dạo nhưng trong một lần mãi chơi đã làm mất.

Cho dù lúc từ nhà đi là tám giờ tối rồi, nhưng bà ấy dắt tôi đi nào là ăn nướng, ăn kem cần, rồi xem phim, ăn đến mức tôi tưởng ngồi xuống cục quần sẽ bung cả vào mặt người đối diện. Lang thang khắp phố xá hít bụi cho đến tận mười hai giờ kém chị em tôi mới về đến nhà. Chỉ kịp làm vệ sinh cá nhân rồi ngủ quay đến tận mười một giờ sáng hôm sau.

Và đó bắt đầu cho những ngày ở trên phố, nấu cơm rửa bát quét nhà phục vụ bà Mít và đội điểm. Đối với tôi đó là khoảng thời gian cực kì kinh khủng, dù không phải bắt cứ ai tạo áp lực lên mà tự mình khiến mình phải lo lắng. Nhà bác của Linh Dương chỉ cách nhà tôi 2km nên hầu như hôm nào tôi cũng sang nhà nó hoặc nó sang nhà tôi. À quên mất, mẹ Mít mua cho tôi xe điện rồi, đẹp long lanh lóng lánh lung linh ánh điện luôn, nhưng tôi vẫn đang tập đi cho thạo đường trên phố.

Học xong rồi, chỉ đội điểm thôi nên tôi ngoài dọn dẹp nhà cửa ra thì chỉ có ăn, có những lúc đang nằm xiêu vẹo trên ghế sofa đọc truyện và ăn bánh lại tự hỏi không biết bản thân còn rảnh rỗi được đến bao giờ.

Ngày mà trường công bố điểm, tôi hẹn Linh Dương sang nhà mình từ sớm, tất nhiên là không có Bin vì nó vẫn phải đi học. Tôi cũng chẳng biết nó học gì nhưng lịch của nó kín mít, không biết tương lai tôi có mù mịt như thế không.

Cái giây phút ấn enter cái số báo danh để dò điểm mình ấy, tim tôi như muốn bật tung lồng ngực nhảy ra ngoài. Trong một khoảnh khắc ngắn mà bao như thứ ủa về, tôi nhớ lời nói của bà Mít, nhớ cả gương mặt đầy quyết tâm muốn tôi thi đỗ của Bin. Rồi bỗng dưng lại nhớ đến ba mẹ, bạn bè vẫn mong tôi học ở quê, nhớ cả giây phút mà nhiều người coi là "sinh tử" trong phòng thi. Tôi đọc trên mạng thấy người ta bảo rằng trước khi làm bài hãy viết ra tờ giấy cảm xúc của mình, và ba chữ tôi đã viết là: lo lắng, hoang mang và sợ chết. Sợ chứ, vì vừa nãy tôi nhai kẹo cao su để bình tĩnh thì bị giám thị quát bắt ra ngoài vất kẹo làm tôi run đến phát khiếp.

Nhưng tất cả mọi thứ, từ những ngày tết bỏ cả đi chơi để học bài, từ những kì vọng khát khao của bà chị, từ những lời động viên của con bạn thân, cả những tài liệu của thằng Bin đã được đền đáp xứng đáng. Nếu xét mặt bằng chung mọi năm thì tôi thừa hẳn 0,25 điểm nếu chưa cộng điểm thi học sinh giỏi. Điều đó đã đủ tôi hết đến nỗi cái phòng đang xây sửa của mình. Cuối cùng tôi cũng đỗ rồi, cuối cùng mọi thứ cũng đã được đền đáp hơn mong đợi, và cuối cùng, tôi cũng phải xa ba mẹ sớm hơn dự kiến rồi.

Riêng Linh Dương điểm cao lắm, điểm của tôi chắc chỉ vào lớp chuyên 2 nhưng điểm của nó chắc chắn vào được lớp chuyên 1. Thế mà nó cứ kì kèo lại nhai tiếu mãi về cái nó sai. "Nếu không điểm tao còn cao hơn nữa" - đây là câu nói tôi nghe nhiều nhất trong ngày.

Để ăn mừng bọn tôi đều đỗ, bọn tôi chơi sang đi uống Gongcha luôn. Mọi lần hai đứa toàn tự nhủ, Gongcha hay Gông Bô đều thua trà sữa mười nghìn ở quê hết, nhưng hôm nay thì chính thức dẹp bỏ suy nghĩ ấy. Bọn tôi tính về quê ăn liên hoan chia tay thật hoành tráng. Tự dưng nghĩ cũng thấy vui vui, được học cùng trường với bạn thân thì chẳng còn gì tuyệt bằng.

Riêng ba mẹ tôi thì thái độ cực kì thờ ơ, báo điểm mẹ tôi chỉ nhắn lại: "Ồ, thế thì cố học hành cho tốt vào". Nhận được tin nhắn mà tôi chỉ biết cảm nín đi xuống nhà nấu cơm.

Lên phố chưa đầy một tháng đâu, nhưng tôi từ 43kg sắp thành 45kg rồi. Chỉ ăn ngủ, làm việc nhà thôi mà, điển hình như sáng nay. Tôi thức dậy khi bên tai hết điện thoại réo đến chuông cửa nhà kêu inh ỏi. Rõ ràng là chủ nhật mà có quá nhiều thể lực đến tôi muốn quấy phá. Tôi ấn nút một cái là đã nghe thấy tiếng súng bắn liên thanh bên tai:

- Mày có biết là tao gọi mày bao nhiêu cuộc rồi không? Ăn no ngủ kĩ rồi béo trương béo nứt ra, mày có biết là hôm nay người ta đến làm đường ống nước cho nhà mình không hả con Ghệ béo kia?! Người ta đứng ngoài cửa nhà mình nửa tiếng rồi đấy!

Tôi giật mình tỉnh cả ngủ, vội vàng dụi mắt rồi chống chế.

- Ô, chị đâu có nhắc em đâu!

- Ai bảo hả, mày suốt ngày cắm mặt vào điện thoại thì nhớ cái gì hả? Biết thế tao bảo mẹ không nhượng cho mày cái máy, bọc cả mình. Tao đi mua nội thất mà cũng không yên với mày!

Đùa, bà ấy mua cho mẹ cái máy mới đẹp lắm, rồi mẹ mới cho tôi cái máy mẹ dùng mấy năm liền, thi thoảng còn đơ đơ không vuốt được ấy chứ. Tôi vâng vâng dạ dạ rồi đi ra mở cửa cho người ta, chỉ kịp xốc lại quần áo, còn chẳng kịp mặc áo ngực nữa.

- Ôi dồi ơi, tôi đứng chết chấy ở dưới đường rồi mới thấy người ra mở cổng.

Tôi đang lạch cạch mở khóa thì chú sửa ống nước đã lên tiếng, tôi chẳng biết làm gì ngoài xin lỗi rồi rút, chỉ tại tôi ham ngủ. Tôi dắt chú vào chỗ bếp cần phải lắp đặt lại rồi đi lên phòng thay bộ quần áo. Cứ động tí là chú sửa ống nước lại gọi tôi một lần, mà nhìn mặt cứ điều điều gian gian.

Tôi đang ngồi ở ghế phòng khách vuốt vuốt cái điện thoại thì thấy Bin gọi điện.

"Alo, dậy chưa, này có ai cứ đứng trước cửa nhà mày mãi"

"Ồ, tao biết rồi! Thợ sửa ống nước ấy mà"

"Thế ăn sáng chưa"

Nhắc đến tự dưng bụng tôi lại réo ừng ục, liền than thở:

"Mới ngủ dậy đói quá mày à"

Tôi còn chưa kịp nghe Bin nói cái gì thì chú sửa ống nước mà tôi mới biết tên Tùng cách đây vài phút trước liền gọi:

- Em ơi, cái ngách này nhỏ quá, em chui vào lấy hộ anh cái ống nước ra với!

Tôi cũng vâng vâng dạ dạ, vắt cái điện thoại kêu Bin đợi chút rồi chui vào, công nhận nó hẹp thật, nhưng tôi cũng béo như con voi chứ nhỏ bé gì. Loay hoay mãi cũng lấy được nó ra, đang định đưa cho chú thì bất gặp một gương mặt có lẽ đến chết đi sống lại tôi cũng không thể quên. Nó có chút gì đầy gian ác, manh nha, ánh mắt ấy khiến tôi có cảm giác nước dãi sẽ chảy ra bất cứ lúc nào. Tôi khẽ lùi lại một bước rồi đưa cho lão cái đường ống.

- Cửa... chú này!

Như một con quái thú, hắn lao nhanh về phía người tôi, ép tôi sát vào tường. Hắn thao tác rất nhanh, bàn tay thô ráp liên tục vuốt ve dọc đùi còn cái miệng đáng kinh tởm thì liên tục áp sát vào môi tôi. Tôi thực sự rất hoảng, mắt mở trừng trừng và miệng ứ ứ không cất thành lời. Tôi quá yếu để chống trả những hành động thô bỉ ấy. Tôi như bị rút hết khí, tay chân liên tục quờ quạng xung quanh, sờ được chai nước mắm, tôi lấy hết sức bình sinh đập vào đầu hắn, nhưng có vẻ như tay quá yếu nên tôi đập trượt vào vai. Một sự đáp trả trong tuyệt vọng.

Có lẽ là tôi thua rồi, điều đó như đánh thức một con quái vật khủng khiếp nhất trong người hắn. Hắn chẳng nói gì, chẳng ngọt nhạt dụ dỗ, chẳng đe dọa quát nạt, chỉ lùi lại vào bước rồi lao đến như con thiêu thân. Chân tôi như mềm nhũn hắn ra, trong nước mắt, tôi biết tôi đã năn nỉ hắn rất nhiều, tôi đã cầu xin hắn, cầu xin một người gần như cướp tất cả thể giới của tôi. Tôi chỉ biết khóc, thật vô dụng, chưa bao giờ tôi thấy tôi yếu đuối đến thế, tôi lùi lại, đáp những thứ tôi sờ được về phía hắn. Nhưng những điều ấy có ngăn hắn ngừng tháo những cái nút của chiếc thắt lưng ra không? Không hề, tôi chưa bao giờ phải quỳ xuống cầu xin ai bất cứ điều gì, cho dù tôi có bị bắt nạt, cho dù người ta có chèn ép tôi. Hôm nay là lần đầu tiên, lần đầu tiên tôi phải van xin cầu cạnh một người.

Và tôi biết, ngày hôm nay, tôi như một ngọn đèn cây bị cướp hết không khí để cháy, thể giới của tôi, đã bị một người do chính tay tôi mở cửa đón vào đóng sập lại.

Ba mẹ à, một đứa dơ bẩn như con còn có thể làm gì được cho đời? Sau này con có được trở thành người tốt nữa không?

Chị ơi, em "mất" rồi, có còn xứng đáng được học trường chuyên nữa không? Công sức em bỏ ra bị một người không quen không biết lạ hoắc ở đâu đến vùi dập! Em đau lắm, cả người như vỡ vụn ra, biết đến bao giờ mới thoát ra được?!

Bin à, mày ở đâu, sao không đến cứu tao?

Bạn đang đọc truyện *Hơn Cả Một Tình Bạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.